

ПЪРВОНАЧАЛНИТЕ УЧЕНИЯ

Сам Солейн с Николас Солейн
Превод: Емил Енчев

Съдържание:

ПОСВЕЩЕНИЕ	3
ВЪВЕДЕНИЕ.....	3
Култура на зрялост.....	3
Основата на мъдростта	5
Първоначалните учения.....	7
Редът на зрелостта.....	7
Обучението на вярващите в Христос	8
ГЛАВА ПЪРВА – ПОКАЯНИЕ ОТ ДЕЛА, КОИТО ВОДЯТ ДО СМЪРТ	9
Възстановяване на идентичността на син	13
Плановете на врага.....	14
Кога е необходимо покаяние?	15
Ролята на духовните бащи.....	16
ГЛАВА ВТОРА – ВЯРА В БОГ	16
Вярата като начин на живот.....	18
Вярата като същност и доказателство	20
Икономиката на Духа	22
По-висшите и по-низшите власти.....	23
Вяра на практика.....	25
Вяра и зрялост.....	26
ГЛАВА ТРЕТА – КРЪЩЕНИЯ.....	26
Наредба за кръщения.....	27
Кръщение във вода	28
Кръщението на Духа.....	32
Управленията на Святия Дух.....	34
Покаяние и кръщението на Духа.....	36
Кръщението в Духа и синовството	37
Кръщение чрез Духа.....	38
Огнено кръщение (страдание)	41
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – ПОЛАГАНЕ НА РЪЦЕ	43

Първоначалните учения

Посланически хора	43
Изцеление	47
Царство на сила	49
Предаване	51
Потвърждение	53
Упълномощаване и изпращане.....	54
ГЛАВА ПЕТА – ВЪЗКРЕСЕНИЕ ОТ МЪРТВИТЕ	56
Принципа на възкресението.....	57
Семето на Духа.....	58
Аз съм възкресението и живота	63
Въпроси свързани с възкресението на мъртвите	64
Първото възкресение и грабването – тука	65
Тялото, в което се възкресяват мъртвите	67
Тяло, душа и дух	69
Второто възкресение и последния съд.....	69
ГЛАВА ШЕСТА – ВЕЧНИЯ СЪД.....	70
Не съдете, за да не бъдете съдени	71
Квалифицирания съдия.....	72
Божествен стандарт за съдене	73
Прилагане на вечния стандарт	75
Присъдата.....	77
Вечния съд и променящите се сезони.....	78
Вечния съд и възстановяването на божествен ред	80
Отмъщението е Мое.....	82
Съдене на ангели.....	84
ГЛАВА СЕДМА – ПЪРВОНАЧАЛНИТЕ УЧЕНИЯ И УЗРЯВАЩИЯ СИН.....	87
Етапи на синовство	87

ПОСВЕЩЕНИЕ

Тази книга е посветена на онези, които уморително са се трудили с мен в разпространяването на посланието на Божието Царство. Сред тях, искам да отбележа специално Дъг и Нанси Алън и Джон и Боби Хакабей

Сам Солейн

Аз посвеждавам тази книга на Ребека, Села и Зайън.

Ник Солен

ВЪВЕДЕНИЕ

Култура на зрялост

Вероятно няма по-усилна задача, която човек може да избере да предприеме от това да отглежда деца. За родителите, децата са тяхното потомство, с потенциала да разширят тяхната съдба отвъд естествения им живот. В по-голямото общество, развитието на детето – вземане на решения и тръгване по пътища – отразява културата на хората, които влияят на детето по пътя, карайки всеки член от обществото да играя някаква роля в развитието на детето. Всяко поколение гради от това, което е наследено от предното, никой не може да оцени посоката, постиженията или провалите на поколението отделно от тези на предишните поколения.

В курса на естествения живот, неумолимото минаване на времето прави този прогрес чиста случайност; за повечето семейства и общества, тази връзка между поколенията е неволна.

В Тялото на Христос, обаче, ние всички сме Божии Синове. Ние идваме в Божието семейство чрез раждане. Първоначалното ни състояние е такова на новородено дете. Както в естествените семейства, има очакван растеж през различни етапи, което до това човек да стане зрял. Ние започваме като деца, чийто растеж и зрялост е са определени и управлявани от главата, Господ Исус Христос.

Христос е организиран Своето Тяло като семейство състоящо се от много поколения. Основата на това семейство е взаимоотношението Баща-Син, установено от Бог като Баща и като Син, и култивирано умишлено чрез духовни бащи. Пълната картина на това семейство е тази на една Свята Нация, която съществува като едно функциониращо Тяло под лидерството на Христос, което показва Божието Царство на земята.

Книгата *Татко Мой! Татко Мой!* от Сам и Николас Солейн говори за този ред, който Писанието споменава като Божия Дом в значителни детайли.

Божия Дом се отнася за Божието семейство, което съществува и на Небето и на земята. Както в случая с всяко семейство, Божия Дом има уникална култура. Обаче, за разлика от естествените човешки семейства, Божието семейство извлича своята култура от Самия Бог. Това, следователно е, небесна култура на земята.

Въпреки, че Божието семейство включва хора от всяка нация, раса и среда, Неговото намерение е всеки човек да има уникална съдба, чрез която той или тя да може да показва някой аспект от Божия характер. Целта е да покаже този аспект от Божия характер, заради който той или тя са поставени на земята да представят като Божий син, независимо от това дали този човек е мъж или жена.¹

---

¹ Вижте Галатяни 3:25-29 NIV; вижте също Римляни 8:15-17 NIV.

Всеки отделен човек е също така част от Тялото на Христос, което като цяло е предназначено да показва пълнотата на Божията личност на земята като корпоративния Син. Това, което свързва отделния човек с корпоративното, правейки мнозината едно, е културата, която съществува само в Тялото на Христос.

Растежа на всеки вярващ, от ранно детство до функциониращ зрял син на Бог, е ясен и определен процес. Като образоването на детето го излага на основни принципи на мисъл и действие, в съответствие с културата на семейството и делите на по-голямото общество, така също Божиите деца трябва да изложени на основните елементи на културата на Небето и на по-великата структура на Святата Нация.

Първоначалните учения са градивните елементи на тази култура, предназначени да бъдат култивирани в живота на всеки вярващ. От рано детство до зрялост, тези принципи се развиват с по-голяма и по-голяма сложност през живота на вярващия. Резултата е обединено тяло, с много части, които са способни да представят стандарта на праведност на земята.

Точно както отделния вярващ трябва да узрява през времето, за да представя по-пълно Татко, също и корпоративни Син е узрял през многото епохи на човешката история, придвижвайки се по-близо до пълното откровение на Божието Царство на земята. *Първоначалните учения* са основата за една култура, която носи този вид зрялост; такава, която е в съгласие с културата на Небето.

За отделния човек, *Първоначалните учения* полагат основа за промяна. Когато някой за първи път избере да следва Христос, този човек започва живот на промяна – постоянната промяна на неговата или нейната зрялост, и променливото изразяване на съдбата на човека към пълното ѝ изразяване.

Покаяние от дела, които водят до смърт (Глава едно) е първата стъпка в това да бъдеш новороден от Духа и е също основата за това да бъдеш установен в духа като Божий син, без значение от пола, расата или някакво друго физическо положение.

Вяра в Бог (Глава две) е основата на начин на живот, който е в съгласие с вярата и е отворен за икономиката на Духа, за да се извършат нещата на Духа на земята.

Кръщения (Глава три) са процедурите и символични и опитни, които установяват позицията на човек в Тялото на Христос с дарби и призвание.

Полагането на ръце (Глава четири) е семейното водителство, което човек получава когато той или тя узрява и променя позицията си в Тялото съразмерно със зрялостта, като в крайна сметка е съобразен и освободен да действа с власт, и в Тялото на Христос и в света.

Принципа на *Възкресението от мъртвите* (Глава пет) позволява събирането в корпоративното Тяло, което води до освобождаването на съдбата на човека и промяна на човека от виждане основано на естественото в такова, което е информирано от Духа.

Вечния съд (Глава шест) е допълнителна промяна в изразяването на съдбата на човек, тъй като позицията на квалифициран съдия е запазена единствено за зрелите. Такива отсъждания представляват настояществото на Неговия Дом, засягайки и зрелите и незрелите вярващи.

Тези учения трябва да присъстват постоянно в ежедневието на вярващия. Те трябва да доставят място на справка, а понякога и успокоение, че това, което вярващия преживява е част от ходенето с Христос и Неговото постоянно желание да доведе всеки човек до зрялост.

Същите тези учения полагат основата на една култура, която определя функциониращото Тяло на Христос на земята.

Покаянието и обновяването на ума е основата за получаване на откровение и за промяна на сезоните с течение на времето. То е основата, чрез която цялото Тяло узрява в собствената си съдба през човешката история.

Вярата в Бог е основата за начин на живот, който изразява личността на Бог на земята, което е постоянната работа на Исус Христос, Сина.

Различните *Кръщения* са механизмите, които дават на всяка част на Тялото завършена съдба и усъвършенстване към тази съдба, и въпреки това позволяват на всеки индивидуално да вземе участие в пълното разкриване на Татко Бог на земята.

Полагането на ръце свързва тялото заедно, давайки функция и подкрепа на всяка част.

Принципа на възкресението е основата, върху която Духът на Христос продължава да действа на земята чрез събирането на Божиите синове.

Накрая, вечния съд е резултат от един обединен и зрял корпоративен Син представен на земята, установявайки стандарта на праведност, чрез който може да бъде съдено всичко и покварата на греха да се заличи от творението.

Няма причина някой вярващ да остава завинаги бебе. Всеки човек определен да израства през различни етапи на зрялост. Като Божии синове, този процес не зависи просто от минаването на времето. По-скоро, този процес зависи от работата на тези принципи в живота на човека като вярващ. Те представят както средствата така и показанията за достигане на зрялост.

Основата на мъдростта

Затова нека да оставим първоначалните учения за Христос и да вървим към зрялост, без да полагаме отново за основа покаяние от дела, които водят към смърт, и вяра в Бога, инструкции за кръщения, полагането на ръце, възкресението на мъртвите и вечния съд. Ако Бог позволи, ще направим и това (Евреи 6:1-3 NIV).

Основното християнско послание, върху което повечето вярващи основават разбирането си на Писанието е, че човек трябва да бъде спасен от последствията на греха, за да може да отиде на Небето когато умре, или обратно, за да може да избегне ада. Отделно от първоначалното послание за спасението от грях, обучението на вярващия обикновено се фокусира на природата на добри дела, като често се набляга на евангелизиране. Времето между спасението на човека и смъртта му е предназначено да върши добри дела; най-висшите, от които са воденето на други при Христос, като цикъла се повтаря.

Това съвременно християнско послание не изисква значително разбиране на Писанията, нито пък изисква човека, който е спасен да стане зрял Божий син. Общата опитност на църквата изисква само основно познаване на отделни доктринални наблягания на църквата или деноминацията, към която е прикрепен вярващия.

Например, любимите теми на традиционните евангелисти са свързани със спасението, евангелизирането и добрите дела, като доказателство, че са имали преживяване на новородение; тези с петдесятен или харизматичен произход са склонни да наблягат на темите за вярата, парите, силата и общо взето да се живее най-добрата версия на живота; а историческите деноминации приписват особена важност на традиционните църковни практики и могат да проследят своите корени до важни исторически фигури или събития.

Във всеки случай, религиозните институции и деноминационните групи са избрали лесно поглъщани, ограничени фокуси за сметка на дълбочината на духовното разбиране необходимо, за да се изгради основа за мъдрост в тяхното лидерство и зрялост сред техните хора.

Кризите са склонни да разкриват ограниченията на такива избирателни наблягания. Национални или интернационални бедствия вдъхновяват предвидими отклици. Тези, които наблягат на отиването на Небето веднага свързват такива събития с тяхното очакване за края на века и това да бъдат грабнати. Те често ще

правят предсказания около тези теми, и редовно са осмивани в медията за своята глупост.

Други, тези, които наблягат на добрите дела, основно са се предали на това да отговарят на бедствията материално. Те мобилизират ресурсите си като изпращат тимове от помощни работници в пострадалите области, за да практикуват и да показват грижовната природа на техния евангелизъм, но тяхното въздействие не е различно от усилията за помощ извършвани от светските групи. Дали се фокусират на бягство или просто се справят с последиците от бедствията, незрялостта на религиозните лидери относно тяхното разбиране на Писанието, отвъд техните ограничени неотложни приоритети, е очевидно от техните отклици на тези предизвикателства.

Типичния начин, по който тези групи откликват на кризите в живота на отделния вярващ разкрива същото плитко разбиране. Обикновено, те ще предложат едно от двете обяснения. Събитието се тълкува или като атака на Сатана срещу човека (или е провокирано от усилията на човека да разпространява евангелието или просто като опит да се попречи ходенето на човека във вяра) или като Божието неудовлетворение от поведението на човека.

Когато стигнат до извода, че човека е обидил Бога, вярващия е насърчен да открие обидното състояние и да го отстрани. Когато кризата не може да бъде разбрана лесно от гледна точка на някакъв морален провал – или такива неща като невярност в десетъка или посещението на църква – има допускане за скритите мотиви на човека или поведението му. Вярващия е обвиняван за всяко страдание, което трябва да издържа. Тези отклици не предлагат на вярващия обяснение за кризата, основано на твърдата основа на Писанието, нито помагат на човека да разбере възможностите за растеж и промяна, присъщи в тези времена на страдание.

Институционните религиозни модели са основани на нуждата от това институцията да оцелее, без значение от цената за отделния вярващ. Затова, посланията са прости, основни и опростени, лесно консумирани и изграждащи консенсус, така че институцията да оцелее чрез нейния апел към възможно най-големия брой поддръжници. Тези послания представят Божиите пътища като странни и непознаваеми, а Самият Бог може да изглежда своеволен и капризен. Продължаващото непознаване на Бог отстрана на хората служи за инвестиране на институциите в техните ограничени локални акценти. На вярващия не му е предоставено обучение или разбиране за божествения ред, чрез което последователно и точно да определя Божиата воля във всяка ситуация, в която се намира, в света или лично в живота му.

Често, вярващите идват до място на поставяне под въпрос на доктрините, практиките и акцентите на религиозната институция, и често са уверявани, че ограниченията, които са забелязали бележат най-далечния размер на истината, която е на разположение за човешките същества.

Хората не трябва да бъдат разубедени от тяхното търсене на истината чрез недоволство от отговорите, които получават от институционните и деноминационните лидери. Лидерите се опитват да се държат за властта вкоренена в институцията, докато хората търсят по-голяма духовност. Религиозния свят е в дълбок вътрешен конфликт, и този вътрешен фокус все повече води към външност неуместна за обществото, като цяло, което все повече оперира отделно от духовните ограничения.

Липсата на зрялост и в лидерите и в хората е причинила тази дилема. Дори в поставянето под въпрос на моделите, които те са оставили, на много вярващи им липсва основата да задават правилните въпроси. Тяхното търсене на истината може да бъде случайно и нефокусирано. Решението е да се изгради основата, предназначена за всеки вярващ, чрез която всеки човек узрява като Божий син.

Основната причина за тази незрялост е систематичното пренебрегване на Писанията, особено на тези свързани с основите за зрялост, описани в Евреи 6:1 и 2.

Вярващите, включително лидерите, обикновено са незапознати с *Първоначалните учения*.

Първоначалните учения

Автора на книгата Евреи установява шест *Първоначални учения*, които са необходимата основа за живота на всеки вярващ: „покаяние от дела, които водят до смърт, и...вяра в Бога, инструкцията за кръщения, полагаането на ръце, възкресението на мъртвите и вечния съд“.²

Изучаването и разбирането на тези доктрини полага основата на обучението на вярващия, което се изисква преди човек да може, както казва писателя на Евреи: „да продължи към святост“.³ Човек трябва да упражнява много старание, за да изучава и да разбира тези доктрини. Те оформят основата за разбиране на Писанието и откровението.

Вярващия не трябва да очаква да проявява сериозно разбиране, мъдрост и прозрение в Божията природа, без първо да е развил основата за мъдрост, чрез изучаване и използване на *Първоначалните учения*. Подобно, едно дете не започва своята образователна кариера като чете творбите на Шекспир, Милтън и Толстой.

Първоначалните учения са в аналог с това детето да научи уроците преподавани в началното училище, предназначени да разкрият на децата основните умения, чрез които те да могат да общуват, да тълкуват и да разбират информация, от най-основната употреба на тези умения до все по-сложната. Природата на обществото, в което детето расте определя основните умения които той или тя трябва да развие, за да се въвлече в живота на тази култура като възрастен.

Те са наречени *Първоначални или елементарни учения*, защото формират солидната основа за основното образование в Писанията, а не защото са прости и лесно се схващат.

Отвъд простото разбиране на тези принципи, вярващия ще преживее промени, които ще позволят на него или на нея да превърне в дело истината на тези принципи и да донесе светлина и разбиране в различни обстоятелства. Святия Дух ще разкрие ума на Господа чрез тези промени. Докато вярващия расте, обстоятелствата ще стават все по-сложни, за да дадат възможност за по-дълбоко разбиране на тези принципи.

Редът на зрелостта

Точно както човек започва живота като малко дете и напредва през различните етапи към зрялост и пълнолетие, способен да функционира в обществото, Божия син започва като някой, който е току-що новороден и се развива, за да стане способен да представя интересите на Татко Бог.

Названието „Божий син“ в Писанието не само има специфично значение относно поставянето на някого в Божията воля, това също има множество различни употреби, които показват нивото на зрялост на човека. За да бъде „Божий син“, човек започва с преживяването на новородението, чрез което човека е препозициониран в Христос и има възможност да бъде воден от Духа.

На всички, които са новородени им е дадена „властта да станат Божии синове“.⁴ Отвъд това начално възраждане, има различни отделни употреби на термини означаващи „син“ в Писанието, които потвърждават прогреса от новороден към зрял син, който представя неговия или нейния Баща.⁵

---

² Евреи 6:16-2 NIV.

³ Евреи 6:16 NIV.

⁴ Йоан 1:126 KJV.

⁵ Вижте Галатяни 3:26-28 NIV: „Всички сте синове на Бог чрез вяра в Христос Исус. ... Няма нито юдеин нито грък, роб нито свободен, мъж нито жена, защото всички сте едно в Христос Исус“.

За новородения вярващ се говори с термина *непиос*, което се отнася за син току-що роден в семейството. Обаче, когато този син расте и е подготвен да представя интересите на баща си като един напълно зрял син, названието *хуиос* се използва подходящо, за да се направи разлика между зрелият син и новороденото бебе.⁶

Между новородения и напълно зрелия има други отделни специфични етапи на синовство, като всеки един се отнася за ниво на израстване в зрялост, през което минава вярващия.

Зрялостта се определя от специфични аспекти на знание, разбиране и функциониране, в нарастващи нива на сложност и отговорност.

Павел пише на коринтяните относно тяхната зрялост: „Аз реших да не знам нищо докато бях с вас, освен Исус Христос и то разпънат“.⁷ Той обяснява: „Братя, не можех да ви говоря като на духовни, а като на светски – просто бебета в Христос. Дадох ви мляко, а не твърда храна, защото още не бяхте готови за нея. Всъщност, все още не сте готови“.⁸

Павел сравнява това да не знае нищо освен Христос и то разпънат с „мляко“ за бебета. Той също така сравнява тяхното състояние да се държи детински с тях, като да бъдат „светски“ или „плътски“.

Плътски означава да бъдеш мотивиран от желанията на плътта, а не от Духа, което прави човека неспособен да прави общи и обикновени разлики съвместими с живота на зрелия вярващ.

От преценката на Павел на коринтяните, че просто да познават Христос и то разпънат, не означава, че вярващия е зрял; той прави ясно, че без нещо повече от това, човек е плътски и незрял. Това подчертава нуждата от зрялост като необходимо условие за приемане и разбиране на мъдростта, която идва от Бог.

Павел учи, че има послание на мъдрост, разкрито чрез Святия Дух. Тази мъдрост, пише той, може да бъде дадена само на зрелите:

Ние, обаче, говорим послание на мъдрост сред зрелите, но не мъдростта на този век или от управниците на този век, които преминават. Не, ние говорим Божиата тайна мъдрост, мъдрост, която е била скрита и която Бог е определил за наша слава преди да започне времето (1 Коринтяни 2:6-7 NIV).

Не е посланието на мъдрост, което прави вярващите зрели, а по-скоро, това са основните учения и разбирането, които им дават възможност да чуват посланието на мъдрост. Целта е всеки вярващ да може да представя Татко като зрял Божий син. Обаче, тези понятия за зрялост до голяма степен липсват от мисленето на вярващите днес.

Обучението на вярващите в Христос

Дори когато вярващите избират измежду широкото разнообразие от учители и рекламирани християнски материали, техните познания са наслуки и без правилната структура за произвеждане на зрялост. Да имаме специфично актуално знание, но да ни липсва всеобхватна основа за мъдрост е често повтаряща се характеристика на вярващите, което показва резултата от това неструктурирано обучение.

Ограниченото акцентирание на това да бъдеш спасен и подготвен да отидеш на Небето е произвело хора, които са основно неспособни да се свържат със света около тях. Ролята на християнина в обществото се възприема като човек, който се е обърнал

⁶ Вижте Римляни 8:14 NIV. (В своето писмо до Римляните, Павел пише, че „онези, които са водени от Духа на Бог са Божи синове“, което се отнася за син в етапа *хуиос*, който е някой, който е зрял син, способен да представлява Татко; вижте Strong's G5207, *huios*.)

⁷ 1 Коринтяни 2:2 NIV.

⁸ 1 Коринтяни 3:1-2 NIV.

във вярата си, като му е предложен начин за бягство от проблемите на съвременния свят, и тази ограничена християнска гледна точка не подчертава нуждата вярващите да се свързват разумно с обществото.

Въпреки това, *Първоначалните учения* са основата, върху която се построява един цялостен начин на възприемане на реалността. Използването на *Първоначалните учения* ще доведе до растеж, от новороден да станеш зрял в Христос, което ще доведе човек до по-голямо разбиране на събитията в света и в живота на хората. Това не са набор от отличителни доктрини, свързани с членство в дадена група. Това са стълбовете, които подкрепят един отличителен начин на живот, който дава възможност на вярващия да представя Татко Бог и реалността на един променен живот.

ГЛАВА ПЪРВА – ПОКАЯНИЕ ОТ ДЕЛА, КОИТО ВОДЯТ ДО СМЪРТ

Покаянието е средството, чрез което човек променя своята природа от грешна в такава, която е постоянно управлявана от Духа, и също означава променен начин на мислене.

В своето писмо до Римляните, Павел пише: „Тези, които живеят според грешната природа са поставили умовете си върху това, което тази природа желае; а тези, които живеят според Духа са поставили умовете си на това, което Духа желае“.⁹

Павел определя грешната природа като контраст на живеенето според Духа, като всяко едно си има определен начин на мислене. Следователно, промяната от грешната природа към духовната се извършва основно чрез промяна на начина на мислене. Тази основна промяна на начина на мислене се отнася за конфликта между душата и духа на човека.¹⁰

Човешкото същество се състои от три части: духът, душата и тялото.¹¹

На духа в човешките същества, произлизащ от Божията личност като дар от Самия Бог, му е присъщ Божия свят, този на духа и на Небето.¹² Душата свързва бездната между естествения свят и този на духа, пренасяйки Божествената природа на Бог и вечните Му цели в естествения свят. Бог създаде човечеството, за да може Той да бъде видян и разбран в естествения свят. Направата на човечеството като дух, душа и тяло улеснява Божията основна цел в поставянето на Неговия син на земята.

И духа и душата имат по три компонента: ум, воля и сърце. Ума събира и асимилира информация, върху която духа или душата основават своето виждане за реалността. Волята събира източниците, които са на разположение на духа или душата, за да се свърже с творението и да пресъздаде тази реалност. Сърцето снабдява мотивацията за преследването на реалността. Във възнамеряваното хармонично функциониране на двете, душата на човека управлява действията на неговото тяло, а от своя страна, ума, волята и сърцето на душата са предназначени да бъдат информирани от духа и да му угаждат.

---

⁹ Римляни 8:5 NIV.

¹⁰ Вижте, пак там, Матей 26:38, 41 NIV: „Душата Ми е залята от скръб до точката смърт. Стойте тука и бъдете с Мене. ... Бдете и се молете, за да не паднете е изкушение. Духа е склонен, но тялото е слабо“.

¹¹ Вижте 1 Солунци 5:23 NIV: „Нека Сам Бог, Бога на мира, да ви овети напълно. Нека духът ви, душата ви и тялото да бъдат запазени безупречни при идването на нашия Господ Исус Христос“.

¹² Вижте Битие 2:7 NIV.

Духа е частта от човешкото същество, която в близко взаимоотношение и общение с Бог по всяко време.¹³ Ума, волята и сърцето на духа се информират от Святия Дух. Следователно, когато някой е воден от Духа, неговото виждане за реалността е същото като Божието виждане. Това позволява на Бог да действа със заместници чрез човечеството и Му позволява да бъде видян в естествения свят.

Падението разруши този елегантен баланс и освободи душата да действа независимо от духа. Решението да не се покори на Бог и моменталните последици от това решение представя разбиране в процеса на душата да взема решения и нейното виждане на реалността, в контраст на някой воден от Духа.

Когато жената видя, че плода на дървото беше добър за храна, приятен за очите и желателен за придобиване на мъдрост, тя откъсна и яде. Тя също даде и на мъжа си, който беше с нея, и той яде (Битие 3:6 NIV).

Ева избра да яде от плода въз основата на неговия апел към чувствата и апела на аргумента на врага, че той ще даде скрита мъдрост. Този процес на вземане на решение контрастира на сляпото покорство на Бог, произлизащо от тяхното пълно доверие в Бога, което преди това управляваше нейното съществуване и това на Адам.

Това покорство може да бъде характеризирано като сляпо покорство, понеже очите на душите им бяха затворени, което означава, че умът, волята и сърцето на душата, които поставиха човечеството в съревнование с Бог, все още не бяха покварили виждането си за реалността, получаващо информация единствено от Божия Дух. Веднага щом душите им „очите...се отвориха“, тяхното променено виждане на реалността веднага се изтъкна:

Те осъзнаха, че са голи; така че съшиха смокинови листа и си направиха препаски. Тогава човека и жена му чуха звука на Господ Бог, когато ходеше в градината в хладината на деня, и те се скриха от Господ Бог сред дърветата на градината. Но Господ Бог извика към Човека: „Къде си?“ Той отговори: „Чух Те в градината и се уплаших, защото съм гол; така че се скрих“ (Битие 3:7-10 NIV).

Те повече не се виждаха като духовни същества, облечени в плът, а се виждаха единствено като плът, голи и уязвими.

С това ново виждане на реалността, техните нужди станаха фокусирани на оцеляване и неотложните им приоритети бяха за снабдяване и защита. Преди, те знаеха, че са духовни същества облечени в плът, и следователно не са голи; и бяха близки с Бог, Който също е дух.

Когато човечеството избра независимост от Бог, ума на духа, който е напълно зависим от Святия Дух, повече не беше източника на тяхната информация. Така, те бяха ограничени да тълкуват своята физическа среда, за да конструират виждане за реалността. Единствената воля, чрез която можеха да функционират беше тяхната. Така че, те снабдяваха за себе си и се защитаваха чрез собствената си сила, като си направиха облекло за себе си и се скриха от Бог. И, те показаха променените си сърца, когато обясниха, че са направили тези неща от страх. Човешката природа се промени в този момент, от управлявана от духа в управлявана от душата.

---

¹³ Вижте, пак там, Римляни 8:16 NIV: „Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца“; вижте също Евреи 10:15-16 NIV: „Святия Дух също ни свидетелства за това. Първо Той казва: ‘Това е завета, който ще направя с тях след това, казва Господ. Ще поставя законите Си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им’“.

Действията на Адам вмъкнаха ума, волята и сърцето на душата му между човешкия дух и Божия Дух, Който преди информираше всеки аспект от човешкото същество. Събуждането и господството на душата беше следствието от избирането да живее чрез реалност независима от Бог. Резултата беше променено виждане за реалността и отделяне от Бог, самото описание на греха. Загубата на общение с Бог също доведе до загубата на снабдяване и защита, снабдявани от Духа. Човечеството приема, че тези два товара, които са станали основните неотложни приоритети, постоянно оформят човешката цивилизация.

Като следствие от събуждането и независимостта на душата, човек е способен да има два различни начина на мислене, както учи Павел в своето писмо до Римляните. Има начин на мислене, който е податлив към грешната природа, и има начин на мислене, който е в хармония с Духа. Бог даде на човешките същества дух, от собствената Си личност, така че те да могат да бъдат водени от Божия Дух:

Защото кой сред хората знае мислите на човека, освен духа на човека, който е в него? По същия начин, никой не знае мислите на Бог, освен Божия Дух. Ние не сме приели духа на света, а Духа, който е от Бога, за да можем да разбираме това, което Бог ни е дал безплатно. Това е, което говорим, не с думи научени от човешка мъдрост, а с думи научени от Духа, изразявайки духовни истини с духовни думи. Човека без Духа не приема нещата, които идват от Божия Дух, защото те са глупост за него, и той не може да ги разбере, защото те се разпознават духовно (1 Коринтяни 2:11-14 NIV).

Само някой, който е воден от Духа може да знае ума на Бога. Този, който не е воден, не може. Такъв човек трябва да има различен източник на информация, такава, която се обръква от духовните неща. „Тази мъдрост не е отгоре, а е земна, плътска, дяволска“.¹⁴

Ума на духа се разпознава духовно, а ума на душата получава своята информация от три източника: света, плътта и дявола.

Като пример за „мъдрост“, която не се разпознава духовно, Ева видя, че плода на дървото беше приятно за очите (плътска); тя имаше желанието да притежава мъдростта, която той обещаваще (земна или светска); а информацията относно възможността за скритата мъдрост беше доставена от дявола, чиято мотивация беше да отклони човека от доверие в Божията мъдрост (дяволска). Тези въздействия не са само поддаване на манипулацията на врага, но също изключват мъдростта, която идва от Божия Дух. Те са покварени, и начина на мислене, който е основан на тях е също покварен.

Когато човек е управляван от душата си, той може да подслонява само плътската природа, понеже реалността, която определя мислите и действията му е противна на тази, която Божия Дух ще предаде на ума, волята и сърцето на духа на човека. Ако мислите и действията на някого идват от реалност, която не е духовно разпозната, този човек също така не може да бъде воден от Божия Дух. Това състояние правилно се определя като да имаш грешна природа.

Когато Божия Дух информира ума на човешкия дух, този човек може да разбира и духовните неща и естествения свят с Божията мъдрост. „Ума на грешния човек е смърт, а ума управляван от Духа е живот и мир; грешния ум е враждебен на Бог. Той не се подчинява на Божия закон, нито пък може“.¹⁵

¹⁴ Яков 3:15 KJV.

¹⁵ Римляни 8:6-7 NIV.

Докато, ума на духа не е податлив на измамите на врага, ума управляван от грешната природа е враждебен на Бог и не е способен да се съобразява с Божията воля. Произтичащото поведение е „дела, които водят до смърт“.

Смъртта, в този контекст, най-добре се разбира като състояние да бъдеш отделен от Бог.¹⁶ Делата, които водят до смърт са делата, които отделят човека от Бога. „Бог...ни съживи с Христос дори когато бяхме мъртви в престъпленията си – чрез благодат бяхте спасени“.¹⁷ Следователно, възможно е да бъдете мъртви докато още сте живи.

Покаянието от дела, които водят до смърт е първоначалния принцип на промяна на начина на мислене на човека от виждането на реалността наследено от Адам, което се противопоставя на начина на живот подкрепян от Божия Дух.

Христос изпълнява първото повторение на този принцип, когато човек избира да умре за своята наследена грешна природа и да бъде новороден от Духа. Това първо покаяние представлява смъртта за правото човек да управлява собствения си живот. Променения начин на мислене идва от променения суверенитет, който управлява живота на човека. Това е първата стъпка от процеса да бъдеш новороден и пренесен в Тялото на Христос. (Забележете, че този процес също така включва две от Кръщенията, за които се говори по-нататък в Глава трета на тези серии от поучения).¹⁸

Това покаяние слага началото на преселването от управлението на себето, което е податливо на „похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота“,¹⁹ към управлението на Христос и природа, която постоянно е управлявана от Божия Дух.²⁰ „Всичко това е чрез Бог, Който ни примири със Себе Си чрез Христос и ни даде служението на примирението: че Бог примиряваше света със Себе Си в Христос, като не задържаше греховете на хората срещу тях“.²¹ В Христос, ние сме събрани в едно духовно тяло, което означава, че сме свързани отново към духовната реалност на Самия Бог.

Обаче, пълната промяна от душа към дух не се извършва моментално. Христос изработва тази промяна във всеки вярващ с течение на времето. Покаянието от дела, които водят към смърт е необходимо и за да се победят плановете на врага и за да узреем като Божий син. Това е един постоянно повтарящ се процес за отделните хора, докато те узряват в Христос и за корпоративния Син, докато новото откровение от Божия Дух прави Христовото Тяло да узрее.

Делата, които водят до смърт, присъщо са дела на грях. Павел учи: „Защото заплатата на греха е смърт, а Божия дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ“.²² Такива дела не винаги са открито противоположни на заповедите ясно заявени в Писанието. Много от изборите, които водят до грешни действия са осведомявани от виждане на реалността повлияно от „мъдростта“ на света, плътта и плановете на врага. Версията на човека за реалността се отнася директно към идентичността на този човек като син на Бог.

---

¹⁶ Вижте Римляни 6:23 NIV: „Защото заплатата на греха е смърт, а Божия дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ“.; вижте Римляни 8:2 NIV „Чрез Христос Исус закона на Духа на живота ме освободи от закона на греха и на смъртта“.

¹⁷ Ефесяни 2:46-5 NIV.

¹⁸ Вижте Римляни 6:16-7 NIV: „Да продължаваме ли да грешим, за да може да се умножи благодатта? В никакъв случай! Ние умряхме за греха; как можем да живеем в него повече? Или не знаете, че всички, които сме кръстени в Христос Исус сме кръстени в Неговата смърт? ...понеже, който е умрял е освободен от греха“.

¹⁹ 1 Йоан 2:16 KJV.

²⁰ Вижте Йоан 3:6 NIV: „Плътта ражда плът, а Духа ражда дух“.

²¹ 2 Коринтяни 5:18-19a NIV.

²² Римляни 6:23 NIV.

Възстановяване на идентичността на син

Когато човечеството започна да вижда себе си като плът и същество различно от Бог, Който е дух, то загуби своята идентичност като Божии синове. Бог е Бащата на нашите Духове, и това е в нашата природа като духове, че ние сме Божии синове.²³ Когато Адам се скри от Бог, той отхвърли напълно една идентичност свързана с Бог. Неговия начин на мислене се промени от това да бъде син и наследник на Бог в това просто да бъде едно създадено същество. Той загуби идентичността на син, която му беше дадена чрез неговата уникална връзка с Бог.²⁴ Когато Адам повече не беше информиран от духа си, той не можеше да хваща взаимоотношение с Бог, дух, като негов Баща. Той стана без баща. Веднага, той се настрои на това да осигурява собственото си снабдяване и защита, създавайки една култура на оцеляване около тези два неотложни приоритета. Този нов начин на мислене, който издига себе-снабдяването и защитата като най-висшите нужди и не е свързано с идентичността на човека в неговия Баща, създаде културата на сирака, която е управлявала човешката история.

В културата на сирака, изискванията за снабдяване и защита неутрализират мандатите на духовния живот. Тази култура може да бъде толкова дълбоко проникнала в човека, че тези неща могат да не бъдат съзнателни или открити грешни избори. Обаче, страха мотивиращ и крепящ тази култура, държейки човека податлив към страстните желания за снабдяване и защита, ефективно отделя този човек от Бога.

Културата на сирака е несъвместима с културата на син. Сатана въведе културата на сирака като алтернатива на съществуването на Адам като син на Бог. Самия Сатана е ангел, и като всички ангели, той е бил създаден да служи.²⁵ Тази култура се корени в природата на Сатана като слуга.

Слугата никога не може да разбере позицията на син, тъй като слугата няма взаимоотношението с Бог, което сина има. Докато, сина е съсредоточен на представянето на своя баща и той е наследника на всичко, което баща му има, слугата вижда своята цел като такъв, който изпълнява задача и получава отплата или награда. Слугата търси взаимозависимостта на размяната, в която да открие своята стойност, и неговата цел е справедлива награда за неговата служба. Сина не е заинтересован за това неговата съдба да бъде свързана с неговата готовност за изпълнение на задача. Той вече има всичко, което баща му има да му предложи. Главната цел на сина е точно и прецизно да отразява характера на баща си.

Като син на Бог, на Адам беше отдаден на представянето на интересите на Баща си, но неговото решение да се отдели от Бог отхвърли тази божествена цел и предаде идентичността на син свързан с Бог като Баща. Той се отвори за една идентичност основана на неговото постижение.

Бог призна тази промяна, когато каза на Адам: „С потта на челото си ще ядеш храната си докато се върнеш в земята, тъй като от нея си взет; защото си пръст и в пръстта ще се върнеш“.²⁶ Бог не осъждаше Адам на живот на тежко блъскане като наказание за неговото нарушение, по-скоро Бог признаваше естествените последици от

---

²³ Вижте Евреи 12:9 NIV: „Освен това, всички сме имали човешки бащи, които са ни дисциплинирали и ние ги почитаме заради това. Колко повече трябва да се подчиним на Бащата на нашите духове и да живеем!“; също вижте Римляни 8:14 NIV: „Понеже водените от Духа на Бог са Божии синове“; също вижте Йоан 1:12-13 NIV: „А на онези, които Го приеха, на онези, които повярваха в Неговото име, Той им даде правото да станат Божии деца – деца родени не по естествен произход, нито поради човешко желание или съпружеска воля, а родени от Бог“.

²⁴ Вижте Лука 3:38 NIV: „...Адам, сина на Бог“.

²⁵ Вижте Евреи 1:5, 14 NIV: „Защото на кого от ангелите Бог някога е казвал: ‘Ти си Мой Син; днес аз станах твой Баща’? Или отново: ‘Аз ще му бъда Баща, и той ще Ми бъде Син’? ...Не са ли всички ангели служещи духове, изпращани да служат на онези, които ще наследят спасение?“

²⁶ Битие 3:19 NIV.

избора на Адам. Отхвърляйки своята идентичност като син, единствения друг избор за съдба, който оставаше за Адам беше тази на слуга.

Като част от тялото на Христос, вярващия, който е син се предполага да оформя живота си според Христос, модела за Син. Святия Дух дава възможност за този начин на живот, докато конфликта, въведен в градината изтъква начина на живот на Сатана.

Сатана успешно измами Адам да промени виждането на реалността от духа на душата, и от син в слуга и сирак. Промяната във виждането беше очевидна веднага когато последвалите първи действия на Адам бяха да снабди за себе си и да се защити, като се покри и се скри от Бог. Той премина от това да вижда Бог като Баща, в това да Го вижда като враг.

В този момент, взаимоотношението на човечеството с Бог се промени от това да бъдат синове в това търсят взаимодействие на размяна, възприемано в подредбата, чрез която човека се бори да угоди на Бог в замяна на Божието благоволение. Святия Дух не упълномощава сина с Божия начин на живот в културата на сирака. Покаянието и промяната на начина на мислене дава възможност за промяната на културата на човека, докато този човек узрява в син, който може да представя Татко Бог чрез своя начин на живот.

Плановете на врага

Вярващия е податлив за плановете на врага, когато културата на сирака продължава влияе в някои области от живота на човека. Промяната на културата на човека включва процес, който трябва да работи през времето. Ето защо покаянието и промяната на начина на мислене на човека е постоянно повтарящ се процес докато вярващия узрява.

Когато сина е правилно подреден в своето взаимоотношение с Бог, неговия дух управлява душата му. Когато, обаче, той вземе начина на мислене на слуга този баланс е изкривен, което води до това, че душата потопява духа с грижи свързани със снабдяване и защита. Неотложностите присъщи за този стремеж оставят човека отворен и податлив за предложенията на врага. Каквито и действия да последват, този стремеж неизбежно отделя човека от живота, който се насърчава от Духа.

За вярващите, тези стремежи са области, в които човека не осъществява собствените си способности и ресурси. Изискванията за снабдяване и защита заслепяват човека за идентичността и съдбата като син на Бог, изтъквайки културата на сирака като основа, чрез която човек става отделен от своята съдба и се въвлича в дела, които водят до смърт.

Действието на покаяние и обръщане на начина на мислене към духа, позволява на Святия Дух да разкрие господството на душата, което е първата стъпка към възстановяването на идентичност на Божий син. Идентичността на човек като дух и Божий син, и пътя на съдбата му произлизаща от Святия Дух, анулират плътските, сетивните и дяволските влияния, които поглъщат изцяло човека с взелите връх изисквания за снабдяване и защита. Този процес освобождава вярващия от културата на сирака и от затвора на похотите и себе-запазването. Той поставя отново Божия син за активно преследване на Бог с целта да бъде примирен със Самия Бог.

Във всяка област, където душата на човека е в превъзходство над духа, човека е уловен от измамите на врага, дори в неговите или нейните усилия за промяна. Човек може да разпознава това състояние в разкриването на природата на душата, управляваща реалността на човека. Ума на душата произвежда културата на сирака, определяйки себе си далеч от Бог като Баща и търсейки оцеляване чрез стремежите за снабдяване и защита. Волята на душата е, за да осъществи промяна чрез собствената сила на човека или способностите му. Освен това, душата е мотивирана от страх, и всички опити да се промени състоянието на човек, които са вкоренени в душата са мотивирани от страх от провал и загуба. Без промяна на начина на мислене, човек

може да желае да промени грешната си природа, но дори в това желание, остава под влиянието на врага.

Кога е необходимо покаяние?

Една от многото причини да се изучават принципите на покаянието е за да се предостави на човека откровението, че покаянието е необходимо, както за самия човек, така и за подпомагане на другите. Нуждата от покаяние и променен начин на мислене е разкрита частично чрез състоянието на самоувереност в продължителни периоди от време. Човек в това състояние развива заучените отклици, мотивиран от страх.

Страх и културата на сирака правят място за света, за плътта и за дявола да повлияят на отделния индивид, често неуловимо. Себе-запазването заедно със себе-снабдяването оформят затвора, в който е пленена човешката душа. Преследването на тези два неотложни приоритета ще подчертаят планове на врага за човека, тъй като емоциите и мотивациите на човека показват сфера на страхове, чрез който той или тя взема решения. Това влияние се е тълкувало правилно като демонична активност присъстваща в живота на този човек.

Въпреки че обикновения човек показващ някои или повечето от тези белези, може в действителност да не е контролиран от демонично същество, живеещо в човека, по-широката сфера на демонична активност влияе не само на виждането на човека за живота, но също и на емоционалните отклици, които обикновено съпровождат тези виждания. Човек може да показва емоционална парализа, депресия, безнадеждност, отчаяние, гняв и др. подобни, докато цели области от живота на човека са контролирани от страх. Това са белези класически свързвани с демонична активност. Демоничната активност не трябва да се тълкува изключително като свързана с местожителство на демонично присъствие в тялото на човека, но трябва да се разглежда в по-широкия обсег на влиянието на заключения от демонични източници и емоциите, които те раздвижват. Лекарството, обаче, е същото.

За да се преобърнат последствията от демонична активност в живота на вярващия, необходимо е да се възстанови божествения ред на духа над душата. Този процес започва с промяна на начина на мислене от този на слуга или сирак в такъв на син.

Докато сина израства в зрялост, той трябва да бъде инструктиран, и трябва да се обучава да разбира, съперническите виждания на душата и духа, научавайки се да идентифицира начините на мислене, които правят човека податлив на демонично влияние и грях. Въпреки че са били поставяни много ударения на освобождението (изгонване на пребиваващото демонично присъствие), неуспеха да се промени скритата култура на податливост за демонично влияние, оставя човек свободен от съществуването, но все още податлив за същите влияния, които са произвели проникването на първо място.

Несъмнено, където демонично присъствие е намерило пребивание в нечия душа, лекарството включва изгонването на демона. Обаче, ако къщата е почистена и пометена, но скритото състояние не е било излекувано, демона е способен да се върне, водейки своите другари със себе си.²⁷ Затова е нужно да се справим със скритото състояние, чрез което човека остава отворен за атака и влияние. Този процес води до основна промяна на оперативния начин на мислене.

Вярващия трябва, следователно, да бъде лично инструктиран в този процес, понеже възприемчивостта на всеки човек е толкова уникална колкото е и самия човек, и общите инструкции рядко произвеждат ефективен резултат. Всеки вярващ трябва да е запознат с това основно поучение като средства, чрез които могат да подреждат своя статус, редовно, за да отразяват правилно подравняване с небесата и да се пазят от падане в капаните на врага, предназначени да попречат на напредъка към зрялост.

²⁷ Вижте Матей 12:43-45 NIV; също вижте Лука 11:24-26 NIV.

Това е нормалния път на растеж на вярващия, и трябва да бъде практикуван редовно в живота на човека.

Покаянието е неразделно от практиките свързани със зрялостта. Врага е непреклонен в своето търсене на възможност да спъне вярващия; и като Божий син всеки вярващ трябва да бъде бдителен и непреклонен в отхвърляне на тези настъпления. Врагът ще изобретява нови и уникални подходи, но той е ограничен от своята природа на слуга. Освен това, неговите планове винаги са основани на тези познати методологии.

Ролята на духовните бащи

Необходима и задължителна помощ в този процес е това да има някой в ролята на духовен баща, който постоянно да бди за душата на човека и който да помага да установява отклонението от пътя на син в този на сирак. Духовния баща може да разпознае и да спре начина на мислене преди да е пуснал корени и преди духовния син да осъзнае отклонението от своя път. И, духовния баща е някой, който носи благодатта и влиянието, необходими за копаене в дълбоките корени на културата без бащи и тази на сирака, която прави човека отворен за измамите на врага.²⁸

Духовния баща е човек, чиято компетентност да прави това е добре известна. Йоан описва духовния баща като някой, който познава Татко Бог. Такъв баща е способен да помага на по-младите Божии синове да узреят и да побеждават плановете и измамите на врага. Йоан пише: „Писах на вас, бащи, защото познавате Този, Който е от началото. Писах на вас, младежи, защото сте силни, и Божието слово живее във вас, и сте победили злият“.²⁹

Това е основа на подредбата в Божия Дом за узряването на Неговите синове. Научаването на етапа на покаяние от дела, които водят към смърт е основно за узряването на човека в Христос. И, покаянието от дела, които водят към смърт е необходимо за избягване, или завладяване и побеждаване, на усилията на врага да отдели Божия син от Татко Бог, след като сина е бил примирен с Бог.

Промяната в съдбата на човека, ставайки Божий син, с обновен начин на мислене е явна от живота, който човека живее. Божия син не живее като роб или сирак. Ако някой претендира, че е син, а живее като роб, такъв човек не е приел следващото Първоначално учение, *Вяра в Бог. Докато Покаянието от дела, които водят до смърт* започва и позволява тези промени, *Вярата в Бог* снабдява доказателството за действителната промяна, докато позволява на Духа да работи във вярващия, за да донесе промяна в неговите или нейните обстоятелства.

ГЛАВА ВТОРА – ВЯРА В БОГ

Каква полза има от това, братя мои, ако човек казва, че има вяра, а няма дела? Може ли вярата да го спаси? Ако брат или сестра са голи, и лишени от ежедневна храна, и някой от вас им каже: Идете си с мир, бъдете стоплени и нахранени; въпреки всичко не им даде нещата, които са необходими за тялото; каква полза има от това? Дори вярата, ако няма дела, е мъртва, бивайки самотна. Да, може да каже някой: Ти имаш вяра, а аз имам дела: покажи ми вярата си без делата си, а аз ще ти покажа вярата си чрез делата си. Ти вярвате, че

²⁸ Вижте Сам Солейн с Николас Солейн, *Татко Мой! Татко Мой!* (2012г.) за пълно разискване на ролята на духовните бащи.

²⁹ 1 Йоан 2:14 NIV.

има само един Бог; и правиш добре: дяволите също вярват, и треперят. Но не знаеш ли, о безразсъдни човече, че вярата без дела е мъртва? Нашия баща Авраам не се ли оправда чрез дела, когато принесе сина си Исаак на олтара? Виждате ли как вярата работеше с делата му, и чрез дела вярата се усъвършенства?... Вижте тогава как чрез дела е оправдан човек, а не само чрез вяра. ... Защо както тялото без духа е мъртво, така и вярата без дела също е мъртва (Яков 2:14-26 KJV).

Вяра в Бог е второто Първоначално учение в Евреи 6:1-2. Автора на това писмо до Евреите ги укорява, казвайки: „Въпреки че до сега трябваше да бъдете учители, вие отново имате нужда някой да ви учи на първоначалните истини на Божието слово. Имате нужда от мляко, а не от твърда храна!... Твърдата храна е за зрелите, които чрез постоянна употреба са се обучили да разпознават доброто от злото“.³⁰

Разбирането и постоянната употреба на тези Първоначални учения позволяват на всеки вярващ да „върви към зрялост“ в своето взаимоотношение с Христос и Неговото тяло. Разбирането и практикуването на вяра в Бог превежда човек от основната вяра в „Исус и то разпънат“, държана от всички вярващи, в начин на живот, който демонстрира мъдростта и силата на Христос.

Важността на вярата в Бог лежи в разбирането на ролята на Исус в примиряването с Татко Бог. „[Христос] е образа на невидимия Бог, първородния над цялото творение. ... А сега Той ви примири чрез физическото тяло на Христос чрез смъртта, за да ви представи святи пред Себе Си, без недостатък и свободни от обвинение“.³¹

Невидимия Бог възнамеряваше да стане видим на земята чрез Сина. Земята щеше да познае Бащата чрез Сина, и щеше да има достъп до Бащата чрез Сина.³² Това взаимоотношение изискваше от Сина да постави живота си напълно на разположение на Своя Баща, без значение от изискванията върху този живот. То изискваше пълната вяра на Сина в природата на любовта на Своя Баща.

Този модел на живот беше предназначен да бъде копиран във всеки, който също е Божий син.

А сега когато вярата дойде, ние вече не сме под надзора на закона. Всички вие сте синове на Бог чрез вяра в Христос Исус, защото всички вие, които сте се кръстили в Христос сте се облекли с Христос. Няма нито юдеин нито грък, нито роб нито свободен, нито мъж нито жена, защото всички вие сте едно в Христос Исус. Ако принадлежите на Христос, тогава сте потомци на Авраам, и наследници според обещанието. Галатяни 3:25-29 NIV; вижте също Римляни 8:15-17 NIV.

Първоначалното учение *Вяра в Бог* определя вярата в контекста на това специфично взаимоотношение с Бог. „Без вяра не е възможно да се угоди на Бог, защото всеки, който идва при Него, трябва да вярва, че Той съществува и че възнагражда тези, които ревностно Го търсят“.³³

Вярата не е въпрос на поставяне на надежда в непознатото или непознатия. Тя започва с установяване на възгледа, че Бог съществува, и в този контекст Бог желае да живее и да бъде виждан като Баща живеещ чрез Своя син. Следователно, вярата е

³⁰ Евреи 5:12, 14 NIV.

³¹ Колосяни 1:15, 22 NIV.

³² Вижте Йоан глава 14 NIV.

³³ Евреи 11:6 NIV.

повече от вярване в смъртта на Исус на кръста; тя също така изисква живот моделиран според живота на Исус на земята.

Основанието за вярата е Божието слово към Неговия син. „Човек не живее само с хляб, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста“.³⁴ Тази дума определя Божието намерение за живота на човека. Божия син ще разкрива невидимите Божии качества в живота, който Бог е произнесъл за него или за нея.

Всеки е роден на земята, за да изпълни предварително определена божествена цел. Това постоянно се потвърждава в Писанието. Бог каза на Еремия: „Преди да те оформя в утробата Аз те познавах, преди да се родиш Аз те отделих; назначихте за пророк на нациите“.³⁵

Докато Исус беше на изпитание за живота Си, Той заяви на римския губернатор, Пилат Понтийски: „...поради тази причина се родих, и заради това дойдох на света, да свидетелствам за истината...“³⁶ Бог даде на Йосиф сънища в неговото детство, които се изпълниха когато стана на 30 години.³⁷ И, Бог „...отдели [Павел] от рождението му“ да занесе словото на Господа на езичниците.³⁸

Бог е определил цел за всеки човек още преди раждането му, избирайки да направи Себе Си видим уникално чрез всеки човек, който избира Неговия начин на живот.

Вярата в Бог започва с разбирането, че има един уникален живот заради който всеки човек е поставен на земята. Вярата е убеждението, че Бог ще поддържа съществуването, което Той избира да има чрез всяка личност. Вярата в Бог е начин на живот съвместим с това убеждение, избирайки пътя, който Бог е определил.

Вярата като начин на живот

Съвременните учения за вяра са насочени към това да обслужват изискванията на преобладаващата култура на сирака.³⁹ От гледната точка на културата на сирака, вярата е привилегия да се моли Бог за нещата, които човек желае. Тези молби са склонни да подчертават нуждата на хората от снабдяване и защита: молби за материални блага, физическо изцеление, защита от зло, или махането на пречки. Това са молби, които човек вярва, че осигурят неговото или нейното оцеляване. Ефикасността на вярата, която обслужва културата на сирака зависи от силата на убеждението на човека, че Бог може и ще изпълни молбата. В крайна сметка, овластяването на тази версия на вярата и желаните резултати се определят от индивида.

Въпреки съвременните интерпретации, вярата в Бог отразява основното убеждение в живота на човека, че Исус дойде от Татко, за да разкрие Неговата природа и да възстанови първоначалното Божие намерение за създаването на човечеството. Тя започва с вяра в Исус, като Сина, Който е изпратен.⁴⁰

Христос Исус постави този модел пред нас: „Сина е сиянието на Божията слава и точното представяне на Неговото същество, поддържайки всичко чрез мощното Си слово. След като снабди очистване за греховете, Той седна от дясната страна на Величието в небето“.⁴¹ Вярата в Бог носи същото осветяване за света, показвайки властта и силата на Бог във всички Божии синове и в корпоративния Син.

³⁴ Матей 4:46 NIV.

³⁵ Еремия 1:5 NIV.

³⁶ Йоан 18:37b NIV.

³⁷ Вижте Битие 37:5-19 NIV.

³⁸ Галатяни 1:15; вижте също стих 16 NIV.

³⁹ За по-детайлно разискване на тази култура, разгледайте *Татко Мой! Татко Мой!* От Сам Солейн и Николас Солейн.

⁴⁰ Вижте Йоан 6:28b-29 NIV: „Какво трябва да правим, за да вършим делата, които Бог изисква?“ Исус отговори: „Божие дело е това: да вярвате в Този, Когото Той е изпратил“.

⁴¹ Евреи 1:3 NIV.

Следователно, вярата в Бог е убеждение, което се показва в един начин на живот, който е според модела на Христос Исус и Неговото взаимоотношение с Татко Бог.

Вярата като начин на живот има два неразделни компонента: дела и убеждение. Яков учи:

Колко е добро това, братя мои, ако човек претендира, че има вяра, но няма дела? Може ли такава вяра да го спаси? Представете си, че някой брат или сестра са останали без дрехи или ежедневна храна. Ако някой от вас му каже: „Върви си, желая ти всичко най-добро; бъди стоплен и добре нахранен“, но не направи нищо за физическите му нужди, колко добро е това? По същия начин, вярата сама по себе си, ако не е придружена от действие, е мъртва (Яков 2:14-17 NIV).

Убеждението като основата на начина на живот, отива отвъд интелектуалното убеждение; то изисква действия основани на това убеждение. Яков по-нататък подчертава това, казвайки:

Но някой ще каже: „Ти имаш вяра; аз имам дела“. Покажи ми вярата си без дела, а аз ще ти покажа вярата си чрез това, което правя. Ти вярваш, че има само един Бог. Добре! Дори демоните вярват в това – и ги побиват тръпки. ... Както тялото без духа е мъртво, така и вярата без дела е мъртва. (Яков 2:18-19, 26 NIV).

Убеждението само по себе си не е начин на живот, а делата сами по себе си не представят точно Божията природа, понеже те не показват убеждението, че Христос ще подкрепя живота, който Той живее чрез всеки човек.

Хората могат да извършват велики дела отделно от Бог, но тези дела не са дела на вяра. Исус учеше: „Който говори от себе си, го прави, за да спечели почит за себе си, но който работи за почитта на Този, който го е изпратил е истински човек; няма нищо фалшиво в него“.⁴²

Изобилно благотворителните хора или групи често превъзхождат църковните организации по отношение на доброволни дела. Някои се занимават с подпомагащи проекти, които са в глобален мащаб, разгръщайки армии от работници в служба на човечеството. Те работят, за да изкоренят смъртоносните болести, да подобрят образованието и да снабдяват храна и вода за обществата по земното кълбо. Тези добри дела доста са надминали колективните усилия на църковните програми, но не са мотивирани от вяра.

Основата позната като вяра в Бог е избирание на начин на живот видимо основан на знанието, че Бог ще подкрепи Своето намерение да бъде направен видим чрез Своите синове. Човек извършва този избор, като моделира начина си на живот според Исус Сина и Неговото взаимоотношение с Бог Бащата. Затова, Исус учи: „Моето учение не е Мое. То идва от Този, Който Ме е пратил. Ако някой избере да върши Божията воля, той ще открие дали учението Ми идва от Бог или Аз говоря от Себе Си“.⁴³ Христос е Синът модел, Който демонстрира вяра в Бог, като направи невидимия Бог видим чрез Себе Си.

---

⁴² Йоан 7:18 NIV.

⁴³ Йоан 7:16-17 NIV.

Вярата като същност и доказателство

Какви действия на начин на живот на верния човек разкриват Божиите невидими качества? „А вярата е същността на нещата, за които се надяваме, доказателството за невидимите неща“.⁴⁴ Вярата дава достъп до същността на нещата, за които се надяваме, определяни и подкрепяни от доказателството на невидимите неща. Има система от доказателство на невидимия свят, която дава форма на действията, които човек прави чрез вяра.

Има видима област и невидима област. „Чрез вяра разбираме, че вселената беше оформена с Божията заповед, така че това, което се вижда не беше направено от това, което е видимо“.⁴⁵ Реалностите на невидимото управляват всички събития в естествения свят. Същността, която вярата на някого носи във видимата област се определя напълно от невидимата.

Необходимо е да се разбере невидимата област и „доказателството за невидимите неща“, защото това оформя основата за делата извършени чрез вяра. Разбира се, неспособността да се наблюдава тази област прави просто разбирането ѝ трудно – да оставим настрана това да пристъпим към нея. Функционирането в естествения свят в хармония с невидимите духовни реалности изисква разбиране на духовната област, достатъчна да даде възможност на човека да се облекне на нейното съществуване. В съгласие с това, Писанията снабдяват за разбирането на връзката между естествената (видимата) и духовната (невидимата) области.

Пълния контрол, който невидимата област упражнява над видимата, показва един ред на власт. Невидимия свят съдържа по-висш ред на власт от света, в който живеят хората, както се доказва от всеобхватната невидима сфера на влияние.⁴⁶ Обаче, човечеството има достъп до власт по-голяма от тази на ангелите:

*Не на ангелите подчини Той идния свят, за който говорим. ...
„Ти Си Го направи малко по-долен от ангелите; увенчал Си Го
със слава и чест, и Си поставил всичко под краката Му“.
Поставяйки всичко под Него, Бог не е оставил нищо, което да
не Му е подчинено. Все пак в настоящето не виждаме всичко да
Му е подчинено (Евреи 2:5, 7-8 NIV).*

Където Бог е дал на човечеството власт, Той е направил това от Своя трон, Небесното царство. Тази власт е над ангелската, правейки „всичко подчинено“ на нея; Той е Всевишният.

В невидимата област има също и място, в което живеят демонични същества. Справяйки се с демоничното, Исус разкри реда на измерението на тази власт. Въпреки че човечеството е „малко по-долно“ от дори тези ангели, Исус, Неговите ученици и другите упражняват власт над тях. Исус обясни: „...ако Аз изгонвам демони чрез Божия Дух, тогава Божието царство е дошло върху вас“.⁴⁷ Исус заповядваше на демоните чрез властта на по-висшия ред, този на Небесното царство.

Повече от това просто да командва ангелските множества, вярата в Бог донася същността на невидимата област, правейки я видима в живота на вярващия. Същността на всичко, за което той или тя копнее се намира в областта, която оперира изцяло чрез природата и силата на Бог. Вярващия, живеейки живот основан на вяра, пренася тази същност в естествената област.

⁴⁴ Евреи 11:1 KJV.

⁴⁵ Вижте Евреи 11:3 NIV.

⁴⁶ Пак там; Евреи 2:7, 9 NIV, показва, че човечеството беше направено „малко по-долу от ангелите“.

⁴⁷ Матей 12:28 NIV; вижте също Лука 9:1 NIV: „Когато Исус беше повикал дванадесетте, Той им даде сила и власт да изгонват демони и да лекуват болести“.

Обаче, достъпа до Бог и до Неговата област изисква човека да вярва в съществуването на Бог и че Бог е и заинтересован и желае да се появи в обстоятелствата, с намерение да помогне в проблема. Следователно, за да носи същността на вярата, вярващия трябва да може да се обляга на Божиите предшестващи дейности, посочвайки точно този модел на поведение от страна на Бог. Доказателството трябва да покаже, че има един невидим свят и Бог над този невидим свят, чиято природа е да обича човека и който беше модел за посещаване на човека, за да му помогне в неговото време на нужда.

Множество примери в Писанието оформят голямото доказателство, което установява точно този модел на поведение относно Бог и Неговата област. Писанията предоставят запис на много от посещения на Бог на човека, започвайки с Адам и Ева в Едемската градина и продължавайки през ранната история на човечеството.

Тези посещения дават основата на вярата за онези, които Бог посещава, и сега, комбинирани с техните дела на вяра, те снабдяват всички вярващи със запис за модела на Божиите взаимодействия с човечеството. Евреи 11 описва образец на историческия модел, чрез който човечеството може да се обляга на Бог:

Чрез вяра Авел принесе на Бог по-добра жертва от тази на Каин. Чрез вяра той беше похвален като праведен, когато Бог говори добре за неговите приноси. ... Чрез вяра Енох беше взет от този живот, така че не преживя смърт; той не можеше да се намери, защото Бог го беше взел. ... Чрез вяра Ной, когато беше предупреден за неща, които не се виждаха, в свят страх построи ковчег, за да спаси семейството си. Чрез вярата си той осъди света и стана наследник на правдата, която идва чрез вяра. Чрез вяра Авраам, когато беше призван да отиде на едно място, което по-късно щеше да получи като наследство, се покори и отиде, въпреки че не знаеше къде отива. ... Чрез вяра Авраам, въпреки че беше в напреднала възраст – и самата Сара беше неплодна – можеше да стане баща, понеже счете за верен Този, Който беше направил обещанието. ... Чрез вяра Авраам, когато Бог го изпитваше, принесе Исаак в жертва. Този, който беше получил обещанията, щеше да пожертва едничкия си син, въпреки че Бог му беше казал: „Чрез Исаак ще се брое потомството ти“. ... Чрез вяра Исаак благослови Яков и Исав относно тяхното бъдеще. Чрез вяра Яков, когато умираше, благослови Йосифовите синове, и се поклонил като се облегна на върха на тоягата си. Чрез вяра Йосиф, когато края му беше близо, говори за изхода на израилтяните от Египет и даде инструкции за костите си. Чрез вяра родителите на Мойсей го криха три месеца, след като се роди, защото видяха, че не беше обикновено дете, и не се страхуваха от царския указ. Чрез вяра Мойсей, когато порасна, отказа да бъде познат като сина на дъщерята на фараон (Евреи 11:4-5, 7-8, 11, 17-18, 20-24 NIV).

В Новия завет, съществува подобно изобилие от доказателства. Обаче, относно Божията благонадеждност да се явява в полза на човечеството, Исус е превъзходното доказателство.⁴⁸ Това доказателство е повече от достатъчно за вярващите да се облягат на истината за съществуването на невидимата област, подчинена на Божия контрол.

⁴⁸ Вижте Йоан 3:16 NIV: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя един и единствен Син, така че, който вярва в Него да не погине, а да има вечен живот“.

Въпреки че Самият Бог е невидим, Неговите взаимодействия с човечеството не оставят съмнение както за съществуването Му така и за намерението Му да припише съдба и да я изпълни във всяка личност, която Го избере. Вярата в Бог се формира в убеждението, че в Бог съществува цялата същност, която поддържа уникалната идентичност на всеки човек на земята в Христос. Вярата упълномощава икономиката на Духа, давайки достъп до тази същност и поддържайки я чрез доказателството на невидимите неща.

Икономиката на Духа

Бог е замислил една икономика, за да упълномощи Своите цели на земята. Бог постановява една вечна цел, а Святия Дух снабдява силата на Христос достатъчна за подкрепата на това постановление. Икономиката на Духа описва раздаването на власт и сила в човешките обстоятелства, за да упълномощят Божиите постановления от небето.

Определени религиозни кръгове лишават термина *диспенсация* от основното му значение – а именно да раздава или да разпределя – и да го прави на езика на изкуството със специфично и напълно различно значение. Като термин на изкуството, те го използват за обозначаване на период от време или епоха, през които Бог изпълнява определено обещание. На тази особена употреба на термина *диспенсация* очевидно ѝ липсва подкрепа от какъвто и да е прочит на Писанието, както и обикновената употреба. Това е една неточна измислица, преди всичко замислена да поддържа едно небиблейско предубеждение.

Вместо това, диспенсация е раздаване или разпределяне на една икономика, предназначена да подкрепя една небесна инициатива, като по този начин гарантира успеха на тази инициатива. Думата *икономика* произлиза от гръцката дума *ойкономос*, която съдържа термина *ойкос* (означаващ „дом“) и *номос* (означаващ „закон“ или „обичай“).⁴⁹ Бог е установил Своя дом като икономиката, чрез която Духа действа в Тялото на Христос. Тази диспенсация взема формата на увеличен прираст на реда на Божия дом.

Историята на Исус ходещ по водата илюстрира икономиката на Духа:

Когато дойде вечерта, учениците Му слязоха на езерото, където се качиха в една лодка и отплаваха за Капернаум. Вече се беше стъмнило, а Исус все още не беше отишъл при тях. Духаше силен вятър и водата стана буйна. Когато бяха гребали три или три и половина мили, те видяха Исус да приближава към лодката, ходейки по водата; и се уплашиха. Но Той им каза: „Аз съм; не се страхувайте“. Тогава бяха склонни да Го вземат в лодката, и веднага лодката стигна до брега, където те отиваха (Йоан 6:16-21 NIV).

Тази история показва контраста между икономиката на Духа и човешката икономика. Усилията на учениците, гребейки срещу вятъра и придвижвайки се малко, представляват стандартната човешка икономика – трудът и усилието получават съпротива от несполуката, и успеха идва чрез упорство. Хората са действали според тази икономика от падението насам.⁵⁰ Хората са развили една икономика основана на усилията на човека, свеждайки Бог до един помощник, който може да промени

⁴⁹ Третия нов международен речник на Уебстър Пълен, „икономика“. (Мериам-Уебстър, 2002; на разположение на <http://unabridged.merriam-uebster.com>; June 8, 2012.)

⁵⁰ Вижте Битие 3:19 NIV: Бог установява новата икономика на човечеството, казвайки: „С потта на челото си ще ядеш храната си докато се върнеш в земята, понеже от нея си взет; защото си пръст и в пръстта ще се върнеш“.

променливите ветрове, които възпрепятстват труда на човека. Тази икономика е родила онези учения на вяра, които се стремят да изпълнят лични желания за снабдяване и защита.

Факта, че човек ходи по водата представя една различна икономика.

Исус приближава учениците в лодката докато те се мъчат с противопоставящата се буря, като представя едно обрисуване рамо до рамо, в което познатата икономика съществува с духовната. Исус и учениците Му тръгват от едно и също пристанище, вървят в една и съща посока.

Въпреки че Исус тръгна по-късно от тях, вятъра спря напредването на лодката и Исус, бивайки незасегнат, ги настигна и щеше да ги задмине. Исус действаше в една различна икономика, въпреки че и Той и учениците бяха на едно и също място по едно и също време.

Въздействието, което духовната икономика на Исус имаше върху естествената област е показано, когато Той влиза в лодката на учениците. Ако Исус ги беше задминал, човек можеше да заключи, че двете икономики действат напълно отделно една от друга. Обаче, учениците Го поканиха в тяхната лодка и „веднага лодката стигна до брега, където те отиваха“. Исус носи Своята икономика с Него винаги и превръща тяхната икономика в Негова, като по този начин сравнява ползите от Неговата икономика с техните човешки обстоятелства.

Съвместно съществуващите реалности на вечното и естественото са обслужвани от отделни и различни икономики, но вечната икономика на Духа винаги ще заобикаля и променя обстоятелствата на естествената област, прехвърляйки я в икономиката на Духа. Резултата се определя като чудотворен. Той издига естественото до равнището на духовното, и в това превъзходство, невъзможното става възможно.

Вярата в Бог произвежда една непоклатима увереност в реалността на Бог. Зрелият Божий дом функционира в света, според Духа, чрез Божията сигурност и пълна увереност в Него. Тази непоклатима увереност поддържа начина на живот на вярващия.⁵¹

По-висшите и по-низшите власти

Преобладаващата реалност, която управлява обстоятелствата на човешкото съществуване във видимия свят произхожда от невидимия духовен свят.⁵² Всичко, което въздейства на човечеството произхожда от невидимия свят. „Така че ние поставяме очите си не на това, което се вижда, а на онова, което не се вижда. Защото това, което се вижда е временно, а онова, което не се вижда вечно“.⁵³ Когато се действа сред невидимите области, вярата е необходима, понеже хората не са склонни да приемат нещо, което може да не е установено от опит като реалност.

Човечеството съществува в естествената, видима област, но хората са духовни същества облечени в тяло направено от пръст. Основната природа на човека се издига над естествената област. Обаче, разбирането на човек на духовната област е ограничено до това, което Святия Дух предава на неговия или нейния дух. Това знание не е пълно, понеже Святия Дух предава знанието необходимо за целта на този човек. Например, човек трябва да знае определената Божия цел за неговия или нейния живот; и човек също трябва да притежава достатъчно знание за подредбата и функцията на духовната област.

Тези истини са скрити за тези, чието виждане е управлявано от ума на душата, понеже след падението, когато очите на човешката душа бяха отворени, човека повече не виждаше себе си като дух облечен в плът, а само като плът.⁵⁴ Обаче, за човека воден от Духа, Духът ще снабдява знанието, което позволява на човек да оперира в

⁵¹ Вижте Матей 4:4 NIV: „...Човек не живее само с хляб, а с всяко слово, което излиза Божиите уста“.

⁵² Вижте Евреи 11:3 NIV.

⁵³ 2 Коринтяни 4:18 NIV.

⁵⁴ 2 Коринтяни 4:3-18 NIV.

естественя свят като духовно същество и ще позволява на човек да решава кои неща са от Бог и кои идват от врага. Следователно, чрез вяра и икономиката на Духа, хората са способни да изявяват реалностите на вечната област в естествената област, понеже те са духове поддържани в естествената област от физически тела.

Вярата включва взаимодействието между двете области. По-висшата област е духовната, и редът в тази област управлява по-ниската земна област.⁵⁵ Начина на живот основан на вяра позволява достъп в духовната област, за да се приеме икономиката, която поддържа Божиите цели за човека.

Нуждата на човечеството да се въвлече в духовните области съществува понеже има конфликт, който обхваща видимия и невидимия свят. Най-високия ред, заеман от Божия трон, е третото небе.⁵⁶ Това е обиталището на Бог и на Неговите ангели, и Неговата власт поддържа Небесното царство и на небето и на земята. Сатана и неговите ангели паднаха на едно място по-ниско във власт от третото небе и са в конфликт с Божия трон.⁵⁷ Бивайки в конфликт с Божия трон, Сатана и неговите сили също така се противопоставят на настъпването на Божието царство на земята, най-ниската област.⁵⁸

В края на краищата, сатанинската област и човешката област са подчинени на властта на Божия трон, Всевишният. Съответно, Самият Бог може да призове Сатана да се яви и да даде отчет.⁵⁹ Подобно, Сатана иска позволение, за да върши своите дейности по земята.⁶⁰ Властта, която идва от небето превъзхожда всяка човешка или демонична претенция за власт в някоя от областите.

Човечеството, чиято цел е да представя Бог, ще се изправи пред демоничните сили и трябва да разбере, че се прилагат определени правила за сражение. Справянето с демоничното представлява конфликта между хората и създания от по-висше измерение.

Хората са в по-ниската позиция на власт. Ако някой се опита да отмени демонична претенция на власт – да обитава в човек, например – този човек трябва да осъзнае, че демона е използвал по-висше знание, за да отстоява своята претенция. Вярващия, който се сражава с демоничното трябва да пристъпи към властта от Божия трон. Икономиката, която следва ще постави претенцията за власт на демоничното същество срещу истината на силата и властта на Небесното царство, разкрити чрез Духа и подкрепяни от Божия трон. Като представител на Божието царство човека може да отмени демоничната претенция за власт.⁶¹ Следователно, хората побеждават демоничните смущения и влияния чрез властта на Божия трон.

---

⁵⁵ Вижте Псалм 8:5 NIV: „Ти Си Го направил малко по-долу от небесните същества и Си Го увенчал със слава и чест“; вижте също Евреи 2:7, 9 NIV: „Ти Си Го направил малко по-долу от ангелите; увенчал Си Го със слава и чест. ... Но виждаме Исус, който беше направен малко по-долу от ангелите, сега увенчан със слава и чест, понеже претърпя смърт, така че чрез Божията благодат да може да вкуси смърт за всички“.

⁵⁶ Вижте 2 Коринтяни 12:2 NIV: „Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години беше занесен на третото небе. Дали е бил в тялото или извън тялото не знам – Бог знае“.

⁵⁷ Вижте Исая 14:12-14 NIV: „Как си паднал от небето, О утринна звезда, сине на зората! Отсечен си до земята, ти който някога поваляше народите! Ти казваше в сърцето си: ‘Ще се възкача на небето; ще издигна престола си над Божиите звезди; ще седя възцарен на планината на събранието, на най-високите висини на святата планина. Ще се възкача над върховете на облаците; ще стана като Всеомогъщият’“; вижте също Матей 24:29 NIV, отнасящо се за „небесни тела“, които ще разклатят.

⁵⁸ Вижте Ефесяни 6:12 NIV: „Защото нашата борба не е срещу плът и кръв, а срещу началствата, срещу властите, срещу управителите на този тъмен свят и срещу духовни сили на злото в небесните области“.

⁵⁹ Вижте Йов 1:6-7 NIV: „Един ден ангелите дойдоха да се представят пред Господа, и Сатана също дойде с тях. Господ каза на Сатана: ‘Откъде идваш?’ Сатана отговори на Господа: ‘От скитане по земята и ходене напред назад по нея’“.

⁶⁰ Вижте Лука 22:31 NIV: „Симоне, Симоне, Сатана поиска да ви пресее като пшеница“.

⁶¹ Вижте Матей 12:28 NIV.

Вяра на практика

Бог е разгърнал Своите синове във времето и пространството, за да представляват интересите на Неговото царство. Божиите синове носят реда на царството на Татко в по-долните измерение. Врагът се противопоставя на този ред и действа от по-голямо място на сила и власт от тези на човечеството. За да представляват Татко Бог, вярващите трябва силно да осъзнават властта, чрез която функционират. Вярата в Бог на практика е действието на човека от основата на най-висшата власт.

Вярата е в действие понеже представянето на Татко Бог силно контрастира, а често и се противопоставя на човешките устройства на власт. Например, ако човек или група е водена от съгласието на многобройното население, това лидерство може да успее срещу земните опозиции, защото те са на равнопоставени условия за конкуренция. Обаче, многобройното население няма сила или власт да повлияе на демоничното, и затова лидерството не може да бъде упълномощено да се ангажира с влияние идващо от демоничните сили. Това е истина без значение дали хората съзнават своите опозиционни действия или не.

Където тази структура е допълнително сполетяна от културата на сирака, която преобладава в човешките управления, вярата става просто едно допълнително средство за снабдяване и защита.

Божия син няма нужда да доставя собственото си снабдяване и защита. Сина представлява Бащата, а Татко Бог вече знае, че всеки човек ще се нуждае да успява в това представяне. Вярата в Бог освобождава човека от товарите на снабдяване и защита. Относно мярката на вярата на човек, както се вижда от неговите или нейните неотложни приоритети, Исус учеше:

„И така не се безпокойте, казвайки: ‘Какво ще ядем?’ или ‘Какво ще пием?’ или ‘Какво ще облечем?’ Защото езичниците тичат след всички тези неща, а вашия небесен Баща знае, че се нуждаете от тях. Но търсете първо Неговото царство и Неговата праведност, и всички тези неща също ще ви се дадат“ (Матей 6:31-33 NIV).

Вярата в Бог означава, че Божия син е изцяло погълнат с напредването на интересите на Татко на земята.

Вярата изисква убеждение в съществуването на невидимото без значение от факта, че то не може да се види. Зрелият Божий син ще живее според убеждението в съществуването на Бог, въпреки че това съществуване не може да бъде видяно или измерено чрез материалните обстоятелства. Следователно, чрез Божията воля, духовната икономика ще упълномощава действията на Божия син, който е достатъчно зрял, за да извика ресурсите на небесното царство в подпомагане на Божиите цели на земята.

Зрелият син има яснота относно своята роля да представлява Татко. Исус, напълно зрелият Син, имаше активно общение с Бог, и всичко, за което се молеше беше отговорено. Дори в молитвата му да бъде освободен от страданието, което щеше да претърпи, Исус беше в съгласие с Божията воля.⁶²

Човек не трябва да бъде отклоняван от Божието желание директно да отговаря на молбата на незрелия син, обаче. Той често прави това. Въпреки този факт, някои настояват, че незрелия син не получава последователен отговор на своите молитви, понеже не се е научил, нито е практикувал последователно, подходящите формули за придумване на Бог в последователен благосклонен отговор.

---

⁶² Вижте Матей 26:39 NIV: „...Той падна по лицето си на земята и се молеше: ‘Татко Мой, ако е възможно, нека тази чаша да се вземе от Мен. Обаче, не както Аз искам, а както Ти искаш’“.

Истината, обаче, е, че незрелия син често се колебае между културата на сирак и тази на син, но Бог му снабдява нуждата да премине напълно в културата на син. Тази нужда често включва Бог директно да отговаря на молбите на незрелия син. Вярата изгражда зрялостта.

Вярата, като начин на живот, е подражание на Исус. Исус описва стандарта на вярата като „Синът не може да прави нищо от Себе Си; Той може да прави само това, което вижда Баща Му да прави, понеже каквото Татко прави Синът също го прави“.⁶³

Същността на Неговото общение с Татко беше както Неговата идентичност така и основата, върху която Той се свързваше с Божия трон. Исус обърна напълно внимание на волята на Своя Баща, бивайки уверен в знанието, че от каквото и материално нещо да се нуждае, ще му бъде редовно прибавяно.⁶⁴ Доказателството за тази реалност беше Неговия начин на живот, който редовно показваше силата и властта, които изтичаха от Божия трон, и от Неговата връзка като Син със своя Баща. Той никога не се занимаваше с искане от материално съображение. Той се фокусираше изключително на това да представя Своя баща на земята. Той имаше редовна опозиция от врага, но преживяваше свръхестествената грижа на Татко. Крайния израз на вярата на Исус и непреклонното желание на Неговия Баща да подкрепя Сина Си, беше възкресението на Христос от мъртвите.

Вяра и зрялост

Вярата е основана на сигурността на взаимоотношението с Бог, която снабдява една икономика на земята, в която един син може да живее в пълно доверие. При отсъствието на тази яснота на разбиране вярващия може да преживява отговори на своите молитви за снабдяване и защита, но винаги когато тези молби противоречат на вечните цели на Бог за неговия живот, вярващия преживява разочарованието на неизпълнената молба. Този факт, в комбинация с оскъдността на водителство, често е водил хората до несигурност и някак си до охлаждане на доверието в Бог.

За да се възстанови доктрината на вяра в Бог, всеки вярващ трябва да бъде научен от началото, че вярата се гради върху реалността на Бог като негов или неин Баща и че всеки човек е поставен на земята, за да представя Татко Бог. Същността на взаимоотношението между човечеството и Бог е основата, върху която сина се доверява за своето благосъстояние и овластяване. Това взаимоотношение се доказва постоянно с растящото доказателство за божествена намеса, преживявано случайно в началото на живота на човека като вярващ и ставащо установено през различните етапи на зрялостта. Доказателството и за вечната реалност и за божествената сила ще се увеличи в живота на вярващия през различните етапи на растеж, от най-ранно детство до зрялост и през целия живот на човека.

Всеки вярващ е пригоден за специфична съдба, която изисква божествено упълномощаване, за да може тази съдба да успее. Процеса на узряване носи по-голяма яснота за точната природа на тази вечна цел, заедно с функцията на човека в съответствие с тази цел. С това функциониране непременно идва по-голямо доверие в икономиката на Бог. Накрая, вярата в Бог ще стане начина на живот на зрелия син.

ГЛАВА ТРЕТА – КРЪЩЕНИЯ

---

⁶³ Йоан 5:19б NIV.

⁶⁴ Вижте Матей 21:2-3 NIV: „Идете в селото пред вас, и веднага ще намерите едно магаре вързано там, с нейното жребче. Отвържете ги и Ми ги доведете. Ако някой ви каже нещо, кажете му, че Господ се нуждае от тях, и той ще ги изпрати веднага“, изпълнявайки Захария 9:9 NIV.

Следващото Първоначално учение споменато в евреи е учението за *Кръщения*. Кръщенията, в Писанието, административни процеси на промяна. Те се нуждаят от администратор, някой, който е различен от вярващия, преживяващ промяната. Всяко кръщение влияе на позицията на вярващия – с почит към небесните области, личната съдба на човека, Тялото на Христос, и позиционирането на човека, или относителната зрялост, като Божий син – правейки учението за кръщенията жизненоважна точка на споменаване, докато тези промени се осъществяват.

Писанието съдържа четири различни кръщения: кръщение във вода (вижте Римляни 6:1-2 NIV); кръщението *на* или *с* Духа (вижте Лука 3:16; Деяния 1:5 NIV); кръщението *чрез* Духа (вижте 1 Коринтяни 12:12-13 NIV); и кръщението в огън, също познато като кръщението в страдание (вижте Лука 3:16; 1 Коринтяни 3:13; Деяния 2:3). С уважение към всички други, няма определен хронологичен ред на кръщенията. Те администрират промяна в живота на човека, започвайки от новородения вярващ и минавайки през етапите на зрялост. Съответно, нуждата от всяко кръщение зависи от етапа на отделния индивид. Като Първоначално учение, „учението за кръщенията“ е необходима основа за управляване зрелостта на отделната личност в Христос и участието в зрелостта и корпоративното функциониране на Тялото на Христос.⁶⁵

Наредба за кръщения

Кръщенията носят промяна от едно състояние в друго, през различните етапи на живота на човека. Тези етапи се явяват по различен начин от човек до човек – няма определен начин, по който човек идва при Христос; и всеки човек има уникално призвание, специална част от тялото на Христос е и е доведен до зрялост чрез изпитания, които допълват идентичността на човека в Христос. Етапите в живота на вярващия не са идентични, нито пък управлението на кръщенията на промяна.

Редът, по който човек преживява всяко едно от четирите кръщения следва духовното състояние на отделната личност. В Писанието, някои бяха първо кръстени със Святия Дух преди да бъдат кръстени във вода.⁶⁶ Други първо бяха кръщавани с вода, което беше последвано от кръщението на Духа.⁶⁷ Кръщението в огън се прилага в различни времена в живота на вярващия и се свързва с растеж и напредък към духовна зрялост.⁶⁸ Оставащото кръщение, кръщението чрез Духа, е събирането на всички вярващи в едно тяло и се случва когато човека е новороден от Духа.⁶⁹ Обстоятелствата в живота на човека определят промените, необходими през етапите на узряване.

⁶⁵ Вижте Евреи 6:2 NIV.

⁶⁶ Вижте Деяния 10:44-48a NIV: „Докато Петър още говореше тези думи, Святия Дух дойде върху всички, които чуха посланието. ...’Може ли някой да попречи на тези хора да се кръстят с вода? Те приеха Святия Дух точно както и ние’. Така че, той нареди да бъдат кръстени в името на Исус Христос“; вижте също Деяния 11:15-17 NIV.

⁶⁷ Вижте Деяния 2:38, 41 NIV: „Петър отговори: ‘Покайте се и се кръстете, всички, в името на Исус Христос за прощаването на греховете ви. И ще приемете дара на Святия Дух’. ...Онези, които приеха посланието му се кръстиха, и около три хиляди се прибавиха към техния брой този ден“; вижте също Деяния 8:15-17 NIV: „Когато пристигнаха, те се помолиха за тях да могат да приемат Святия Дух, понеже Святия Дух още не беше дошъл върху никой от тях; те просто бяха кръстени в името на Господ Исус. Тогава Петър и Йоан поставиха ръцете си върху тях, и те приеха Святия Дух“.

⁶⁸ Вижте 1 Петрово 4:1 NIV: „Затова, понеже Христос пострада в тялото Си, въоръжете се и вие със същото отношение, понеже, който е пострадал в тялото си е приключил с греха“; вижте също 1 Петрово 4:12-13 NIV: „Скъпи приятели, не се изненадвайте от болезненото изпитание, което претърпявате, като че ли нещо странно ви се случва. Но се радвайте, че участвате в страданията на Христос, за да можете да се зарадвате много, когато се разкрие славата Му“.

⁶⁹ Вижте 1 Коринтяни 12:13 NIV: „Защото всички сме кръстени чрез един Дух в едно тяло – било юдеи или гърци, роби или свободни – и на всички ни е даден да прием един Дух“.

Бог се наслаждава на духовния процес, който е в съответствие със сърцето и обстоятелствата на отделната личност. Примери за този ред изобилстват в служението на Исус. Историята на Закхей е една илюстрация:

[Закхей] искаше да види кой е Исус, но бивайки нисък човек не можеше, поради тълпата. Така че той изтича напред и се качи на едно смокиново дърво, за да Го види, тъй като Исус идваше по този път. Когато Исус наближи мястото, Той погледна нагоре и му каза: „Закхее, слизай веднага. Трябва да отседна в дома ти днес“. Така че той веднага слезе и го посрещна с радост. Всички хора видяха това и започнаха да мърморят: „Той отиде да бъде гост на ‘грешник’“. А Закхей се изправи и каза на Господа: „Виж, Господи! Тук и сега аз давам половината от притежанията ми на бедните, и ако съм взел нещо от някого чрез измама, ще платя четирикратно стойността му“. Исус му каза: „Днес спасение дойде в този дом, защото този човек също е син на Авраам“ (Лука 19:3-9 NIV).

Исус се свърза със Закхей от момента, в който го срещна на дървото. По покатерването на Закхей на дървото Той разпозна, че този човек вече се беше покаял за начина си на живот. Един нисък човек, който също така беше член на омразната бирническа професия, обикновено не се излага на присмеха на тълпата, като се катери на дърво. Неговото желание да види Господа беше по-голямо от страха му от подигравки. От това действие, човек можеше правилно да заключи, че Закхей вече се е покаял. Следователно, Исус просто покани Закхей на обяд в къщата на бирника.

Исус действаше чрез разпознаване на сърцата на хората и им показваше Любовта на Татко основана на техните уникални нужди. Типично, покаянието е първата стъпка към синовство, но в тази история няма никакво споменаване за някакъв процес на покаянието или изповедта на Закхей. Нямахме нужда за Закхей да изразява с думи действителното състояние на сърцето си; доказателството стана явно, когато той предложи да върне обратно четирикратно парите, които беше взел несправедливо. Действията на Господа посочват, че греховете на Закхей вече бяха простени. Този модел оформя нуждата от разпознаване, за да се покаже на човека любовта на Татко в съответствие с неговите уникални обстоятелства.⁷⁰

Разпознаването на сърцата и обстоятелствата на хората, както правеше Исус, изключва религиозната формула за кръщения и тяхното управление. Всички кръщения са необходими за всеки вярващ. Обаче, начина на тяхното управление зависи от нуждите на отделната личност. Разпознаването на Духа, тогава, е необходимата предпоставка за определяне на точното време за кръщение в живота на всеки човек.

Кръщение във вода

Като прародител на човечеството, завещанието на Адам е идентичност отделена от Татко Бог, в която всеки човек е роден. Последствието от тази идентичност в Адам е, че човек е подчинен на управлението на Сатана, Космократора, и на неговото царство, Космоса.⁷¹

В евангелието на Божието царство, необходимостта от това човек да промени местоположението си от царството на тъмнината и да застане под управлението на Христос е централното послание. Преди човек да може да дойде под управлението на

⁷⁰ Вижте също Йоан 4:1-12 NIV, във връзка със срещата на Исус със самарянката при кладенеца.

⁷¹ Сам Солейн и Николас Солейн, *Татко Мой! Татко Мой!*, глава 7, стр. 63-70 (2012г.).

Христос като гражданин на Божието царство, той трябва да бъде отделен от идентичността в Адам и властта на врага. Това отделяне се случва със смъртта на тази идентичност и раждането на новото създание.

Водното кръщение е една важна част от този процес. Премахването на старата идентичност и осиновяването в Небесното царство включва символично смъртта, погребението и възкресението на човека.

Какво да кажем тогава? Да продължаваме ли да грешим, за да може благодатта да се увеличава? В никакъв случай! Ние сме умрели за греха; как можем да живеем в него повече? Или не знаете ли, че всички ние, които сме се кръстили в Христос Исус сме се кръстили в смъртта Му? Следователно сме погребани с Него чрез кръщението в смъртта, така че точно както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Татко, ние също да можем да живеем нов живот. Ако сме били съединени с Него по този начин в смъртта Му, със сигурност ще бъдем съединени с Него във възкресението Му. Защото знаем, че старото ни естество беше разпънато с Него, за да може да бъде премахнато тялото на греха, за да не бъдем повече роби на греха – защото всеки, който е умрял е освободен от греха. (Римляни 6:1-7 NIV).

По-специално, кръщението във вода представлява погребение.

Покаянието предшества водното кръщение, защото покаянието представлява смъртта в процеса. Покаянието води до промяна на начина на мислене от вроденото желание на човека да контролира всички аспекти на неговия или нейния живот. Чрез покаяние човека жертва изискванията за себе-снабдяване и защита, които са наследство от една идентичност в Адам.

В основата си, покаянието променя суверенитета, който управлява нечий живот. Преди да приеме Христовия суверенитет, човек е управляван от произлизащите от себето неотложни приоритети, подчиняващи човека на управлението на похотите – похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота.⁷² Тези похоти, от своя страна, снабдяват Сатана със средства, за да контролира живота на човека.⁷³ Чрез покаяние човека се преселва от управлението на себето и на Сатана под управлението на Христос и започва преместването от „владението на тъмнината“ в Небесното царство.⁷⁴

Водното кръщение е погребване на старото себе, което е последвано от възкресение на човека като ново създание. „Ако някой е в Христос, той е ново създание; старото е преминало, дошло е новото!“⁷⁵ Когато човек се покайва, той е погребан, и след това е възкресен като ново създание, този човек е прехвърлен от юрисдикцията и контрола на царството на тъмнината. Човека вместо това е осиновен като Божие дете, син и наследник на Божието царство. Това осиновяване поставя човека под управлението на Исус Христос, Царя.

Важността на водното кръщение е декларацията за небесата, че новото създание не е подчинено на обвиненията на врага за грях. Има едно цяло, мощно царство подредено в боен ред в опозиция на Христос и Неговото царство.⁷⁶ Врага използва

⁷² Вижте 1 Йоан 2:15-16 KJV.

⁷³ Вижте Солейн, по-горе, стр. 64-65, *Космоса* (разглеждане на упованието в космоса като заместител за упованието в Бог).

⁷⁴ Вижте Колосяни 1:13-14 NIV.

⁷⁵ 2 Коринтяни 5:17 NIV.

⁷⁶ Вижте Ефесяни 6:12 NIV: „Защото нашата борба не е срещу път и кръв, а срещу началствата, срещу властите, срещу управниците на този тъмен свят и срещу духовните сили на злото в небесните области“.

фалшиви обвинения, представяни като истина срещу тези, които са новородени и осиновени в Небесното царство. Дори когато повече няма контрол над някой човек, врага ще се стреми отново да утвърди влияние над живота на този човек. Той прави това като се опитва да определя човека чрез неговата или нейната предишна грешна природа, преди да е бил възкресен като ново създание.

Тези атаки са срещу ума на човешката душа. Човек може да бъде „в ума . . . роб на Божия закон, а в грешната природа роб на закона на греха“.⁷⁷

Врага избира моменти на слабост, когато човека мисли или действа по начин подобен на предишния му живот. Тези фалшиви обвинения вземат външността на истина, защото те обикновено са определени да използват някакъв момент на слабост или грях. Съгласяването с лъжата, че живота на някого преди да срещне Христос носи някакво въздействие върху суверенитета на Христос над човека или върху Божията любов към Неговите деца, оставя този човек отворен за допълнително демонично влияние.

В тези атаки, само истината относно суверенитета в живота на човека въздържа врага. Истината е, че...

...ако някой е в Христос, той е ново създание; старото е преминало, дошло е новото! Всичко това е от Бог, Който ни примири със Себе си чрез Христос и ни даде служението на примирението: че Бог примиряваше света със Себе си в Христос, като не задържаше греховете на хората срещу тях.... Бог направи Този, Който нямаше грях да бъде грях за нас, за да можем в Него да станем Божията праведност (2 Коринтяни 5:17-19, 21 NIV).

Всеки принадлежи или на Божието царство или на царството на тъмнината и следователно е подчинен на суверенитета на Христос или на този на Сатана.⁷⁸ Тези, които не са били възкресени като ново създание са подчинени „на управниците на тъмнината на този свят“.⁷⁹

Колкото до вас, вие бяхте мъртви във вашите престъпления и грехове, в които живяхте, когато следвахте пътищата на този свят и на управителя на въздушното царство, духа, който сега работи в тези, които са непокорни. Всички ние също така някога сме живели сред тях, задоволявайки силните желания на нашата грешна природа и следвайки нейните желания и мисли. Както останалите, ние бяхме по природа подчинени на гняв. Но поради Своята голяма любов към нас, Бог, Който е богат в милост, ни съживи с Христос, дори когато бяхме мъртви в престъпленията си – чрез благодат сте спасени. И Бог ни възкреси с Христос и ни постави да седим с Него в небесните области в Христос Исус (Ефесяни 2:1-6 NIV).

Това прави човек уязвим за обвиненията, които врага донася. Но, „сега няма осъждение за тези, които са в Христос Исус, защото чрез Христос Исус закона на Духа на живота ме освободи от закона на греха и на смъртта“.⁸⁰

---

⁷⁷ Римляни 7:25б NIV.

⁷⁸ Солейн, по-горе, стр. 65-70.

⁷⁹ Ефесяни 6:12б KJV.

⁸⁰ Римляни 8:1-2 NIV.

Водното кръщение е декларация, че човека, който се кръщава е под управлението на Христос. Чрез действието на кръщението човека е мъртъв и погребан. Единствения път напред е чрез възкресение. Човека минаващ през този процес започва нов живот като възкресено същество и ново създание. Няма никаква истина в някое обвинение за грях, вкоренено в стария живот, и чрез продължителния процес на покаяние и обновяването на ума, човека е освободен от последствията на греха.⁸¹

Има времена, когато водното кръщение е подходящо за вярващия, който вече се е покаял и е приел Святия Дух.⁸² Ако вярващия се бори с обвинения от мисли или поведение, които идват от стария живот на човека, или човека постоянно се бори да повярва, че „старото си е заминало, новото е дошло!“; този човек трябва да обмисли дали да бъде кръстен във вода.⁸³

Това кръщение, за да симулира погребение, трябва да бъде чрез потапяне, и то трябва да се извърши само от зрял човек, който е способен да избере да бъде кръстен и да различава между истината и заблудата.

Водното кръщение декларира за небесните области, че кръщавания човек е умрял за старото себе и е бил погребан, отхвърляйки властта на врага във всеки аспект на живота на човека от този момент нататък. Спомени и други неща свързани със стария живот не са равнозначни на повторно свързване с този живот и са невалидни основи за осъждане от врага. Човека, който сега живее е ново създание подчинено единствено на властта на Христос.

Водното кръщение установява чрез символично погребение, че вярващия е избрал съзнателно да дойде под управлението на Христос. „Същата фигура, която ни кръщава сега ни спасява (не събличането на плътската нечистота, а отклика на една добра съвест към Бог,) чрез възкресението на Исус Христос“.⁸⁴ Покаял се, погребан и възкресен от мъртвите, човека оставя назад царството на тъмнината, управлението на Сатана и състоянието на смърт, което е отделяне от Бог.

Кръщението във вода, основно, трябва да се случи като част от процеса, чрез който човек е преведен в Небесното царство. Този процес започва с покаяние, в което човека умира за неговата или нейната идентичност в Адам, и това включва символичното водно кръщение извършвано от човек на човек.⁸⁵ Вземайки съзнателно решение, което се нарича покаяние, всеки човек има застъпник в Христос за установяване на факта, че е бил освободен от осъждане пред Бог.⁸⁶ Процеса достига връхната си точка с възкресението на човека като ново създание, потвърждаването на съдбата на човека, и това да бъде кръстен със Святия Дух.⁸⁷ Затова, въпреки че е

---

⁸¹ Вижте Римляни 6:22-23 NIV: „Но сега, когато сте освободени от греха и сте станали слуги на Бог, ползата, която пожънвате води към святост, и резултата е вечен живот. Защото заплатата на греха е смърт, а Божия дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ“.

⁸² Вижте Деяния 10:46-47 NIV: „Защото ги чуха да говорят на езици и да хвалят Бога. Тогава Петър каза: ‘Може ли някой да попречи на тези хора да бъдат кръстени с вода? Те приеха Святия Дух точно както и ние““.

⁸³ 2 Коринтяни 5:176 NIV.

⁸⁴ 1 Петрово 3:21 KJV.

⁸⁵ Вижте Деяния 2:38, 41 NIV: „Покайте се и се кръстете, всеки от вас, в името на Исус Христос за прощаването на греховете ви. И ще приемете дара на Святия Дух“; вижте „Покаяние от дела, които водят към смърт“, Сериите на Първоначалните учения, май 2012г.; на разположение на <http://www.soleynpublishing.com/resources/>.

⁸⁶ Вижте 1 Йоан 2:1: „Скъпи мой дечица, пиша ви това, за да не съгрешавате. Но, ако някой съгреша, имаме някой, който говори на Татко в наша защита – Исус Христос, Праведният“.

⁸⁷ Вижте Матей 3:16-17 NIV: „Като се кръсти Исус, Той излезе от водата. В същия момент небето беше отворено, и Той видя Духа на Бога да слиза като гълъб и да се спуска върху Него. И един глас от небето каза: ‘Това е Моя Син, Когото обичам; в Него благоволявам’“; вижте също Деяния 10:37-38 NIV: „Знаете какво се случи из цяла Юдея, започвайки в Галилея след кръщението, което Йоан проповядваше – как

символично, водното кръщение е необходима основа за въвеждането на човека в Небесното царство и за управляването на растежа и зрялостта на Божиите деца.

Кръщението на Духа

Предишната секция за водното кръщение говори за процеса да бъдеш прероден като ново създание. Както при всяко ново раждане, има процес на узряване. Този преднамерен процес превежда личността през различни етапи на зрялост, от новороден до Божий син, който е подходящ да представлява своя Баща. Светия Дух екипира човека с дарбите необходими за успех, на което и ниво на представяне да се намира човека във всеки един етап. Бог възнамерява да доведе до зрялост всеки, когото приема за син, така че те да могат да изпълнят съдбата, за която Той ги е създал.

Бог е замислил всеки човек уникално да показва някой аспект от Неговата природа на земята, и кръщението на Духа дава необходимата сила за това призвание като син на Бог. Кръщението на Духа е кръщение на сила, и то съпровожда прехода, който човек прави от това да бъде сирак в това да стане Божий син.

Това разпределение на силата идва под формите на духовни дарби.⁸⁸ Павел потвърждава, че дарбите на Духа, въпреки че са различни по функция, служат за една обща цел:

Има различни дарби, но един и същ Дух. Има различни служби, но един и същ Господ. Има различни действия, но същия Бог изработва всички тях в хората. А всяка проява на Духа се дава за общото благо (1 Коринтяни 12:3-7 NIV).

„Общото благо“, както Павел го нарича, е единственото намерение на Бог, въплътено в Духа, изпълнявано уникално чрез всеки Божий син и корпоративно чрез тялото на Христос.⁸⁹

Христос дарява всеки вярващ със Своята сила и власт по начин, който ще позволи на човека да представлява Христос уникално, и пълно, като член на Цялото. Първоначалното намерение на Бог за човечеството ще се изпълни чрез Тялото на Христос. За тази цел, Христос претендира за абсолютната власт, заявявайки: „Всяка власт на небето и на земята е дадена на Мен“.⁹⁰ Христос дава Своята власт на Своето корпоративно тяло чрез Светия Дух:

Но когато Оня, Духът на истината, дойде, Той ще ви води в цялата истина. Той няма да говори от себе си; ще говори само това, което чува, и ще ви каже какво предстои да стане. Той ще донесе слава за Мен като взема от това, което е Мое и го прави известно за вас. Всичко, което принадлежи на Татко е Мое. Ето защо казах, че Духа ще взема от това, което е Мое и ще ви го известява (Йоан 16:13-15 NIV).

Няма друг начин да се приеме силата на Христос освен чрез Неговия делегат, Светия Дух. Христос прибави към Своето изявление за пълна сила и власт, великото

Бог показа Исус от Назарет със Светия Дух и със сила, и как Той обикаляше, вършейки добро и изцеляваше всички, които бяха под властта на дявола, понеже Бог беше с Него“.

⁸⁸ Вижте 1 Коринтяни 12:1 NIV: „А за духовните дарби, братя, не искам да бъдете невежи“.

⁸⁹ Вижте 1 Коринтяни 12:11-12 NIV: „Всички тези неща са работата на един и същ Дух, и Той ги дава на всеки, както Той решава. Тялото е едно цяло, въпреки че се състои от много части; и въпреки че всичките му части са много, те съставляват едно тяло. Така че и с Христос“.

⁹⁰ Матей 28:18 NIV.

поръчение към Своите ученици.⁹¹ Той напълно възнамеряваше да подкрепя тези дейности със сила. В противен случай, евангелието, което те проповядваха нямаше да доведе до никаква промяна сред човечеството.⁹² Няма друг начин да се извършат нещата на Бог освен със силата на Христос.

Христос кръщава със Святия Дух, а Святия Дух управлява Неговата сила. Христос установи царството Си и ни направи Негови посланици. Основата на власт на Неговото царство признава даване на власт от Татко – „Всяка власт на небето и на земята е дадена на Мен“.⁹³ Нашата сила да действваме като посланици на Неговото царство и като представители на личността на Самия Бог идва от този източник на власт. Ние сме запознати с тази власт чрез кръщението на Духа. За разлика от водното кръщение, което се извършва от един човек на друг, кръщението на духа изключително се извършва от Самия Христос, тъй като Той е единствения, който е способен да предава божествена власт на Своите представители.

Никой никога не беше кръстен в Духа докато Исус не се върна на небето. Йоан Кръстител пророкува за Христос: „Аз ви кръщавам с вода за покаяние. Но след мен ще дойде един, който е много по-силен от мен, чиито сандали не съм годен да нося. Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън“.⁹⁴

След като Исус беше възкресен, преди да се възнесе на небето, Той спомена пророческата декларация на Йоан, заповядвайки на апостолите да стоят в Ерусалим, казвайки: „...чакайте за дара, който Моя Баща обеща, за който Ме чухте да говоря. Защо Йон кръщаваше с вода, но след няколко дни вие ще бъдете кръстени със Святия Дух“.⁹⁵ Първия случай на това кръщение се случил на деня на Петдесетница, след като Исус се върна на небето.

Кръщението на Духа е за упълномощаване. Кръщението на Духа не е просто за предаване на дарби на сила, но е една упълномощаваща сила за специфични цели. „Ще приемете сила, когато Святия Дух дойде върху вас; и ще бъдете Мои свидетели в Ерусалим, в цяла Юдея и Самария, и до краищата на земята“.⁹⁶

Исус не само каза на учениците Си, че те ще приемат сила, но каза, че ще бъдат Негови свидетели на земята. Силата е предназначена да упълномощи функционирането. Ние сме упълномощени да продължим работата на Христос на земята. Точно както Той беше упълномощен да представлява Татко, също така сме упълномощени и ние чрез същите средства да продължим същата работа.

Обаче, дали ще е чрез религиозни убеждения или просто поради липсата на правилна информация, отделния човек може да отхвърли силата на Духа. Например, религиозни групи, които вярват в обитаването на Святия Дух, могат въз основа на теологично отклонение, да ограничат действията на Духа. Някои групи отхвърлят изцелението или езиците или други проявления на силата на Духа. Обаче, винаги когато Святия Дух присъства в някой човек, Той идва с всичко, което е, включително способността да разпределя дарби на силата на Христос, достатъчно за да дадат способност на човека да изпълни божественото призвание.

Често срещан феномен е да откриете групи хора, които вярват в обитаването на Святия Дух, но на които им липсва някакво значително упълномощаване. В такива случаи, силата да се извършват религиозни цели идва от групата, докато в същото време им липсва всякакво божествено отнасяне или свръхестествен характер. Такива

---

⁹¹ Вижте Матей 28:19-20 NIV: „Затова вървете и правете ученици от всички народи, кръщавайте ги в името на Бащата, на Сина и на Святия Дух, и ги учете да спазват всичко, което ви заповядах. И непременно аз съм със вас винаги, до самия край на века“.

⁹² Вижте 1 Солунци 1:5а NIV: „Понеже нашето евангелие дойде до вас не просто с думи, но също със сила, със Святия Дух и с дълбоко убеждение“.

⁹³ Матей 28:18 NIV.

⁹⁴ Матей 3:11 NIV; вижте също Мрак 1:8; Лука 3:16; Йоан 1:33 NIV.

⁹⁵ Деяния 1:4-5 NIV.

⁹⁶ Деяния 1:8 NIV.

групи се осланят на доброжелателството на хората, и лидерите прекарват по-голямата част от времето си изграждайки единодушния или раздвижвайки хората, за да участват въз основа на задължение или човешко доброжелателство. Такива усилия апелират към душата и им липсва характеристиките на божествена намеса. Когато, обаче, хората са отворени да бъдат изпълнени със силата на Божият Дух, те могат да бъдат упълномощени чрез властта на Христос.

Дарбите на Духа не съответстват само на нивото на представяне на някого, но също и на неговото или нейното уникално упълномощаване.⁹⁷ Христос гарантира достатъчно сила и власт, за да извърши всичко, което Той възнамерява. Дарбите на Духа също така водят до промяна на културата от сирак в син. Това отваря пътя за зрялост, която съответства на променените състояния на синовство.

Когато човек израства от етапа на детинство към напълно зрял син, се дава по-голяма сила и власт на човека, заедно с по-голяма отговорност. Павел инструктиреше хората „ревностно да желаят по-големите дарби“, понеже това е естествената и възнамерявана прогресия за всеки Божий син.⁹⁸

Управленията на Святия Дух

Силата произхождаща от кръщението на Духа попада в три основни категории дарби, които Духа управлява за различни цели. Тези форми на дарби са (1) управления на сила чрез внезапни явявания (*фанерос*), например, Деяния 2 (Денят на Петдесетница); (2) способности чрез свръхестествени дарби на сила (*пнеуматик каризма*), вижте, Римляни 1:11; 1 Коринтяни 12:6 NIV; и (3) даване на власт, за да се установи управлението на небесното царство (*домас*), вижте Ефесяни 4:11-12 NIV. Всяко управление на власт има отделна функция, за да извърши целите на Христос чрез отделния човек и за корпоративното Тяло.

Фанерос, спонтанното управление на Святия Дух на сила, е предназначено да промени обстановката, в която Христос активно помества Своите цели. Например, преди деня на Петдесетница, описан в Деяния 2 беше екзекуцията на Божия Син чрез сътрудничеството на юдейските и римските власти, с голямото насърчение на населението. Слагайки това обвинение върху населението, Петър каза:

Исус от Назарет беше човек упълномощен от Бог за вас чрез чудеса и знамения, които Бог извърши сред вас чрез Него, както сами вие знаете. Този човек беше предаден на вас според Божието намерение и предузнание; а вие, с помощта на грешни хора, го предадохте на смърт като приковахте на кръста (Деяния 2:22-23 NIV).

Обвинението на Петър описва екзекутирането на Исус като крайно действие на отхвърляне на Бог. Разпъването на Исус демонстрира покварата на хората и отклонението им от Бог – ставайки толкова окопани в своята враждебност, че да пренебрегнат Божието упълномощаване на Исус.

Тези хора не искаха да приемат никакви нови инициативи от Бог, освен ако Самият Бог не промени обкръжението, в което Той поставя корпоративния Син. Бог действаше чрез спонтанна свръхестествена сила, и резултата беше моментална промяна.⁹⁹ Дарбите *фанерос* са спонтанна демонстрация на сила, която носи моментална промяна.

⁹⁷ Вижте Матей 28:19-20 NIV, инструктирайки учениците, че неограничената власт на Исус ще ги придружава в тяхното Велико поръчение.

⁹⁸ 1 Коринтяни 12:31 NIV.

⁹⁹ Вижте Деяния 2:37-43 NIV: „Когато хората чува това, те бяха пронизани в сърцето и казаха на Петър и на останалите апостоли: ‘Братя, какво да правим?’ ... Онези, които приеха посланието му се кръстиха, и

Пнеуматик каризмата са едни от по-дългосрочните ефекти от кръщението на Духа, проявявани последователно чрез предаване на способности:

На един се дава чрез Духа посланието на мъдрост, на друг посланието на знание чрез средствата на един и същ Дух, на друг вяра чрез същия Дух, на друг дарби на изцеление чрез същия този Дух, на друг чудотворни сили, на друг пророчество, на друг разпознаване между духовете, на друг говорене на различни видове езици, а на друг тълкуването на езици. Всички тези неща са работата на един и същ Дух, и Той ги дава на всеки, както той решава (1 Коринтяни 12:8-11 NIV).

Тези дарби са свързани с начина, по който Бог възнамерява да живее чрез всеки човек. Тази категория на надаряване е описана като „дарби на помагания“; и докато, отделен човек може да притежава извънредно силни проявления на някои дарби, всички дарби в тази категория са на разположение на всеки човек на ниво съизмеримо с тяхното призвание.

Хората често ще проявяват вродена склонност към определени аспекти на някой дар, понеже това е част от това какъв е определен да бъде този човек или да стане. Всички вярващи притежават една или повече от тези духовни дарби. Ако някоя дарба в този контекст липсва в подкрепа на призванието на някого, човека трябва „ревностно да желае“ тази дарба и да моли за надаряване с нея.

Важно е да се прави разлика между дарбите на Духа и призванието на човека. Призванието е съдбата, която Бог е определил за всеки човек. Докато, дарбата е активирането на това призвание.¹⁰⁰ Пълното изразяване и сила на тези дарби, обаче, не могат да бъдат изразени при отсъствие на кръщението на Духа.

Пнеуматик каризма са дарби на активиране, действащи в различните хора различно. Функцията и изразяването на всеки дар чрез човека зависи от призванието на човека. Например, има ред на стилове и приложения на дарбата пророчество. Някои могат да имат пророчески видения или сънища, докато други имат слово от Господа. Други пък могат да имат прозрение чрез особени средства, като числени акценти.

Добавянето на допълнително разнообразие към всеки дар е, че освен формата, съдържанието на дара на всеки човек е уникално за всеки човек. Някои могат да виждат развиването на бъдещи събития; други могат да имат слова на лично пророчество; а други пък могат да имат пророческата дарба на тълкуване на значението на събития. И формата и съдържанието са способности на специфичното призвание на отделния индивид.

Третото управление на Святия Дух е разпределението на дарби на управление, или дома. Докато всеки човек има призвание и получава разпределението на способности за това призвание, дарбите на управление са много по-ограничено разпределение. Причината, просто е, че не всеки е призван да функционира управленчески в един от тези дарове.¹⁰¹

Той беше, който даде някои да бъдат апостоли, някои да бъдат пророци, някои да бъдат евангелизатори, а някои да бъдат пастори и учители, за да подготвят Божиите хора за делата на служението, така че тялото на Христос да може да бъде изградено, докато всички достигнем до единство във вярата и

около три хиляди се прибавиха към техния брой през този ден. ... Всички бяха изпълнени със страхопочитание, и много чудеса и чудотворни знамения се вършеха от апостолите“.

¹⁰⁰ Вижте Римляни 11:29 NIV: „Защото Божиите дарби и призива Му са неотменими“.

¹⁰¹ Вижте 1 Коринтяни 12:29-31 NIV.

на познаването на Божия Син и станем зрели, достигайки до цялата мярка на пълнотата на Христос (Ефесяни 4:11-13 NIV).

Бог е дал даровете на апостоли, пророци, евангелизатори, пастори и учители, за да установи реда на Своето Царство на земята.

Въпреки че не всички хора са призвани за един от тези дарове на управление, всеки един от тези дарове е предназначен също да предава аспекти на този дар за цялото Тяло на Христос. Например, контакт с някой, който е апостол ще предаде управление на реда заедно с очакването за получаване на откриване на тайни, което описва апостолския дар, но не специфичното призвание на някой апостол. Това предаване произвежда начин на мислене за ред в съгласие с управлението на Бог във всеки човек, който го приема, позволявайки на другите да се приспособят лесно към своето място в реда на Царството.

Тази дарове дома са за „екипирането на светиите“, и узряването на Тялото на Христос.¹⁰² Обратното на правилното функциониране на тези дарове е да бъдем „деца, блъскани напред и назад от вълните, и издухвани насам натам от всеки вятър на учение и от лукавството и хитростта на хора в техните измамни планове“.¹⁰³

Кръщението на Духа въвежда вярващия в свръхестествената област на Божията сила. Когато човек преживява кръщението на Духа, този човек е пренесен от естествения свят в един непосредствен контакт с реалността на Дух – носейки тези дарове.

Докато, пнеуматик каризма са за упълномощаване на съдбата на човека, даровете дома са за правилното функциониране на Божието Царство и узряването на Тялото на Христос. Всяко управление на силата на Христос служи за специфична цел.¹⁰⁴

Покаяние и кръщението на Духа

Човек не може да преживее силата на Святия Дух значително докато начина на мислене на душата на човека надделява, определяйки реалността на човека. Дарбите на Духа не функционират независимо от Божия Дух. По този начин, когато душата на човека определя мислите му и действията му в определена област, това пречи на Духа да води човека чрез общение с духа на този човек. Следователно, за да функционира напълно в дарбите, които произлизат от това кръщение, човек трябва да се въвлече в процеса за превъзходството на неговия или нейния дух – т.е. покаяние от дела, които водят към смърт.¹⁰⁵

Душата помага да се принесе волята на духа на човека, управляван изцяло от Божия Дух, в естествения свят, но душата не може да упълномощи никое действие отвъд това, на което човека физически е способен. Душата, подкрепена от културата на сирака, в която всеки човек се ражда, отхвърля управлението на Святия Дух и следователно се бори с човешкия дух за контрол над човека. Когато душата е в контрол, всички действия на човека са фокусирани на себе-снабдяване и защита, неотложните приоритети на тази подразбирана култура. Святия Дух тогава не може да

¹⁰² Вижте Ефесяни 4:8, 11-12 NKJV: „Затова казва: ‘Като се възкачи на високо, доведе пленници в плен, и даде дарове [домас] на хората’. И Сам Той даде на едни да бъдат апостоли, на едни пророци, на едни евангелизатори, а на други пастори и учители, за екипирането на светиите за работата на служението, за изграждането на тялото на Христос“.

¹⁰³ Ефесяни 4:14 NIV.

¹⁰⁴ Можете да намерите допълнителни материали за изучаване на духовните дарби в сериите на Сам Божието управление, програми 47-57, на разположение на: http://www.soleyn.com/download_materials.html/.

¹⁰⁵ Вижте Деяния 2:38 NIV: „Покайте се и се кръстете, всеки от вас, в името на Исус Христос за прощаването на греховете ви. И ще приемете дарът на Святия Дух.“

действа напълно чрез този човек. Следователно, докато кръщението на Духа дава сила, тази сила е упълномощена само когато човешкият дух е във взаимоотношение със Святия Дух.

Където ума на човека е зает със снабдяване и защита, човека е ограничен в ресурсите да постигне тези цели със собствената си изобретателност и изкуство. Писанията установяват това понятие. Бог го разкри на Адам след падението, казвайки: „С потта на челото си ще ядеш храната си докато се върнеш в земята, понеже от нея си взет; защото си пръст и в пръстта ще се върнеш“.¹⁰⁶ Бог установи състоянието на човечеството, когато хората повече не се виждаха като дух облечен в плът, а само като плътта, която беше направена от пръст. Това промени икономиката, чрез която хората живееха; с тяхното променено възприятие снабдяването им щеше да идва единствено чрез тежък труд. Това беше естественото последствие от загубата на човечеството на тяхната идентичност като Божии синове, опериращи единствено в културата на сирака, докато Исус не възстанови първоначалното взаимоотношение на човека с Бог.

Когато човек представя Бог като син, ресурсите на Неговото царство и икономиката на Духа са на разположение, за да се постигнат целите на представяне на човека.¹⁰⁷ Когато Духа предава силата на Христос на даден човек, човека става способен да функционира като Божий син. Но, невъзможно е за човек да представя Бога използвайки силата на душата, защото душата не може съответно да определя или подкрепя целите на синовството.¹⁰⁸

Покаянието и обновяването на ума е необходима основа за действията на Духа в живота на вярващия. Промяната на начина на мислене, от сирак в син, води също така и до промяна на целта. Когато човек повече не се вижда без баща, Духа може да работи, за да го освободи от неотложните приоритети на сирака, и той може да поеме представянето на своя Баща. В противен случай, Святия Дух ще се противопостави на използването на Неговата сила чрез човека – въпреки че човека си остава спасен, ще има едно проникващо състояние на безсилие, което оставя човека податлив към атаките на врага. Кръщението в Духа дава цялото изискване за овластяване, за да се представя Татко и да се излъчва Неговата слава.

Кръщението в Духа и синовството

Типично, едно основно различно виждане на идентичността на човека съпровожда това кръщение на сила с Духа. Понеже духовните дарби следват призванието на човека, той става съзнателен за основата на своето призвание: че човека е променен от това да бъде слуга в това да стане син. Призванието на сина е да представлява интересите на Татко на земята.

Човек, който е преживял кръщението на Духа, но който продължава да подслонява начина на мислене на сирака или на слугата, може да желае да използва духовни дарби в полза на лични цели. Мисленето на слугата се стреми да угоди на Бог чрез някаква работа, и човека погрешно ще вярва, че духовните дарби са или средства, за да послужат за тези цели или награда за добро изпълнение. Тази грешка идва от погрешна представа за взаимоотношението на човечеството с Бог. Докато, слугата вярва във взаимоотношение *quid pro quo* („нещо за нещо [друго]“), Бог създаде хората и ги постави на земята като Негови синове със специфичната цел да показват Неговите невидими качества.

Божият Дух не функционира типично, за да упълномощава собствените планове и избор на човека. Духа може да покаже Божията доброта на другите чрез някой, който още не се е променил от присъщата култура на сирака, но в края на краищата човека трябва да реши да се промени или да се изправи пред неизбежните последици от

¹⁰⁶ Битие 3:19 NIV.

¹⁰⁷ Вижте Глава 2, „Вяра в Бог“, секцията озаглавена „Икономиката на Духа“, стр. 31-33.

¹⁰⁸ Вижте Глава 1, „Покаяние от дела, които водят до смърт“.

избора си да служи на своите лични интереси – обикновено отклоняване от силата и призванието и, потенциално, излагане като някой, който служи на лични интереси. Ако човека не забелязва начина на мислене подхранващ себе-снабдяването и защитата, който ще се опита да си присвои духовните дарби за лична употреба, резултатът често е провал на човека или съмнение, че духовните дарби са реални.

Това е една област, в която духовния баща може да помогне да се установи причината за провала и да помогне на човека да победи присъщата култура на сирака, мотивираща човека към себични интереси. Духовния баща помага на човека да разбере какво означава да бъде син на един любящ баща. Културата на син, която се развива от това взаимоотношение ще бъде подкрепяна от Духа. Божия дом е съграден върху любовта на Татко към сина и върху наследеното доверие на сина към Татко, позволявайки на сина да представлява качествата на Татко във всичко.

Този ред дава възможност на дарбите на Духа да функционират напълно в отделния човек, понеже това внедрява културата на сина и представянето на Татко в личността. Тъй като сина е сигурен в своето снабдяване и защита от своя Баща, няма нужда да се опитва да манипулира силата и властта, които произлизат от кръщението на Святия Дух, в подкрепа на основните неотложни приоритети за оцеляване. Инструкциите на Исус са да се избягват такива разсейвания:

Затова ви казвам, не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете; или за тялото си, какво ще облечете. Живота не е ли по-важен от храната, и тялото по-важно от дрехите? Погледнете на въздушните птици; те не сеят нито жънат, нито събират в хамбари, и все пак небесният ви Баща ги храни. Не сте ли вие много по-ценни от тях? Кой от вас може с грижение да прибави един час към живота си?

И защо се безпокойте за облеклото? Вижте как растат лилиите на полето. Не се трудят нито предат. Въпреки това, казвам ви, че дори Соломон в целият си блясък не се е обличал като нито една от тях. Ако това е начина, по който Бог облича полската трева, което днеска е тука, а утре се хвърля в огъня, няма ли много повече да облича вас, маловерци? Така че не се безпокойте, казвайки: „Какво ще ядем?“ или „Какво ще пием?“ или „Какво ще облечем?“ Защото езичниците тичат след всички тези неща, а вашия небесен Баща знае, че се нуждаете от тях. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда, и всички тези неща също ще ви бъдат дадени (Матей 6:25-33 NIV).

Кръщението на Духа е кръщение замислено да упълномощи първоначалната цел на човека, показвайки добротата на Татко Бог уникално чрез отделния човек и пълно чрез корпоративното Тяло на Христос.

Кръщение чрез Духа

Защото всички ние се кръстихме чрез един Дух в едно тяло – било то юдеи или гърци, роби или свободни – и на всички ни беше дадено да пием от един Дух (1 Коринтяни 12:13 NIV).

Святия Дух интегрира новородения човек в Тялото на Христос като уникална част от Тялото. Поставянето в Тялото променя идентичността на човека от такава определяна от таланти, професия или постижения в такава, която Бог е определил

уникално за този човек преди той или тя да бъдат родени, и идентичност, която, когато е напълно разкрита, перфектно ще показва някой аспект от Божия характер.¹⁰⁹

Тялото на Христос е отнасяне до корпоративния Син, чиято цел е напълно да показва пълнотата на Бог на земята. Кръщението чрез Духа е една от задачите на Духа, чрез която Той събира хората в Тялото на Христос според първоначалното намерение на Бог, и за корпоративния Син и за всеки отделен човек съдържащ се в него. Святия Дух е запознат с Божието първоначално намерение за създаването на всеки човек:

„Никое око не е виждало, никое ухо не е чувало, никой ум не е схващал това, което Бог е приготвил за онези, които Го обичат“ – но Бог ни го е разкрил чрез Духа Си. Духа изследва всичко, дори дълбоките неща на Бог. Защото кой сред хората знае мислите на човека освен духа в човека? По същия начин никой не знае мислите на Бог освен Божия Дух (1 Коринтяни 2:9б-11 NIV).

Чрез кръщението чрез Духа човек става „правилно свързан“ с корпоративния Христос.¹¹⁰

Това кръщение е съществено за процеса, който разкрива призива на вярващия, овластяването и начина на живот като Божий син. Когато човек е новороден, Святия Дух работи за възстановяването на духа на този човек в превъзходство над душата му, така че влиянието на духа измества това на душата в управляване на мислите и действията на човека.¹¹¹ Този процес свързва наново духа на човека с Божия Дух и възстановява достъпа до Божия ум, позволявайки на човека да се въвлече в този нов начин на живот.¹¹² Човека е новороден, за да бъде направен Божий син:

И ако Духът на Този, който възкреси Исус от мъртвите живее във вас, то Този, който възкреси Христос от мъртвите ще даде живот и на вашите смъртни тела чрез Духа Си, който живее във вас. ...понеже онези, които са водени от Божия Дух са Божи синове. Защото не сте приели дух, който ви прави отново робни, че да се страхувате, но приехте духа на осиновяването. И чрез Него викаме: „Авва, Татко“. Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божи деца (Римляни 8:11, 14-16 NIV).

А Исус учеше: „...никой не може да влезе в Божието царство, ако не се роди от вода и от Духа. Плътта ражда плът, а Духа ражда дух. Не трябва да се изненадваш от това, което казах: „Трябва да се новородиш“.“¹¹³ Всеки, който е новороден от Духа ходи в овластяването на Духа индивидуално, и е свързан чрез Святия Дух в подредено функционираща корпоративна единица.

Това кръщение става в момента, в който Святия Дух влезе в човека. Тогава човека е свързан като част от корпоративното изразяване на Бог, което сега е на разположение в света: Тялото на Христос.

¹⁰⁹ Вижте Глава 2, „Вяра в Бог“ (стр.25); „Божия син ще разкрива Божиите невидими качества в живота, който Бог му е дал“.

¹¹⁰ Вижте Ефесяни 4:16 KJV: „От Христос цялото тяло правилно свързано и изразявано от това, което снабдява всяка става, според ефективната работа на всяка част, изработва растежа на тялото в изграждането му в любов“.

¹¹¹ Вижте Глава 1, „Покаяние от дела, които водят до смърт“.

¹¹² Вижте Глава 2, „Вяра в Бог“.

¹¹³ Йоан 3:5-7 NIV.

Тялото на Христос е духовна единица съставена от човешки духове, свързани от Святия Дух в едно корпоративно цяло. Исус представяше това цяло на земята в тялото на един човек. Неговото представяне беше точно и пълно представяне на характера на Бог. Исус беше „Помазаника“, понеже Духа в Него беше уникален. Въпреки че всяко човешко същество има дух, който е способен да показва някакъв аспект от Бог, на Исус Му беше дадена роля напълно да представя природата на Бог.¹¹⁴ Духа, който беше в човека Исус, който е способен на това функциониране е познат като Христос. След възкресението на Исус, духа на Христос започна да приема и да събира всички духове, завръщащи се към Бог, в едно корпоративно цяло, продължавайки работата на Исус на земята.

Никой не може самостоятелно да продължи тази работа. Христос работи чрез всички тела на личности, чиито духове са били събрани в този един дух. Павел подчертава функционирането на корпоративния човек като точното представяне на Божията природа:

Тялото е едно, въпреки че се състои от много части; и въпреки че всичките му части са много, те оформят едно тяло. Така е и с Христос. ...А тялото не се състои от една част, а от много. ... Както има много части, но едно тяло. ...А вие сте тялото на Христос, а всеки от вас е част от него (1 Коринтяни 12:12, 14, 20, 27 NIV).

Всяка част е важна, но пълнотата на Христос се представя отново на земята единствено чрез корпоративното функциониране.

Някои са наблягали прекалено на отделните части на тялото и на влиянието от тяхното функциониране. Прехвърлянето на такава важност на отделен или определен дар е често срещано, защото за някои тази практика снабдява водителство за това как всеки човек трябва да живее живота си, бивайки независим от взаимоотношенията в Тялото. Това наблягане е довело до религиозна култура, която е установила йерархия от ценности, определяна от духовните дарби. Резултата е своеволно издигане на статута на хора, които практикуват определени дарби, и цели служения са оформени около лидери функциониращи изкусно в определено високо ценени дарби пнеуматик харизмата.

Обаче, образа на корпоративния Син като Тяло с много части трябва да определя наблягането на това как всички вярващи са определени да се свързват един с друг. Някоя част от човешкото тяло не определя някакво отделно призвание приписвано на цялото, без значение колко ефективно функционира. Подобно, целта на цялото Тяло на Христос не се приписва или изразява от функционирането на отделните части. Частите са неспособни, сами по себе си, на точно представяне на божествената природа на Бог по начин според примера на Исус или в продължаващото корпоративно изразяване в Тялото на Христос. Докато, е нужно частите да функционират добре, само обединяването им съдържа продължаването на работата на Христос.

Кръщението чрез Духа взема човек, чиято идентичност се е определяла от неговите или нейните действия; прехвърля го в Тялото на Христос, давайки му идентичност, която е пълното изразяване на това кой е направен да бъде този човек; и дава допълнителна дълбочина на взаимоотношението на този човек с Бог като Баща. Обикновено, тази промяна е несъвместима с настоящия живот на човека. Промяната на идентичността на човека не само изисква променен начин на мислене, но често и

---

¹¹⁴ Вижте Псалм 2:2 NIV; вижте също Деяния 4:26 NIV.

променен начин на живот. Полагането на идентичността и целта на човека, за да се приспособи към Божията воля е „жива жертва“.¹¹⁵

Промените на обстоятелствата на човек, които изискват промяна могат да бъдат полезно разпознати от духовния баща. Когато човек е новороден, той е роден в Божието семейство като син. Обаче, културата на неговата душа все още е незасегната, и въпреки че е бил духовно примирен, той естествено разбира взаимоотношенията през културата на сирака. Той е бил репатриран към Татко Бог и има достъп до ресурсите на великия Божий Дом. Въпреки това, все още се вижда през филтрите на своята вродена природа.

За да премине към културата на син, той трябва да бъде обучаван и дисциплиниран в културата на небето. Тази задача е предадена на духовния баща.¹¹⁶ Баща, който обича по този начин може да помогне да се разпознае времето за тази промяна и да подкрепи човека през неизбежните промени.

Огнено кръщение (страдание)

Христос, „автора и усъвършителя на нашата вяра“ (вижте Евреи 12:2 NIV), управлява пречистващия огън на дисциплинирането и страданието, за да произведе синове на Бог, които са подходящи да представят своя Баща.¹¹⁷ Страданието пречиства вярващия по специални начини, които са необходими за човек, за да узрее.

Специфично, това кръщение помага да се премести контрола на личността от душата към духа. Страданието разкрива уязвимостта на душата и строшава фалшивото усещане за контрол над живота на човека. Страданието се преживява, когато душата възприема, че нейното виждане на реалността се променя от основата на разсъждение към тази на откровение. Душата може да контролира процеса на разсъждение и решенията, които идват от него, но не е способна да влияе на същността на откровението. Съответната уязвимост прави човека да се чувства без посока и оставен на милостта на непознатото. Тази загуба на контрол е един от най-големите страхове на човека, но е необходимо да се позволи на духа на човека да разкъса завесата на очевидната загуба на контрол и да се върне към реалността на духа и снабдяването и защитата от Божието Царство.¹¹⁸ Изобличаването на душата издига мисленето на духа на човека над личността и допълнително установява личността като Божий син, тъй като сина се определя като някой, с чийто дух Святия Дух има взаимоотношение.¹¹⁹

В борбата с крепостите на душата, които са над различни области в живота на човека, огненото кръщение произвежда един решителен преход към възпитаването на зрели синове.

Сине мой, не пренебрегвай дисциплинирането на Господа, и не се обезсърчавай когато те смърря Той, защото Господ дисциплинира онези, които обича, и наказва всеки, когото приема като син. Издържайте трудности като дисциплиниране; Бог се отнася към вас като със синове. Защото кой син не е дисциплиниран от баща си? Ако не сте дисциплинирани (а всеки се подлага на дисциплиниране), тогава сте незаконно родени деца, а не истински синове (Евреи 12:5-8 NIV, кавичките са пропуснати).

¹¹⁵ Вижте Римляни 12:1 NIV: „Затова, моля ви, братя, с огледа на Божията милост, да принасяте телата си като живи жертви, святи и угодни на Бога – това е духовното ви действие на поклонение“.

¹¹⁶ Солейн и Солейн, *Татко мой! Татко мой!*, по-горе стр. 139.

¹¹⁷ Вижте Матей 3:11; Лука 3:166 NIV: „Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън“.

¹¹⁸ Солейн и Солейн, по-горе, стр.95.

¹¹⁹ Вижте Римляни 8:13-16 NIV: „...Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божи деца“.

„Онези, които са водени от Божия Дух са Божии *синове* [*хуйос*]“ (курсивът е добавен).¹²⁰ Огненото кръщение е решаващо за процеса на това да бъдеш воден от Духа и, следователно да станеш зрял син, който може да представлява Татко.

За да бъде воден от Духа, човек трябва да бъде спасен от реалността, създадена, когато Адам съгреша за първи път, отделяйки се от Бог. Това отделяне пробуди душата на човека, която е седалището на човешката независимост от Бог.¹²¹

Когато очите на душата се отвориха, виждането на човека за него и за неговата цел в творението претърпя пълна промяна. Той премина от това да бъде син в това да стане без баща; и в този преход, той загуби виждането за себе си като дух, както Баща му, и видя себе си като плът.¹²²

Всеки човек трябва да бъде спасен от влиянието на душата, което е в конфликт с това да бъдеш воден от Духа. Христос извършва това спасение на душата чрез страдание и дисциплина – огненото кръщение. Вярващия не може да достигне до зрялостта, чрез която той или тя са способни да представляват точно Татко, без страдание, което е дисциплиниране.¹²³

Огненото кръщение е една област от живота на всеки вярващ, в която той или тя ще се нуждаят от помощ през изпитанията. Има един ред, който Бог е дал, който позволява на всеки вярващ да расте чрез страдание. Духовния баща е ключ за помагането да се разясняват изпитанията и страданията на човека и да се снабди една котва за човека, държаща човека фокусиран на Христовата цел за това специфично време в неговия или нейния живот и да се пази човека от това да не бъде напълно съкрушен чрез този процес на пречистване.

Огненото кръщение не е едно единствено събитие в живота на вярващия, а се случва много пъти през етапите на узряване на човека. То се управлява на лична основа в зависимост от обстоятелствата на индивида. Вида, интензитета и продължителността зависи от настоящото състояние на човека и призванието като Божий син. „Никое дисциплиниране не изглежда приятно на времето си, но е болезнено. По късно, обаче, то произвежда жътва на праведност и мир за онези, които са се обучавали чрез него“.¹²⁴ Непрекъснатото страдание, управлявано от Христос, е в съгласие със степента на промяна необходима на всеки етап от живота на вярващия.

Дори Исус се научи на покорство чрез страдание. „Въпреки че беше Син, Той се научи на покорство от това, което пострада, и веднъж усъвършенстван, стана източника на вечно спасение за всички, които Му се покоряват и беше поставен от Бог да бъде първосвещеник според чина на Мелхиседек“.¹²⁵ Това време на усъвършенстване се случи през 18-те години от живота на Исус, предимно неописани в Писанието – от Неговото начало да бъде около службата на Баща си като дете, през което време „Исус напредваше в мъдрост и в ръст, и в благоволение пред Бог и хората“, водейки до представянето Му на света като Божия Син.¹²⁶ Времето на подготовката на Исус показва както методологията (страданието) така и целта (нарастване на мъдростта, ръста и благоволението пред Бог и пред хората) на огненото кръщение. Огненото кръщение е неразделно от процеса на израстване в зрялост. Колкото по-зрял става някой, толкова по-голяма е мъдростта и прозрението, които Духа на Бог предава на този човек. Човек не може да поеме отговорностите на посланик на Божието Царство, ако този човек не е подготвен за тази роля. Петър учи:

¹²⁰ Римляни 8:14 NIV (курсивът е добавен).

¹²¹ Вижте Солейн и Солейн, по-горе, стр.52-53, „Човешката природа“.

¹²² Пак там, стр.53.

¹²³ Вижте Евреи 12:7-8 NIV: „... Ако не сте дисциплинирани (а всеки претърпява дисциплиниране), тогава сте незаконни деца, а не истински синове“.

¹²⁴ Евреи 12:11 NIV.

¹²⁵ Евреи 5:8-10 NIV.

¹²⁶ Лука 2:49-52 KJV; вижте също Матей 3:17 NIV: „Това е Моя Син, Когото обичам; в Него благоволявам“.

Скъпи приятели, не се изненадвайте от болезненото изпитание, което претърпявате, като че ли ви се случва нещо странно. Но се радвайте, че участвате в страданията на Христос, за да можете да се зарадвате премного когато се разкрие славата Му. Ако сте оскърбени заради името на Христос, вие сте блажени, защото Духът на славата и на Бога почива върху вас. Ако страдате, не трябва да е като убиец или крадец или някакъв друг вид криминално престъпление, или дори като човек, който се меси в чужди работи. Обаче, ако страдате като християнин, не се срамувайте, но хвалете Бог, че носите това име (1 Петрово 4:12-16 NIV).

Преди човек да бъде изявен като зрял син, тази личност ще стане многократно запозната със страдание.

Тези кръщения оформят един необходим процес в узряването на Божиите синове: За да представя Татко, човек трябва да бъде новороден (процес започващ с действието на покаяние, и символизиран от части чрез водното кръщение); човек трябва да бъде упълномощен от Святия Дух, за да може Христос да живее чрез този човек (извършено от Христос чрез кръщението на Духа); човек трябва да бъде точно позициониран в Тялото на Христос (извършено от Святия Дух чрез кръщението чрез Духа); и човек трябва да бъде воден от Духа (извършено от Христос чрез огненото кръщение). Тези кръщения или техните последици са по някакъв начин са автоматични управления в живота на вярващия.

Щом човек избере Христос, и може постоянно да се покаява и да обновява ума си, той не е само син на Бог, но Бог също ще бъде постоянен в това да екипира човека, давайки му място като Божий син, и уреждайки необходимото обучение, за да може човека да узрее през етапите на узряване на син.

Има, обаче, други управления в Божия Дом, поставени както за правилното функциониране на Дома така и за узряването на неговите синове. *Полагането на ръце* превръща етапите на узряване в семейна обстановка. Не само, че името на учението загатва близки, интимни взаимоотношения, но неговата функция е необходима за скоростта и развитието на една култура, която принадлежи на Божието семейство.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – ПОЛАГАНЕ НА РЪЦЕ

Посланически хора

Как, тогава, могат да призват този, в когото не са повярвали? А как могат да повярват в този, за когото не са чули? А как могат да чуят без някой да им проповядва? А как могат да проповядват, ако не са изпратени? Както е писано: „Колко красиви са краката на онези, които носят добри новини!“ ... Вярата идва от слушане на посланието, а посланието е чуване чрез словото на Христос (Римляни 10:14-15, 17 NIV).

Може да изглежда странно, че полагането на ръце е Първоначално учение. За повечето, полагането на ръце е станало един старомоден жест, една архаична традиция, или чисто церемониална практика без очевидно ясна цел. Това е една

изгубена доктрина; и затова, мнозинството вярващи днес не са били поучавани на нея, и не я практикуват, един от основните принципи за „отиване в зрялост“.¹²⁷

Природата на религиозния структурен ред е отговорен за нестоящото пренебрегване на доктрината. Полагането на ръце е заплетено свързано с властта и силата на Божието Царство. В институции, където властта и силата се извличат от хората, полагането на ръце е станало неуместно или ненужно.

Традиционния религиозен ред поставя лидерите като представители на хората, принасящи жертви на Бог заради хората. Това е класическия ред на свещениците.¹²⁸ С времето религиозните групи са структурирали свое собствено управление около характеристиките на светския ред на управление. Съгласието на членовете е основата за съвременния църковен ред.

Римския император Константин въвел тази форма на църковен ред, когато направил християнството официалната религия на римската империя. В империята, властта на църквата се променила тържествено от упълномощаването на Святия Дух до упълномощаване чрез римската република. Като държавен служител, църквата приема благоволенieto на държавата докато произвежда гражданство лоялно на управлението. Да бъдеш църковен член било част от пакет от граждански права, който бил даван на гражданите на държавата.

Съвременните църкви са склонни да въплъщават един демократичен ред, където членовете притежават едно подразбиращо се приемане, че е тяхно право да определят управленческата структура на църквата. Правейки църквата представител на държавата, Константин издигнал властта на държавата над този на църквата, а правата на гражданите определяли участието и в държавата и в църквата.

В страни, където има официална държавна църква, всички граждански права преминават изцяло в гражданско членство на църквата, и държавната църква не може да отрича правата на гражданите, които са също и църковни членове. Тази структура на църковното управление е проникнала в църкви, които са независими от държавата, понеже основата на власт се извлича от съгласието на гражданите, които също така са и църковни членове.

Дали са издигнати от държавата или от хората, ролята на лидерите като представители на хората по-нататък изисква те да бъдат упълномощавани от хората. Пасторите и свещениците функционират като представители на хората пред Бог, а не като Божии представители на хората, тъй като властта им не идва от Бог, а от хората.¹²⁹

Съвременните институции по много начини, произлизат от левитския ред за свещеници. Правейки това, те са пренебрегнали реда и властта на Новозаветната Църква, която не произлиза от левитското свещенство, а от чина на Мелхиседек.¹³⁰

И първосвещеника и целият чин на Мелхиседек са установени по Божия наредба, а не чрез съгласието на хората. В Новозаветната Църква, Христос е Първосвещеника, завинаги, според чина на Мелхиседек.¹³¹ Това свещенство измества предишния левитски ред и е станало причина то да остареє:

Ако свършенството можеше да бъде постигнато чрез левитското свещенство (защото въз основа на него закона

¹²⁷ Евреи 6:1 NIV.

¹²⁸ Вижте Левит; вижте също Евреи 5:1 NIV: „Всеки първосвещеник се избира измежду хората и се поставя да ги представлява по въпроси свързани с Бог, да принася дарове и жертви за грехове“.

¹²⁹ Вижте Евреи 5:4 NIV: „Никой не взема тази почит на себе си; трябва да бъде призван от Бог, както беше Аарон. Така и Христос също не взе на Себе Си славата да стане първосвещеник. Но Бог каза за Него: „Ти Си Мой Син; днес Аз станах Твой Баща“.

¹³⁰ Вижте Евреи 5:6: „И казва на друго място: ‘Ти Си свещеник до века, според реда на Мелхиседек’“.; вижте също Евреи 6:20 NIV: „...Исус, който отиде преди нас, влезе заради нас. Той стана първосвещеник завинаги, според реда на Мелхиседек“.

¹³¹ Вижте Евреи 6:20 NIV.

беше даден на хората), защо да има нужда да дойде друго свещенство – което е според реда на Мелхиседек, а не според реда на Аарон? Защото когато има промяна на свещенството, също така трябва да има и промяна на закона (Евреи 7:11-12 NIV; вижте също Евреи 8:13 NIV).

Христос е единствения представител на човечеството пред Бог, защото Той е всичко, което е необходимо:

Понеже Исус живее вечно, Той има постоянно свещенство. Затова Той може да спасява свършено онези, които идват при Бог чрез Него, защото Той винаги живее, за да ходатайства за тях. Такъв първосвещеник посреща нашите нужди – един, който е свят, невинен, чист, отделен от грешниците, издигнат над небесата. За разлика от другите първосвещеници, той няма нужда да принася жертви ден след ден, първо за собствените си грехове, и след това за греховете на хората. Той се пожертва за техните грехове веднъж завинаги, когато принесе себе си (Евреи 7:24-27 NIV).

С промяната на свещенството, Христос също така дава едно връщане към Божието първоначално намерение за Неговото взаимоотношение с човечеството.

Когато Бог създаде човека, Той упълномощи човечеството да действа като Негов представител. На Адам му беше дадена власт от Бог да управлява творението, и Бог се явяваше чрез него. Адам беше първосвещеника на завета, чрез който Бог управляваше творението. Като Божий наместник, той беше управника над цялото творение. Адам беше царя на земята, царски свещеник.

Първоначалния завет беше този, който създаде реда на царските свещеници; царе на правда и князе на мир. Мелхи- (цар) -седек (правда) е свещенството, което управляваше първоначалния завет. Въпреки че Адам стана непокорен, този ред продължи докато не беше променен на планината Синай, когато Бог влезе в завет с Израел.¹³²

На кръста, обаче, реда на Леви свърши, и реда на Мелхиседек беше въведен наново. В Христос, всички свещеници от този ред ще представляват Бог на хората:

Служението, което Исус прие е толкова по-превъзходно от тяхното колкото завета, на който Той е посредник е по-превъзходен от стария, и е основан на по-добри обещания. ... Това е завета, който ще направя с израилевия дом след това време, заявява Господ. Ще поставя законите Си в умовете им и ще ги напиша в сърцата им. Ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. ... Наричайки този завет „нов“, Той прави първия остарял; а това, което е остаряло и овехтяло скоро ще изчезне (Евреи 8:6, 10, 13 NIV).

В Новия завет, хората идват при Бог чрез Христос. Той е техния Първосвещеник, а теса Божия народ. А, Божиите хора са посланиците.

Властта на Христос в Новозаветната Църква е, която е издигнала апостолос, посланиците на Бога. Термина апостол означава „изпратени“ или „посланици“.¹³³

¹³² Вижте Второзаконие 5:2-4 NIV.

¹³³ Strong's G652.

Първите апостоли разбираха, че са посланици на Христос, изпратени с властта да Го представят.

Термина апостолос е синонимен на термина ангелос.¹³⁴ От тези посланици, ангелос или апостолос, има такива, които се изкачват и които слизат, което означава, че някои произлизат от Небето, а някои произлизат от земята. Исус говори на Натанаил за ангелите „изкачващи се и слизащи“.¹³⁵ Посланиците, които произлизат от небето са различни от посланиците, които произлизат от земята.

Посланиците, които произлизат от небето са ангели вижте.¹³⁶ Тези посланици идват от небето, за да донесат слово от Бог на земята, и след това се връщат при Бог. Това са духовни същества, които обикновено живеят на Небето, откъдето са изпращани. Тези ангели никога не са въввлечени в управлението на посланието, и затова никога не полагат ръце върху човешки същества за предаването на управление на посланието, въпреки че претърпяват съпротива от врага поради посланията, които носят.¹³⁷

Посланиците, които произлизат от земята са хора. Тези ангелос също могат да се изкачват и да слизат като бъдат канени в Небето, за да бъдат свидетели на големи събития и да носят обратно послание.¹³⁸

Йоан беше посланика повикан на Небето, за да види какво разкриваше Бог. Подобно, Павел говори за себе си, че е бил „занесен до третото небе“.¹³⁹ Посланието, което тези ангелос или апостолос носят не произлиза от тях. На обикновения гръцки термина апостолос означава „пощальон“. Но, тези посланици също са Божии хора, представящи Го на земята. Христос ги подготвя внимателно, за да могат да са способни да освобождават посланието и да участват в неговото управление.

Със сигурност сте чули за нареденото от Божията благодат, която ми е дадена заради вас, която е тайната, която ми беше известна по откровение, както вече накратко ви писах. Четейки това, тогава, ще можете да разберете моето прозрение в тайната на Христос, която не е била позната на хората в други поколения както беше разкрита сега чрез Духа на Божиите свети апостоли и пророци. ... Въпреки че съм най-малкия от най-малките от Божиите хора, тази благодат беше дадена на мен: за да проповядвам на езичниците неизследимите богатства на Христос, и да направя ясно на всеки управлението на тази тайна, която през миналите векове е държана скрита в Бог, който е създал всичко (Ефесяни 3:2-5, 8-9 NIV).

¹³⁴ Strong's G32, *Angelos*, означава „посланик, пратеник, някой, който е изпратен, ангел, посланик от Бог“.

¹³⁵ Вижте Йоан 1:51 NIV: „Казвам ви истината, ще видите небето отворено, и ангелите на Бог да се качват и да слизат върху Човешкия Син“; вижте също Битие 28:12 NIV: „Яков имаше сън, в който видя една стълба подпряна на земята, като върха ѝ достигаше до небето, и ангелите на Бог се качваха и слизаха по нея“.

¹³⁶ Вижте Данаил 10:4-10 NIV, явявайки се на Данаил и казвайки, че е изпратен и ще се изисква да се върне на небето.

¹³⁷ Вижте Данаил 10:13, 20-21 NIV: „Но княза на Персийското царство ми се противеше двадесет и един дена. Тогава Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне, понеже аз се бавех там с княза на Персия. ... 'Скоро ще се върна да се боря срещу княза на Персия, и когато отида, княза на Гърция ще дойде; но първо ще ти кажа какво е записано в Книгата на Истината. (Никой не ме подкрепи срещу тях освен Михаил, вашия княз.)“

¹³⁸ Вижте Откровение 4:1 NIV: „Ела тука горе, и ще ти покажа какво трябва да стане след това“.

¹³⁹ 2 Коринтяни 12:2 NIV.

Апостола и посланието са предназначени да бъдат двата компонента на един и същ дар. На тях, следователно, им е дадено и посланието и управлението.

Полагането на ръце е съществена част от управлението, което прави посланието от Небето да бъде предавано от онези, на които е дадено на онези, за които е предназначено, който да се възползват от него. Когато Бог освобождава послание от Небето, самото послание е, което променя земята. Управлението чрез полагането на ръце изгражда Тялото на Христос заедно чрез посланието от небето.

Затова, вие не сте вече странници и чужденци, а сте съграждани с Божиите хора и членове на Божия дом, съградени върху основата на апостолите и пророците, като Самия Христос Исус е краеъгълния камък. В Него цялото здание се сглобява и се издига, за да стане свят храм в Господа. И в Него вие също сте съградите заедно, за да станете обиталище, в което Бог да живее чрез Духа Си (Ефесяни 2:19-22 NIV).

Това предаване е предназначено да пренесе реалността на посланието с благодатта, за да се установи това слово чрез онези, които са били упълномощени и изпратени чрез този процес. Реалността на Божието Царство е предназначена да се предава от един човек на друг с показателно умножаване на въздействието на посланието.

Причината, поради която посланиците, човешки или ангелски, редовно претърпяват съпротива от демоните е понеже демоните разбират, че самото послание променя неща на земята. Когато посланието идва, заедно с посланиците, то има ефекта на осветяване на тъмнината на грешка и заблуда. Скрити неща изведнъж са разкрити; дълго криета истина се появява и може да бъде видяна от всеки, който желае истината.

В светлината на това откровение, лукавството на измамника се вижда ясно и основите на неговия дом на лъжи са трайно увредени. Хората са освободени да преследват пътя на истината, и само онези, които виреят в среда на измама копнеят и остават в тъмнината. Самото послание носи сила и власт и трябва да бъде управлявано от посланик, подготвен и установен чрез властта на Христос, Главата и Първосвещеника.

Свещениците от този ред са Божиите хора, Неговите посланици. Христос подготвя посланиците преди да ги изпрати. Той ги установява със Своята власт сред тези, до които ги изпраща. А, посланието, което носят е на силата и властта на Царството, които сглобяват Божия дом. Полагането на ръце е необходимо за реда, понеже то представя посланието във формата на Неговата благодат и доброта чрез Божиите хора, както е било първоначалното Му намерение в сътворяването на човечеството.

Учението за полагане на ръце има четири главни приложения: (1) изцеление, обикновено за физически болести и умствени смущения; (2) предаване; (3) потвърждаване на дарби и призвания; и (4) упълномощаване и изпращане. Полагането на ръце представя главния начин, по който помазанието, властта и реда на Божието Царство се разпростират от човек на човек. Всяко едно от тези приложения представлява различен аспект от този ред – въпреки че те са напълно интегрирани: полагането на ръце разкрива помазанието на някого и разпространява това помазание към другите; то потвърждава дарбите на човека; и то е процеса на упълномощаване на човек според неговото или нейното призвание в Христос.

Изцеление

Изцелението чрез полагането на ръце е демонстрация на сила с две цели: (1) Демонстрацията определя полагащия ръце върху някого като посланик изпратен от Бог, и (2) то установява властта на Царството, което посланика представя в

обстоятелствата, в които той или тя са изпратени. Тези двойни цели установяват помазанието на посланика директно за хората и разширяват властта на Божието царство, чрез Неговия посланик, за тяхна полза.

Бог винаги е разпространявал Царството Си чрез посланици. Той създаде Адам, за да разшири Небесното Царство на земята.¹⁴⁰ Той изпрати Исус Христос да примири човечеството към първоначалната цел.¹⁴¹ И, когато Христос се върна в небето, Неговото Тяло, съставено от Неговите хора, продължи работата на Христос на земята.¹⁴²

Ранната църква продължаваше тази практика, в която помазани посланици бяха обучавани, упълномощавани и изпращани да разпространяват Евангелието на Царството. Всеки един от тези примери показва Божието посвещение да разпространява Своето царство на земята чрез посланиците Си.

Първата цел за изцеление чрез полагането на ръце е, за да се демонстрира помазанието на посланика, така че онези, които са свидетели на демонстрацията да могат да приемат посланието. Поради тази причина най-общата практика в Писанието за изцеление на физически или душевни болести е чрез полагането на ръце – въпреки че Господ може да извършва изцеление и без физически контакт.¹⁴³

По време на служението Си, Исус обикновено демонстрираше Своя божествен мандат чрез полагането на ръце с цел изцеление.¹⁴⁴ Подобно посланието на първите апостоли беше редовно съпровождано от полагане на ръце за изцеление.¹⁴⁵ Посланика простира Божията доброта и милост към този, който се изцелява, докато силата на Духа установява правдоподобността на посланика.¹⁴⁶

Втората цел за изцелението чрез полагането на ръце е да се установи превъзходството на Божието Царство над неговата опозиция. Всеки път когато някой посланик е изпращан в името на Господа, за да установи властта на Царството, посланика е изпращан с пълното очакване за опозиция. Господ екипира и подготвя посланика съответно. Посланието не е просто думи, но демонстрацията на сила и властта на Царството, за да извърши промяна.¹⁴⁷ Изяснявайки помазанието на посланика, действието на изцеление, като чудотворно знамение извършено сред хората, установява властта на посланика да се занимае с врага сред хората.

---

¹⁴⁰ Вижте Битие 1:26, 28 NIV: „Да направим човека по Нашия образ, по Наше подобие, и да управляват над рибите в морето и над въздушните птици, над добитъка, над цялата земя, и над всички създания, които се движат по земята“. ... Бог ги благослови и им каза: ‘Бъдете плодоносни и се размножавайте; напълнете земята и е подчинете. Управлявайте над рибите в морето и над въздушните птици и над всяко живо създание, което се движи по земята“.

¹⁴¹ Вижте Ефесяни 1:4-5 NIV: „Защото Той ни избра в Него преди създаването на света, да бъдем святи и безупречни пред Него. В любов Той ни предопредели да бъдем осиновени като Негови синове чрез Исус Христос, според Неговото благоволение и воля“.

¹⁴² Вижте Йоан 16:14-15 NIV: „Той ще Ми носи слава като взема от Моето и ви го прави известно. Всичко, което принадлежи на Татко е Мое. Затова казах, че Духът ще взема от Моето и ще ви го известява“.; вижте също Деяния 1:8 NIV: „Ще приемете сила, когато Святия Дух дойде върху вас; и ще бъдете Мои свидетели в Ерусалим, и в цяла Юдея и Самария, и до краищата на земята“.; вижте също Римляни 12:4-5 NIV: „...така че, в Христос ние, които сме мнозина съставляваме едно тяло, и всяка част принадлежи на другите“.

¹⁴³ Вижте Матей 8:1-13 NIV: Исус изцелява слугата на стотника.

¹⁴⁴ Вижте Лука 4:40 NIV: „Когато залезе слънцето, хората доведоха при Исус всички, които имаха различни болести, и полагайки ръце на всички, Той ги изцели“.; вижте също Марк 8:22-25 NIV.

¹⁴⁵ Вижте Деяния 3:7-8 NIV: „Хващайки го за дясната ръка, той му помогна да стане, и веднага краката на човека и глезените му станаха силни. Той подскочи на краката си и започна да ходи. После влезе с тях в дворовете на храма, ходейки и скачайки, и славейки Бога“.

¹⁴⁶ Вижте Марк 16:17 NIV: „И тези знамения ще придружават онези, които вярват: В Мое име ще изгонват демони; ще говорят на нови езици“.; вижте също Деяния 2:22 NIV: „Исус от Назарет беше човек доказан от Бог на вас чрез чудеса и знамения, които Бог извърши сред вас чрез него, както сами знаете“.

¹⁴⁷ Вижте 1 Коринтяни 2:4 NIV.

Божии посланици се правят правдоподобни сред хората и се установяват като фигури с власт и сила, за да се противопоставят на крепостите на царството на тъмнината, които се съпротивяват на разпространението на Божието Царство. Без да се ограничаваме до практиката на полагане на ръце на другите, има много примери из целия Нов завет за делата на посланиците, които са установявани допълнително чрез чудотворни знамения. Във великото поръчение към Своите ученици, Исус Христос ги увери за знаменията и чудесата, които щяха да свидетелстват за тяхното послание:

И тези знамения ще придружават онези, които вярват: В Мое име ще изгонват демони; ще говорят нови езици; ще хващат змии с ръцете си; и когато изпият смъртоносна отрова, тя въобще няма да им навреди; ще поставят ръцете си на болни хора, и те ще оздравяват (Марк 16:17-18 NIV).

Павел написа: „Защото ние знаем, братя възлюбени от Бог, че Той ви е избрал, защото нашето евангелие не дойде до вас просто с думи, но също и със сила, със Святия Дух и с дълбоко убеждаване. Вие знаете как живяхме сред вас заради вас“.¹⁴⁸ Чудотворното съпровождаше онези, които бяха изпратени, заради тях и заради онези, на които проповядваха Евангелието. По този начин, посланието се разпространяваше от човек на човек, придружавано от полагането на ръце, което установяваше посланието и посланика със сила и власт.

Царство на сила

Клеветниците на Исус спореха че Неговото показване на сила трябва да е упълномощено от Сатана, особено относно заповядването Му на демоните. Отговаряйки, Исус разкри една от най-великите истини на Божието Царство, казвайки: „Ако аз изгонвам демони чрез Божия Дух, тогава Небесното Царство е дошло до вас“.¹⁴⁹

Небесните и земните области оперират според подредбите на сила и власт, в които Небесното Царство е най-висшия ред. Царството се разпростира до земята чрез Христос и Неговите пратеници и такива демонстрации на сила.

Божие царство е царство на сила. Когато Христос изпраща някой от неговите представители до определена област или народ, целта е да се установи властта на Царството. Установяването на властта на царството позволява на посланика да действа в сила и предизвиквана промяна, побеждавайки опозицията на Царството, като светлината изгрива в тъмно място.

Полагането на ръце е най-основната практика за потвърждаване на Божиите посланици, давайки им правилната тежест на власт чрез знамения и чудеса. Следователно, полагането на ръце е също основно за справянето с врага със сила и власт.

Загубата на това учение е допринесла директно за настоящото безсилие на Църквата. От лидерите не се изисква да демонстрират, че действат от Божието помазание, и тяхното послание е преминало от послание на Царството, което триумфира над враговете си в едно социално и историческо послание, предназначено за лесна консумация. Вярващите в настоящата църковна система са насърчавани да виждат Бог през своите исторически и национални култури, или са излагани редовно на послание предназначено да ги подбужда към по-големи нива на активност, мотивирани от техните души.

Бог винаги е възнамерявал да представя посланието на Своето царство чрез посланици. Посланиците са упълномощавани чрез помазанието от Святия Дух. Това

¹⁴⁸ 1 Солунци 1:4-5 NIV.

¹⁴⁹ Матей 12:28; вижте също Лука 11:20 NIV; вижте Първоначалните учения, „Вяра в Бог“, разглеждайки подредбата на властите.

помазание е проявявано очевидно чрез начина на живот на човек – показвайки Божиата доброта – и чрез демонстрацията на власт над царството на тъмнината.

Освобождаването на посланието по този начин носи драматично различни резултати.

Скоро след деня на Петдесетница, Петър и Йоан изцелиха един куц човек пред портите на храма, и техните действия станаха директно предизвикателство за религиозните власти, понеже Петър и Йоан твърдяха, че са изцерили човека като посланици изпратени от Христос.¹⁵⁰

Те бързо бяха арестувани и строго бяха предупредени да спрат да извършват чудотворни знамения и да призовават властта на Христос.

Понеже те и другите многократно упорстваха, бездната между двете страни се разширяваше и накрая доведе до голямо преследване на първите вярващи. Вярващите оцеляха и преуспяха през това преследване, понеже приеха посланието със силата и властта на Божието Царство, демонстрирайки ефекта от побеждаването на опозицията на Царството чрез сила.¹⁵¹

Посланието е надеждно предавано, когато е подкрепено от демонстрация на сила. Един пример за този принцип е когато Исус изцели един сляп човек в книгата на Йоан, глава 9-та.

След чудотворното му изцеление чрез полагането на ръцете на Исус, религиозните власти строго задаваха въпроси на човека, който беше сляп по рождение. Те се опитваха да дискредитират Исус теологически, понеже Той изцели човека в съботата.

Човека не беше обучен да спори с тях успешно, но разбираше, че Исус представяше божествена власт, давайки неопровержимо доказателство за собственото си изцеление. Човека не беше разубеден от въпросите на религиозните власти, въпреки че не можеше да им предложи теологичен отговор. Неговата вяра в Исус беше закотвена в преживяването му. Отговорите му, следователно, бяха сбити и мъчителни. Той просто заяви: „Едно нещо знам. Бях сляп, а сега виждам!“ Неговото преживяване по подобен начин демонстрира как изцелението чрез полагане на ръце установява посланието и властта на Царството в областите на опозиция.

Онези, които се облягат на посланието на царството трябва да бъдат въведени в царството чрез безупречна демонстрация на власт и сила. Павел написа: „Посланието ми и проповядването ми не бяха с мъдри и убедителни думи, а с демонстрация на силата на Духа, така че вярата ви да не почива на човешка мъдрост, а на Божиата сила“.¹⁵² Посланието на царството е такова, което потвърждава Исус като Сина модел, дава власт над началствата и властите:

Той Го възкреси от мъртвите и Го постави от дясната Си страна в небесните области, далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, което може да бъде дадено, не само в настоящия век, но също и в идния. И Бог постави всичко под краката Му и Го назначи за глава над всичко за църквата (Ефесяни 1:20б-22 NIV).

Бог установи Исус като избрания Син чрез знаменията и чудесата, които Той демонстрира сред хората.¹⁵³ Бог също Го възкреси от мъртвите, като не остави никакво

¹⁵⁰ Вижте Деяния глава 3 NIV.

¹⁵¹ Вижте Деяния 8:1, 4, 6 NIV: „В този ден избухна голямо гонение срещу църквата в Ерусалим, и всички с изключение на апостолите се разпръснаха из Юдея и Самария. ... Онези, които се разпръснаха проповядваха словото навсякъде, където ходеха. ... Когато тълпите чуа Филип и видяха чудотворните знамения, които вършеше, те всички внимаваха на това, което каза“.

¹⁵² 1 Коринтяни 2:4-5 NIV.

¹⁵³ Вижте Деяния 2:22 NIV.

съмнение, че Исус беше помазан от Бог и Му беше дадена цялата власт на небето и на земята като основата за Царството Му.

Самото послание изискваше установяването на сила и власт.

Защото това, което приех аз ви го предадох като най-важното: че Христос умря за греховете ни според Писанията, че беше погребан, че беше възкресен на третия ден според Писанията, и че се яви на Петър, и след това на дванадесетте. ... Защото, ако мъртвите не се възкресяват, тогава и Христос не е бил възкресен. И ако Христос не е бил възкресен, вярата ви е празна; вие сте още в греховете си (1 Коринтяни 15:3-5, 16-17 NIV).

Бог възнамерява, за тези, които ще поставят живота си под Неговата власт и ще повярват, да бъдат закрепени във вярването си или чрез преживяване или чрез свидетелство на силата на Царството, от началото. При отсъствието на тази котва, съвременните вярващи често са лесно повлиявани от интелектуални аргументи срещу основите на вярата и надеждата, тъй като те нито са виждали нито са преживявали властта и силата на Христос.¹⁵⁴

Липсата на преживяване и демонстрация на божествена сила от страна на църковните лидери е допринесло директно за слабостта на вярващите в днешните църкви. Евангелието, с което типичния църковен посетител е запознат е изключително интелектуално евангелие – разискваща беседа, често превръщана в аутористични изявления – лишени от демонстрации на сила.

Една от причините хората да гледат на съвременното евангелие със скептицизъм е понеже то обикновено се предава лишено от демонстрации на чудотворна сила. Божието божествено присъствие се предполага да съпровожда посланието за Неговата доброта. Преживяването става отправната точка, която държи вярата на място докато Божия Дух може да предаде тайните на Небето на некой, който е узрял. Отделянето на евангелието от неговото освобождаване чрез сила и Святия Дух променя посланието.

Много лидерите не са научени на Първоначалното учение за полагане на ръце, за да се демонстрира чудотворната сила на Бог, като начин да се покаже Неговата доброта на нуждаещите се хора. В резултат, нищо не удостоверява легитимността на тези, които твърдят, че проповядват Добрите новини на Царството и които претендират за сила и власт от Божия трон. Учението за полагане на ръце върху другите се е загубило до голяма степен понеже то признава, че това Царство е царство, в което чудотворните демонстрации на сила са стандарта.

Все пак Исус и първите апостоли положили основата на целта за полагането на ръце за изцеление, и това стана важна част от ежедневния живот в ранната Църква.¹⁵⁵

Полагането на ръце за изцеление е изразяване на сила водено от добротата на Бог и е предназначено да упълномощи този, чрез когото Духа извършва изцелението.

Предаване

Предаването на дарбите на Духа от един човек на друг става чрез полагането на ръце. Този процес се нарича предаване.

¹⁵⁴ Вижте Деяния 14:3 NIV: „И така, Павел и Варнава прекараха доста време там, говорейки смело за Господа, Който потвърждаваше посланието на Своята благодат като им даваше възможност да вършат чудеса и знамения“.

¹⁵⁵ Вижте Яков 5:14-15 NIV: „Болен ли е някой от вас? Да повика презвитерите на църквата да се молят за него и да го помажат с масло в името на Господа. Е молитвата принесена с вяра ще излекува болния човек; Господ ще го привидгне. Ако е съгрешил, ще му бъде простено“.

Обхвата и целта на предаването отличава този аспект на полагането на ръце от действието на изцеление. Със сигурност, един аспект на това какво може да бъде предадено на друг чрез полагането на ръце е изцеление.¹⁵⁶ Обаче, предаването чрез полагането на ръце е по-широко очертано като средствата за прехвърляне на делегираната сила и власт на Христос за специфични цели. Тези цели вземат разнообразни форми, но общо взето, могат да бъдат описани като установяване на ред и упълномощаване на Тялото на Христос.

Например, обикновеното управление свързано с кръщението на Духа е полагането на ръце.¹⁵⁷ Обаче, няма специфична методология изисквана за кръщението на Духа, понеже Самия Исус кръщава със Святия Дух.¹⁵⁸

Сред различните начини, по които човек може да бъде кръстен в Духа, полагането на ръце управлява кръщението от човек на човек, придвижвайки Божието Царство чрез неговите посланици.

Предаването е едно от управленията позволени от Святия Дух за удостоверяването на дарбите на управление (*дома*) и за разпределянето на способностите (*пнеуматик каризмата*).¹⁵⁹

Човека полагащ ръце на другите претендира да представя Господа. Неговата правдоподобност да функционира в този капацитет трябва вече да е установена, но когато човека е изпратен до различна област или хора, трябва да бъде удостоверен за тези хора и да бъде установен във властта, която представлява човека.

Както говорихме за специфичните случаи на изцеление, полагането на ръце потвърждава посланика пред хората и установява властта на този човек да действа в капацитета, в който той или тя са изпратени.

Когато някой е изпратен да предаде аспекти от Святия Дух, този върху когото се полагат ръцете може да разчита на правдоподобността на посланика. Човек удостоверен чрез полагане на ръце и предаване на някой аспект на Святия Дух на други хора, означава, че Духа е упълномощил човека да функционира в самото нещо, което предава. Изискването за упълномощаване също означава, че полагането на ръце трябва да бъде по взаимно съгласие между служителя на благодатта и получателя.

Същността на това, което се предава – например, дарбите на Духа – е различна от процеса на управление, чрез който се предава. Дарбите, които се предават могат да се състоят от онези неща, които Духа е установил в човека след кръщението на Святия Дух. Предаванията могат да включват дарби на помагания и, в зависимост от призванието на човека, и дарби на управления. Свръхестествените дарби са необходими, за да функционира Тялото на Христос правилно и ефективно.

Всеки е надарен по рождение с определени духовни дарби, които се активират когато човека е кръстен с Духа. Павел претендира за дар, който му е даден по рождение, и този дар е бил потвърден след срещата му с Исус по пътя за Дамаск, от Самия Исус.¹⁶⁰ Други дарби се дават когато са нужни:

---

¹⁵⁶ Вижте Деяния 3:6 NIV: „Сребро или злато нямам, но каквото имам ти давам. В името на Исус Христос от Назарет, стани“.

¹⁵⁷ Вижте Деяния 8:17 NIV: „Тогавя Петър и Йоан поставиха ръцете си върху тях, и те приеха Святия Дух“.

¹⁵⁸ Вижте Деяния 2:2-4 NIV, описвайки внезапното кръщение с Духа на деня на Петдесетница; вижте също Деяния 10:44 NIV: „Докато Петър още говореше тези думи, Святия Дух дойде върху всички, които слушаха посланието“.

¹⁵⁹ Вижте Римляни 11:1 NIV: „Копнея да ви видя, за да мога да ви предам някой духовен дар, който да ви направи силни“; вижте също 1 Коринтяни 12:4-7 NIV: „Има различни дарби, но същия Дух. Има различни служби, но същия Господ. Има различно работене, но същия Бог върши всичко това във всички хора. А на всеки е дадено проявлението на Духа за общото благо“.

¹⁶⁰ Вижте Галатяни 1:15-16 NIV: „А когато Бог, Който ме отдели от раждането и ме призова чрез Своята благодат, благоволи да открие Сина Си в мен, за да мога да Го проповядвам сред езичниците, аз не се консултирах с никой човек“; вижте също Деяния 9:15 NIV: „Господ каза на Ананий: ‘Върви! Този човек е

На един е дадено чрез Духа посланието на мъдрост, на друг посланието на знание посредством същия Дух, на друг вяра чрез същия Дух, на друг дарби на изцеление чрез същия този Дух, на друг чудотворни сили, на друг пророчество, на друг разпознаване между духовете, на друг говорене на различни езици, а на друг тълкуването на езици. ... Всички апостоли ли са? Всички учители ли са? Всички ли вършат чудеса? Всички ли имат изцелителни дарби? Всички ли говорят езици? Всички ли тълкуват? Но ревностно копнейте за по-големите дарби. Но сега ще ви покажа най-превъзходния път (1 Коринтяни 12:8-10, 29-31 NIV).

Дарбите, които са необходими за някого, но не са вродени могат да бъдат дадени чрез управлението и предаването.¹⁶¹

Същността на предаването чрез полагането на ръце е подпомагано и е улеснявано чрез реда в Божия дом. Писмата на Павел до римляните и до коринтяните, като духовен баща на тези вярващи, показват как предаването е част от този ред.

В Коринт, е имало и други, като Аполос и Петър, които са служили на тялото на Христос, но Павел е имал бащинска отговорност към тях. Част от неговата отговорност е била да се увери, че те са правилно екипирани да функционират индивидуално и корпоративно. Имайки предвид тяхното състояние, той силно съзнавал тяхната нужда от по-голяма мъдрост и по-голяма чувствителност към духа на пророчество.¹⁶²

Подобно, Павел напълно е усещал трудността на вярващите в Рим, и е копнеел да ги посети отчасти, за да им предаде духовни дарби: „Копнея да ви видя, за да мога да ви предам някои духовни дарби, които да ви направят по-силни – за да можем и вие и аз да бъдем взаимно насърчени в нашата обща вяра“.¹⁶³ Като духовен баща наблюдаващ част от своето семейство, Павел знаел какви дарби са необходими за ефективното функциониране на тази част от семейството му.

Една от активните отговорности на духовния баща е да наблюдава отблизо духовното състояние на тези, които са под неговата грижа. Където има дефицити, това може да бъде поправено чрез предаването чрез полагането на ръце, това е част от управлението предприемано за тяхната грижа и снабдяване. Установена като основна за този ред, практиката на предаване на дарби чрез полагането на ръце трябва да бъде широко практикувана в Тялото на Христос; подчинена на ограниченията свързани с правдоподобността на този, който предава и със съгласието на този, който приема.¹⁶⁴

Потвърждение

Потвърждаването на дарбите и призиванието на човека традиционно се прави чрез полагането на ръце.¹⁶⁵

Определени дарби на Духа живеят в човека „от утробата на майка му“, а призиванието на човека безвъзвратно се определя от Бог.¹⁶⁶ Потвърждаването на

Ми е избран инструмент, който ще носи името Ми пред езичниците и пред техните царе и пред народа на Израел“.

¹⁶¹ Вижте Римляни 11:1 NIV.

¹⁶² Вижте 1 Коринтяни 14 NIV.

¹⁶³ Римляни 1:11-12 NIV.

¹⁶⁴ Вижте 1 Коринтяни 14:40 NIV: „Всичко трябва да се върши подходящо и по правилния начин“.

¹⁶⁵ Вижте 1 Тимотей 4:14 NIV: „Не пренебрегвай дарбата си, която ти беше дадена чрез пророческо послание, когато презвитерите положиха ръцете си върху теб“.; вижте също 2 Тимотей 1:6 NIV: „Поради тази причина ти напомням да разпалваш дарбата на Бог, която е в теб чрез полагането на моите ръце“.

¹⁶⁶ Вижте Галатяни 1:15-17 NIV; Римляни 11:29 NIV: „Божии дарове и призиванието Му са неотменими“.

дарбите на човека, обаче, идва след време, когато той е функционирал в своите дарби до такава степен, че другите могат да засвидетелстват за готовността на човека да функционира в по-широка сфера в тези дарби.

Когато вярващите достигнат мястото на зрялост, потвърждаването на тази зрялост и на дарбите, които подкрепят тяхната работа се извършва чрез полагането на ръце. Тимотей дава пример за този процес в Новозаветната Църква.

Тимотей беше призван, заедно с Павел, да носи словото на Господа сред езичниците. Специалният му дар беше този на апостол.¹⁶⁷ Когато дойде времето неговите дарби да бъдат потвърдени, лидерите в два града (Листра и Икония) свидетелстваха за верността на Тимотей, понеже той се беше обучил и беше станал опитен в своите дарби и беше придобил една прекрасна репутация сред тамошните вярващи.¹⁶⁸ Той беше достигнал такова ниво на компетентност в своето функциониране, че му беше препоръчано да се присъедини към групата на Павел. И понеже Павел и старейте от тези градове познаваха Тимотей, те потвърдиха дарбата в него чрез полагането на ръце.¹⁶⁹

Когато Тимотей беше изпитан, неговото удостоверяване да функционира беше предварително установено, и Павел можеше да го насърчи като напомни на Тимотей за неговото потвърждаване.¹⁷⁰

Друг аспект на тази практика на потвърждаване беше да се установят вярващите, които бяха дошли от езическия свят в Божието Царство чрез полагането на ръце.¹⁷¹ Това също е друг пример за потвърждаване на дарбите на някого, понеже всеки призив на човека, и следователно, вродените дарби, идват от идентичността на човека в Божието Царство. Това потвърждаване дава възможност на човека да функционира в духовните дарби, понеже потвърждаването е установяване на правдоподобността на друг.

В Царството, никой не може да действа по своя си начин или да доказва правото си да функционира. Тези, които са на власт правят място за други да влязат в своите функции, и когато покажат ниво на зрялост съответстващо на тяхното призвание, те се потвърждават на тези места от онези, които имат властта да правят това. Потвърждаването предполага, че човека действа в сила и власт. Това премахва нуждата от самоудостоверяване и дава приемственост и разширяване на служението на Тялото на Христос.

Днес, потвърждаването е понижено до една церемония за встъпването на човек в членство на религиозни групи. Библейското потвърждаване, обаче, е действие, което разпознава промяната на някого от езическата култура в Божий син. То също установява онези, които са функционирали в своите дарби и призвания на ниво на зрялост, достатъчно, за да им се има доверие и да могат да функционират в по-широка сфера отколкото преди да бъдат потвърдени.

Упълномощаване и изпращане

В Новия завет, модела чрез който човек беше изпращан в служение започва с това човека да е утвърден в специфичен дар и призвание и е последван от период на работа на определено място. След това, Святия Дух, чрез пророческо изговаряне, установява готовността на човека, упълномощавайки го да бъде изпратен в по-широка сфера на влияние на своето призвание. Изпращането се предприема от онези, които са на власт, където човека е работил и става разпознат във вярност. Лидерите декларират

¹⁶⁷ Вижте 1 Солунци 1:1; 2:6 NIV.

¹⁶⁸ Вижте Деяния 16:1-2 NIV.

¹⁶⁹ Вижте 1 Тимотей 4:14 NIV.

¹⁷⁰ Вижте 1 Тимотей 2:6 NIV.

¹⁷¹ Вижте Деяния 14:21-22 KJV: „Те се върнаха отново в Листра, Икония и Антиохия, утвърждавайки душите на учениците, и увещавайки ги да продължават във вярата, и че през много изпитания трябва да влезем в Божието царство“.

своето наблюдение за растежа и зрялостта на човека, както и потвърждават дарбите и призванието му и след това полагат ръце върху него и го изпращат от това място в по-широко достигане на своята съдба.

Пътуванията на Павел и Тимотей демонстрират този специфичен модел.¹⁷²

Павел вече притежаваше дара на апостолството и функционираше в него в продължение на една цяла година в град Антиохия.¹⁷³ Неговото функциониране не оставяше никакво съмнение за неговата готовност и надеждност. Святия Дух подреди момента за изпращането чрез пророческо изговаряне:

Докато се покланяха на Господа и постеха, Святия Дух каза: „Отделете ми Варнава и Савел за работата, за която съм ги призовал“. Така че след като постиха и се молиха, те положиха ръцете си на тях и ги изпратиха. Двамата, изпратени по пътя си от Святия Дух, слязоха в Селевкия и отплуваха от там за Кипър (Деяния 13:2-4 NIV).

Групата старейци, в съгласие със Святия Дух и един с друг, публично положиха ръцете си на Павел и Варнава и ги изпратиха на работата, за която Святия Дух ги беше призовал. В това изпращане, те бяха придружени от Святия Дух, тъй като това беше Неговото подредено управление.

Тимотей повтори същия модел. Деяния 16:1-2 казва на читателя, че Тимотей вече функционираше в своята дарба и призвание в градовете Листра и Икония, преди да бъде готов да придружи Павел, Сила, Лука и другите. Святия Дух говори за неговата готовност чрез пророческо изразяване.¹⁷⁴ Тогава старейците и Павел положиха ръце на него и го упълномощиха в неговата работа и призвание. Нито Павел нито Тимотей изпратиха сами себе си в своето призвание и служения.

Този систематичен процес ярко контрастира на начина, по който хората днес встъпват в служение. В Новозаветната Църква, тези, които бяха на власт свидетелстваха за истинността на пророческото слово и се присъединяваха към процеса на упълномощаване за освобождаването на изпратените. Изпращаните бяха упълномощавани да функционират или в нови места или им беше давано по-широко увеличаване на власт и сфера на функциониране в съответствие с тяхното призвание. В повечето от историческите църкви, обаче, почти всеки, който е кръстен член и посреща другите изисквания, относно брачното положение и други изпити от финансова гледна точка и произход, може да се запише в училища за формално обучение в доктрините уникални за тази деноминация.

Всеки, който чувства призив за служение може да инициира процеса за влизане в служение. Този процес обикновено включва първо посещение на някаква форма на обучение на библейско училище, последвано от чиракуване под лидерството на пастора на събранието в тази деноминация. След като завършва определения курс на обучение, човека е назначен на работа в организацията, и кариерите са подредени чрез моделите, които са обикновени за тази деноминация.

Алтернативно, човек може да преследва мисионерска работа в някоя чужда дестинация, обикновено определяно от способността на човека да събира собствената си финансова подкрепа и завършването на обучението си за служение. Тези модели не разпознават, подхранват или подкрепят дарбите или призванията на човека. Призванията за „обикновените“ членове на деноминацията обикновено се отнасят за това да бъдеш финансово поддържан от деноминацията и служенията на тези, които водиш.

¹⁷² Вижте Деяния глава 13 NIV.

¹⁷³ Вижте Деяния 11:25-26 NIV.

¹⁷⁴ Вижте 2 Тимотей 2:6 NIV.

Полагането на ръце за упълномощаване и изпращане е библейски модел, който изтъква реда на Божия Дом. В този модел, онези, които са известни със своята изпитана работа са упълномощавани и изпращани в своите призвания. Онези, които ги упълномощават и изпращат са духовните бащи, които самите те са известни със своя благочестив характер и изпитана работа на водене на Божия Дом.

Като ангажирани бащи, те могат да разпознават дарбите и призванията на онези, които са под тяхната грижа, и да отглеждат тези дарби до зрялост. Това е един обмислен процес, който е личен по размер и приложение и е добре осведомен за Божиите пътища. Тези, които са под такава грижа последователно ще правят преход към зрялост и компетентна функционалност. Тяхното упълномощаване ще става като нещо естествено. Винаги когато някой е готов да функционира сред вярващите в своето призвание, такъв човек е упълномощаван и изпращан чрез полагането на ръце.

Първоначалното учение за полагане на ръце е било широко пренебрегвано в настоящите църковни управления. В резултат, вярващите са нечувствителни за централната роля на тази доктрина в разпространението на Евангелието на Царството чрез квалифицирани посланици. Те не разбират различните цели за полагането на ръце или как са взаимосвързани тези изразявания на доктрината.

Полагането на ръце е определяща доктрина за разпростиране на Божието Царство на земята чрез Божиите хора, Неговото семейство.

ГЛАВА ПЕТА – ВЪЗКРЕСЕНИЕ ОТ МЪРТВИТЕ

Смъртта и възкресението са необходими за живот в Христос. Следващото Първоначално учение, Възкресението на мъртвите, установява човека като ново създание.

Предидния живот на Божия син не го определят подходящо, когато човека е новороден от Духа. Новото създание измества старото, и Божия син съществува там, където някога Адам е живял.

Бог е наредил възкресението на Христос като основа за събирането на всички, които Той приема за синове в една завършена духовна реалност. Тази реалност е наречена Тялото на Христос, и това е мястото, което съдържа синовството на човека, заедно със съответните дарби и призвание, икономиката за поддържане на живота в Христос, позицията и културата в Божието семейство, и в крайна сметка пълното завръщане на първоначалното Божие намерение за създаването на човечеството, всичко, от което съществува и е възможно заради принципа на възкресението от мъртвите.

Принципа на възкресението е една от основите на творението. То е съществено за продължителността на живота на земята. Бог изговори този принцип в творението, казвайки: „Нека земята да ражда трева, тревата да дава семе, а плодоносното дърво да ражда плод според вида си, чието семе да е в него, на земята: и стана така“.¹⁷⁵

Създавайки растения и дървета, чието семе е в тях, Бог започва един постоянен цикъл на смърт, възкресение и живот. Божия Дух толкова преплита този принцип в творението, че човечеството не го забелязва, и до голяма степен взема за даденост, неговите последици. Исус обобщава естественото явление на възкресението, казвайки: „Ако житното зрънце не падне на земята и не умре, то си остава само едно семенце. Но ако умре, произвежда много семена“.¹⁷⁶ Обаче, този пасаж също така предвещава смъртта на Исус и последиците от собственото Му възкресение, определяйки

---

¹⁷⁵ Битие 1:11 KJV.

¹⁷⁶ Йоан 12:24 NIV.

естественото явление на възкресението, което покрива духовната реалност: че Исус Христос е възкресението и живота.¹⁷⁷

Бог създаде земята, за да подслони физически алегии на превъзходни небесни качества. „Защото от създаването на света Божиите невидими качества – Неговата вечна сила и божествена природа – се виждат ясно, като се разбират от това, което е направено, така че хората са без извинение“. [Римляни 1:20.] Бог често избира да обяснява велики небесни истини чрез отнасяния към растителното и животинското царство. Така че, сина изглежда като баща си, а растенията и животните се възпроизвеждат според вида си. Тези физически изображения действат като скрити образи и сенки, които отразяват естествения ред на небето.¹⁷⁸

Разкритата духовна реалност на възкресението от мъртвите е точно толкова важна за живота в Духа колкото семената падащи на земята, умиращи и възкръсващи като нови растения е нужно за продължителността на живота на земята.

Първоначалното учение, възкресението от мъртвите има два важни принципа за живота и зрялостта като вярващ: Единия е, че възкресението на мъртвите свързва хората с Бог като техния източник на произход и цел; другият е, че разбирането на духовния принцип на възкресението помага на човек да се свърже наново с Божия Дух чрез процеса на новорождението като Божий син.¹⁷⁹

Принципа на възкресението

Във всяко семе се съдържа способността да удвои точното семе на своя произход. Обикновено, семето съдържа външна защитна обвивка и вътрешна сърцевина, която съдържа живота, който трябва да се освободи. Когато семето е погребано в земята, условията на неговата околна среда, като влага и топлина, причиняват разчупване във външната обвивка и активират живота в него. Това е възкресение: Това е процеса, в който живота излиза през процепа във външната обвивка и се издига към повърхността, за да започне своя цикъл на растеж над мястото, където е било погребано. Когато напълно порасне и даде плод, растението става точно копие на това, което е произвело семето.

Невъзможно е да се пренебрегне преобладаването на този принцип в естествения свят. Всяко човешко същество преживява този процес ежедневно. Той е бил източника на храна за хора и животни всеки ден още от сътворението. Все пак, мнозина постоянно отричат възможността живота да идва от смъртта.

Бог е използвал произвеждането на храна, която е основна за оцеляването на човешките видове, за да покаже вечния принцип на възкресението, който е централен за Неговите цели за поставяне на човечеството на земята.

Бог е създал едно постоянно снабдяване от храна докато е планирал, че това ще изпълнява тези цели. От този замисъл, човек може да заключи, че Бог е планирал, че много поколения ще дойдат от Адам. По този начин, тяхното съществуване на земята не е просто с цел да се запълни пространство или да се бележи време до края на века, а заради изпълнението на вечни цели от едно поколение на друго. Така че, Бог каза: „Докато съществува земята, *сеитба и жътва*, студ и жегга, лято и зима, ден и нощ никога няма да престанат“ (курсивът е добавен).¹⁸⁰

¹⁷⁷ Вижте Йоан 11:25 NIV.

¹⁷⁸ Солейн и Солейн, *Татко мой! Татко мой!*, стр.42 (2012г.).

¹⁷⁹ Вижте Йоан 3:6-7 NIV.

¹⁸⁰ Битие 8:22 NIV (курсивът в добавен).

Съответно, естественото явление на възкресението е свързано с божествената цел на Исус да бъде на земята и със съдбата на човечеството като Божии синове. „Аз съм възкресението и живота. Който вярва в мене ще живее, дори и да умре; и който е жив и вярва в Мене никога няма да умре“.¹⁸¹ Бог винаги е възнамерявал в Христос възкресението и живота да бъдат неделими компоненти за живота на вярващия.

Семето на Духа

„Личността“ на всички човешки същества е техният дух, съдържащ се във външно покривало от пръст, а всеки дух е като семе произлизащо от личността на Бог.

Бог оформи тялото на Адам от пръст и постави дух, който произлизаше от самата личност на Бог в него. Ума на човешкия дух възприема всичко от небесна гледна точка. Бог също така даде на Адам и душа, така че човечеството да може да пресъздава небесните реалности във времето и пространството. Хората, следователно, имат капацитета да представят невидимия Бог във видимата област по начина, по който семето повтаря източника на своя произход.

В личността и по предназначение, „Адам [беше] Божия син“.¹⁸² Предназначението на Адам като семето на Божия Дух беше да показва Божията природа. Начина на това показване беше неговото представяне като Божия син. Той можеше да показва както природата така и характера на Бог, неговия Баща, във владението на земята, върху която Бог постави Адам за управител. Като същество произлязло от личността на Бог, Адам трябваше да направи невидимия Бог видим, чрез представяне.

Включвайки тяло, душа и дух, естествения ред на природата на Адам беше такава, че неговия дух превъзхождаше душата му, вързан за творението чрез тялото си. Непокорството му и отделянето му от Бог промени този ред, когато душата му се изтъкна като доминиращата част на неговото същество, контролирайки мислите му и действията му:

Когато очите на душата се отвориха, виждането на човека за него и за целта му в творението претърпя пълна промяна. Той премина от това да бъде син в това да стане без баща; и в този преход загуби виждането за себе си като дух, както Баща му, и се видя като плът.¹⁸³

Когато „очите“ на душите на хората се отвориха, земната „мъдрост“ измести небесната гледна точка на ума на човешки дух. Веднага, Адам започна да се вижда само като плът, вместо като дух просто облечен в плът, вярвайки, че външната обвивка е истинската му същност.

Тази променена гледна точка събуди както виждането му за реалността така и неговата цел, за която беше в света. Преди, целта на Адам се определяше от истината, че той беше дух предназначен да имитира Божията природа и характер, правейки Бог видим във владението на земята. Вярата, че е просто плът промени неотложните му приоритети за съществуване, и оцеляването стана главната мотивация за неговото съществуване.

Адам живя близо 1,000 години след падението, и неговите виждания станаха основата за човешката култура. Тази култура продължи без промяна до идването на Христос. Христос дойде, за да възстанови първоначалния ред на Божиите приоритети.

Исус възстанови знанието, че Бог е поставил Сина Си на земята за полза на цялото човечество. Това знание беше загубено в хилядолетията последвали падението

¹⁸¹ Йоан 11:25-26 NIV.

¹⁸² Лука 3:38 NIV.

¹⁸³ Солейн и Солейн, *Татко мой! Татко мой!* стр.53 (2012г.).

на Адам. То беше заменено от образи и сенки на истината, докато Исус Христос не беше разкрит като Божия Син.

Бог влезе в завет със Себе Си, с Бащата и Сина като страните на завета – „тъй като нямаше никой по-велик от Него, в когото да се закълне, Той се закле в Себе Си“. Ролята на Сина беше да вземе човешка форма и да дойде на земята, за да бъде жертвеното Агне.¹⁸⁴

Неговата смърт и възкресение направиха възможно за всичките хора да станат Божиите синове.

Ролята на Бащата в завета беше да приеме жертвата на Сина като достатъчна за изкуплението на всичките грехове на цялото човечество.¹⁸⁵

Неговото представяне на Бог на земята снабди алтернатива на отклоняването на Адам от първоначалната му цел.

Бог щеше да назначи Сина за посредника на този завет, следователно щеше да Му даде властта да реши кой ще се възползва от него. Бащата и Сиан, работейки в съвършената хармония определена от това заветно съгласие, щяха да неутрализират последиците от действията на Адам, и да анулират всички действия на Сатана, които са предназначени да държат хората настрана от своята съдба като синове и наследници на Бог. Завета преди сътворението щеше да отвори наново пътя към Бог за човека, и човека щеше още веднъж да види Бог като свой Баща, а себе си като заместник на Небесното Царство.¹⁸⁶

В Христос Исус, човечеството може да бъде възстановено до първоначалното намерение на Бог за създаването на човека.

Телесното възкресение на Христос е краеъгълния камък за вярата на онези, които уповават на Бог.

Но, ако се проповядва, че Христос е бил възкресен от мъртвите, как може някои от вас да казват, че няма възкресение на мъртвите? Ако няма възкресение на мъртвите, тогава дори нито Христос е бил възкресен. А ако Христос не е бил възкресен, нашето проповядване е напразно и празно е и вярата ви. Освен това, ние се оказваме фалшиви свидетели относно Бог, защото свидетелствахме за Бога, че Той възкреси Христос от мъртвите. Но Той не Го е възкресил, ако в същност мъртвите не възкръсват. Защото, ако мъртвите не възкръсват, тогава нито Христос е бил възкресен. И ако Христос не е бил възкресен, вашата вяра е празна; вие сте още в греховете си. Тогава и тези, които са починали в Христос са загубени (1 Коринтяни 15:12-18 NIV).

¹⁸⁴ Солейн и Солейн, по-горе, стр.75.

¹⁸⁵ Пак там.

¹⁸⁶ Пак там.

Духовния принцип на приложимия обхват на възкресението е много по-голям от естествения принцип, който е снабдяване на ежедневната храна, която поддържа живота на земята. Възкресението на мъртвите е точния начин, по който човечеството е примирено с Бог.

Всеки човешки дух произлиза от Бог и е бил предаден като дар от Бог в това, което Джон Милтън описва като „мрачният Дом на смъртната Глина“.¹⁸⁷ Всеки дух е предназначен да показва някой аспект от Божията природа на земята. Това е предопределената цел в основата на създаването на всяка личност.

Обаче, пълното показване на Божията природа не е възможно в една отделна личност. Бог е възнамерил цялостното показване на Неговата природа и характер да бъде подслонено в една корпоративна единица състояща се от много отделни части: „Всички тези са работата на един и същ Дух, и Той ги разпределя на всеки, както решава Той. Точно както едно тяло, въпреки че е едно, има много части, но всичките му много части оформят едно тяло, така е и с Христос“.¹⁸⁸ Въпреки че аналогията е с човешкото тяло, корпоративната единица, за която се говори е едно духовно тяло, наречено Тялото на Христос.

Духа поместен в тялото на човека Исус е духа познат като Христос. Неговата уникална разлика от всички други духове е неговата способност да приема и да събира всички отделни човешки духове, които са примирени с Бог в едно корпоративно тяло. Всеки дух примирен с Бог по този начин се зачита съответно като Божий син, и като събрана корпоративна единица, те заедно са Божия Син, или казано по друг начин, Тялото на Христос. Господ Исус Христос е главата на тялото.¹⁸⁹

По време на краткия Му живот, човека Исус остана свързан с Бог като покорния Син. Духа в Него напълно се покоряваше на всяка инструкция от Бог, дори на инструкцията, която доведе до смъртта Му на кръста. Неговия свършено покорен живот беше модела, с който всички, които щяха да бъдат включени в това корпоративно тяло щяха да се съобразят.

Неговия живот на земята е доказателство, че Той беше носителя на корпоративния дух: „Братя израилтяни, чуйте това: Исус от Назарет беше човек доказан пред вас от Бог чрез чудеса и знамения, които Бог извърши сред вас чрез Него, както сами вие знаете“.¹⁹⁰ Обаче, докато беше жив в плътта, Духа в Него остана прикрит. Неговата смърт беше необходима до известна степен, за да освободи Духа на Христос съдържащ се в Неговото човешко тяло: „Бог Го възкреси от мъртвите, освобождавайки Го от агонията на смъртта, понеже не беше възможно тя да Го държи. ... Бог възкреси този Исус за живот, и ние всички сме свидетели на факта. ... Бог направи този Исус, когото вие разпънахте, и Господ и Христос“.¹⁹¹

Никой не можеше да бъде свързан с Него в Неговото земно тяло; Неговото възкресение премахна ограниченията на човешката плът върху съществуването на Духа Му. Той живя и умря като естествен човек, но беше възкресен като духовен човек.¹⁹² Понеже по-малкият ред беше включен в по-големия, когато Той беше възкресен като духовен човек, никаква част от Него не остана в гроба.

Възкресението на Христос е централно за живота в Духа както храната произвеждана чрез естественото възкресение е необходима за естествения живот на земята. „Ако Христос не е бил възкресен, вярата ви е празна; вие сте още в греховете си. Тогава и онези, които са починали в Христос са загубени. Ако само в този живот се

¹⁸⁷ „В зората на Рождество Христово“ (1629).

¹⁸⁸ 1 Коринтяни 12:11-12 NIV.

¹⁸⁹ Вижте Ефесяни 5:23 NIV: „Защото съпруга е главата на съпругата както Христос е главата на църквата. Неговото тяло, на което Той е Спасителя“.; вижте също Римляни 12:5; 1 Коринтяни 12:12-13, 27 NIV.

¹⁹⁰ Деяния 2:22 NIV.

¹⁹¹ Деяния 2:24, 32, 36 NIV.

¹⁹² Вижте 1 Коринтяни 15:42-44 NIV.

надяваме на Христос, от всички хора ние сме най-много за съжаление“.¹⁹³ Обаче, Павел смело провъзгласява възкресението и живота, който е в Христос:

Но Христос наистина е бил възкресен от мъртвите, първия плод на починалите. Защото както смъртта дойде чрез човек, възкресението на мъртвите също дойде чрез човек. Защото както в Адам всички умират, така в Христос всички ще оживеят. Но всеки на своя ред: Христос, първия плод; после когато дойде, онези, които принадлежат на Него (1 Коринтяни 15:20-23 NIV).

Възкресението на Господа Исус Христос освободи живота в Него, Духа познат като Христос, с цел да бъдат примирени човешките духове с Бог като синове събрани в едно корпоративно цяло.

В корпоративния Син е, където идентичността на хората като Божии синове е възстановена. Исус каза: „Аз съм възкресението и живота. Който вярва в Мене ще живее, дори и да умре; и който живее вярвайки в Мен никога няма да умре...“.¹⁹⁴ Само чрез Христос човечеството е примирено с Бог, като Негови синове.

Защото чрез Него ние всички имаме достъп до Татко чрез един Дух. Следователно, вие не сте вече чужденци и странници, а съграждани с Божиите хора и членове на Неговия дом, съградени върху основата на апостолите и пророците, като Самия Исус Христос е главния краеъгълен камък. В Него, цялото здание се сглобява и се издига, за да стане свят храм в Господа. И в Него вие също се изграждате заедно, за да станете обиталище, в което Бог живее чрез Духа Си (Ефесяни 2:18-22 NIV).

Без включване в Тялото Христос няма достъп до Бог и няма основа, върху която човек може да се отнесе към Бог като Баща.¹⁹⁵

В корпоративния Христос, човека, който е новороден от Духа е свързан като част от тялото на Христос. Той наследява славата, която Бог даде на Исус. Това е славата да наречем Бог „Баща“, правейки този, който наследява тази слава Божий син.

Чрез тази слава беше, че Исус беше допуснат да влезе във взаимоотношение с Бог като Божия Син. Той създаде покорство към Татко и показа първоначалното намерение на Бог за това да има Син. Бог като Баща показва пълния обхват на Своята любов към човечеството чрез делата и действията, които предприе и чрез личността на Своя покорен Син. Сина избра да не прави нищо от Себе Си и ограничи всичко, което правеше до това, което Татко правеше.

Покорството на Исус беше в това да отстъпи цялата Си личност напълно на заповедите на Баща Си, което Го направи уязвим до крайност. Неговото снабдяване и защита трябваше да бъдат уредени от Баща Му и освобождавани малко по-малко, гарантирани чрез любовта на Баща Му.

Подобно, всяка дума или мисъл, които Той изразяваше идваха от Баща Му, а всяко действие, което предприемаше беше начина, по който Баща Му избираше да

¹⁹³ 1 Коринтяни 15:17-19 NIV.

¹⁹⁴ Йоан 11:25-26 NIV.

¹⁹⁵ Вижте Римляни 8:15-17 NIV: „Защото не сте приели дух, който ви прави отново роби на страха, а приехте Духа на осиновлението. И чрез Него викаме: ‘Авва Татко’. Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца. А ако сме деца, тогава сме наследници – наследници на Бог и сънаследници с Христос, ако наистина участваме в страданията Му, за да можем да участваме също и в славата Му“.

изразява Своята природа в този момент. Тези действия разкриваха природата на Татко, а също така разкриваха Исус като Сина на Татко.

Преди да бъде познат като Божия Син, Христос беше познат тържествено като Божието Слово:

В началото беше Словото, и Словото беше с Бог, и Словото беше Бог. Той в началото беше с Бога. Чрез Него беше направено всичко; без Него не беше направено нищо от това, което е било направено. В Него беше живота, и този живот беше светлината на цялото човечество. Светлината свети в тъмнината, но тъмнината не я разбра (Йоан 1:1-5 NIV).

При Своето идване на земята, Сина остави настрана силата и властта свързани с Неговата слава като Божието Слово и се научи на покорството на син. В края на Своята земна задача, той взе, отново, славата на Словото.¹⁹⁶

Славата на Словото е различна от славата, която Той имаше на земята, която беше славата да нарече Бог „Татко“. При завършването на Своята съдба, Исус се върна при Татко, за да Си вземе обратно славата, която имаше като Словото.

Обаче, Той остави славата, която Му беше дадена докато беше на земята, като изпрати Духа на Осинование обратно на земята при Своето връщане при Татко. Това е явно от начина, по който Той описа проявлението на Бог, което щеше да Го замени на земята. Относно идването на Святия Дух Христос Исус каза:

Той няма да говори от Себе Си; ще говори само това, което чува, и ще ви каже какво ще дойде. Той ще донесе слава за Мен, като взема това, което е Мое и ви го известява. Всичко, което принадлежи на Татко е Мое. Затова казах, че Духа ще взема от това, което е Мое и ще ви го известява (Йоан 16:13-15NIV).

Аспекта на Божия Син, който упълномощава корпоративния Христос продължава работата, която беше започната в индивидуалния Син чрез корпоративния Син. Божията работа, която беше изявена в човека Исус може да достигне пълното си изразяване в корпоративния Син, понеже на Тялото на Христос му е дадена същата слава, която Бог даде на Исус. Това е основата на наследството на всички онези събрани в Тялото на Христос, понеже който е свързан с Христос е наследил правото да нарече Бог „Татко“. Затова никой не може да дойде при Татко без да бъде свързан в корпоративния духовен човек.¹⁹⁷ Това не е резултат от някакъв начин на работа. Вместо това, това е основата на „наследството на светиите в царството на светлината“.¹⁹⁸

За да достигне до тази слава човек трябва да бъде новороден. Първото раждане е това на духа съдържащ се в плътта. Следващото раждане е този дух, започващ процеса, чрез който духа става по-превъзходен от плътта.

Относно тези две раждания Исус каза: „Плътта ражда плът, а Духа ражда дух. Не трябва да се изненадваш от това, което казах: ‘Трябва да се родиш отново’“.¹⁹⁹ Процеса

¹⁹⁶ Вижте Йоан 17:5 NIV: „И сега, Татко, прослави Ме в Твоето присъствие със славата, която имах с Теб преди създаването на света“.

¹⁹⁷ Вижте Йоан 14:6-7 NIV: „Исус отговори: ‘Аз съм пътя, истината и живота. Никой не идва при Татко освен чрез Мен. Ако наистина Ме познавате, ще познавате и Моя Баща. От сега нататък, Го познавате и сте Го видели“.

¹⁹⁸ Колосяни 1:12 NIV.

¹⁹⁹ Йоан 3:6-7 NIV.

на това ново раждане е този духа да бъде освободен от своя контрол от плътта, чрез процеса на смърт и възкресение.²⁰⁰

Първоначалното учение за възкресението на мъртвите до известна степен е предназначено да запознае вярващия със сигурността на промяната. След първото духовно раждане, човек започва етапа на растеж в зрял син на Бог, което накрая води до зряло или точно представяне на Христос.

Павел говори за собствения си растеж във връзка с това като пише: „Когато бях дете, аз говорех като дете, мислех като дете, разсъждавах като дете. Когато станах мъж, оставих зад мен детските неща“.²⁰¹

Всеки един от тези етапи на зрялост включва процеса на умиране за старото и да бъдеш възкресен за новото. Човек се изкачва от слава към слава, последното съществуване е мястото на точното представяне на Татко.

Процеса на възкресение започва първоначално когато човек е новороден и след това минава през всички етапи на растеж и зрялост. Така че, може да се каже, че човек „умира ежедневно“ и е възкресяван ежедневно. Човек, следователно не трябва да се обърква от това, че Бог изисква промяна като постоянна част от процеса на съзряване. Тази промяна е толкова пълна, че може да бъде сравнена единствено с метаморфозата присъща в процеса на смърт и възкресение.

Аз съм възкресението и живота

„Господи“, каза Марта на Исус, „ако Ти беше тука, брат ми нямаше да умре. Но аз знам, че дори сега Бог ще Ти даде каквото поискаш“. Исус ѝ каза: „Брат ти ще възкръсне“. Марта отговори: „Зная, че ще възкръсне във възкресението в последния ден“. Исус ѝ каза: „Аз съм възкресението и живота. Който вярва в мене ще живее, дори и да умре; и който живее вярвайки в Мен никога няма да умре. Вярваш ли в това?“ (Йоан 11:21-26 NIV).

В този разговор с Марта, Исус разкри една от най-удивителните тайни за това Кой беше Той на земята.

Дискутирайки възможността за възкресение, отговора на Марта – заявявайки, че има ден на възкресение, в което време мъртвите ще възкръснат физически – представяше обичайното разбиране за възкресението. Но, Исус говореше за Себе Си; а смъртта на Лазар и възкресението бяха предназначение да разкрият великата истина за Христос: че Той е „възкресението и живота“.

Всяка сфера на възкресение, което се случва в природата е предназначено да се разбира като сянка на тази превъзходна реалност. Като Духа на Христос, Той живееше в тялото на Исус, чакайки за определеното време, в което, чрез Собствената Му смърт и възкресение, Бог щеше да установи Своето физическо присъствие на земята със способността и намерението да събере всички онези, които желяеха да бъдат примирени с Него в Тялото на Христос.

Живота се съдържаше във външната обвивка на смъртната глина на Исус. Това е живот, който е неразрушим, понеже той е вложен в духовно същество. Източника на

---

²⁰⁰ Вижте Римляни 8:11 NIV: „И ако Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите живее във вас, Този, Който възкреси Христос от мъртвите ще даде също живот и на вашите смъртни тела чрез Духът Си, Който живее във вас“.

²⁰¹ 1 Коринтяни 13:11 NIV' вижте също 1 Коринтяни 3:1-3 NIV: „Братя, не мога да ви говоря като на духовни, а като на светски – просто бебета в Христос. Дадох ви мляко, а не твърда храна, защото още не бяхте готови за нея. В същност, все още не сте готови. Все още сте светски. Защото докато има ревност и кавги сред вас, не сте ли светски? Не действате ли като прости хора?“

този живот не се извлича от света около него. Вместо това, неговата продължителност е резултат от това, че първоначално е произлязъл от личността на Самия Бог. Това е описано като живот на земята поддържан от областта на вечното. Това, следователно, е вечен живот.

Духа на Христос беше семе съдържащо се в тяло. Семето трябваше да мине през процеса на смърт и възкресение, за да покаже напълно Божията слава, която Сина дойде да разкрие на земята. Той беше възкресението и живота, понеже Бог дойде в смирението на човешката плът, за да бъде убит, погребан и на третия ден да бъде отново възкресен за живот, и в този процес беше спасението на цялото човечество. За да наблегне на тази декларация, Исус възкреси Лазар от мъртвите, в демонстрация на Божията сила.

Сега, който е бил свързан с Христос става участник на живота, който е в личността на Христос.

Когато Исус беше възкресен от мъртвите, формата на Неговото възкресение беше нова и уникална. Той беше поставен в гроба като естествен човек, но тялото, което излезе беше духовно тяло. Естественото тяло не остана в земята, но възкръсна като духовното същество, което винаги е живяло в естественото.

Няма смърт в Духа:

Защото знаем, че понеже Христос е възкресен от мъртвите, Той вече не може да умре; смъртта повече няма власт над Него. Смъртта, с която умря, Той умря веднъж завинаги за греха; но живота, който живее, Той го живее за Бог. По същия начин, считайте се за мъртви за греха, но живи за Бог в Христос Исус (Римляни 6:9-11 NIV).

Естествените тела ще бъдат подчинени на смърт; това трябва да се разбира, че всички естествени аспекти на човешкото същество накрая ще се върнат в пръстта. Смъртта, обаче, трябва да се разбира като постоянно отделяне на човешкия дух от източника на неговия произход, и докато човек не е примирен с Бог, той живее в състояние на смърт въпреки че има дух, понеже е бил отделен от източника, който поддържа живота на духа му.

Исус беше поставен на земята като точката на контакт между духовете на човечеството и Божия Дух. Духа на Христос, съдържащ се в човека Исус, носеше живота на Бог. От този източник беше, че живота на Бог можеше да бъде предаден на човека. Следователно, когато Бог приема за син, Той го свързва в Тялото на Христос. По този начин, човек, който преди е бил отделен от Бог е свързан наново с източника на своя живот. Той, следователно, никога не може да умре и преминава от смърт в живот.²⁰²

В случая с възкресението на Лазар от мъртвите, Исус първо декларира, че Той е възкресението и живота. Той установи тази декларация чрез действието на извикване на Лазар от мъртвите. В отговор, вече разлагащия се труп, който беше поставен в гроба преди четири дни се раздвижи за живот и излезе. Лазар беше възкресен от мъртвите. Чрез Своята декларация и Своето действие, Исус демонстрира истината на възкресението и разкри, че Той е източника на възкресението и на живота.

Въпроси свързани с възкресението на мъртвите

Има много теории и много объркване обграждащо въпроса за възкресението в Писанията. Повечето от тези въпроси са резултат от всеобщо прекалено наблюдаване за отиване в небето сред религиозните групи. Различни теории са пуснали корени, които

²⁰² Вижте 1 Коринтяни 5:11б-12 NIV: „Бог ни е дал вечен живот, и този живот е в Сина Му. Който има Сина има живот; който няма Сина на Бог няма живот“.

обграждат възкресението на мъртвите, но разцепвайки се на теология базирана на отиване в небето, те пренебрегват някои ключови понятия. Фокуса клони да се обръща към теориите за есхатологията, или „последните времена“. Въпреки че тези неща не са централни за елементарния принцип на Възкресението на мъртвите, те са важни въпроси за изследване, за да се получи по-пълно разбиране за възкресението в Писанието.

Но някой ще попита: „Как се възкресяват мъртвите? С какво тяло ще дойдат?“ Колко глупаво! Това, което сеете не оживява, ако не умре. Когато го сеете, вие не посявате тялото, което ще бъде, а само семе, може би на жито или на нещо друго. Но Бог му дава тяло както Той е решил, и на всяко семе Той дава негово собствено тяло. Не всяка плът е еднаква: Хората имат една плът, животните имат друга, птиците друга и рибите друга. Има също и небесни тела и има и земни тела; но блясъка на небесните тела е един, а блясъка на земните тела е друг. Слънцето има един блясък, луната друг, а звездите друг; и звезда от звезда се различава по блясък. Така ще бъде с възкресението на мъртвите. Тялото, което се сее е тленно, възкръсва нетленно; сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в слабост; възкръсва в сила; сее се естествено тяло, възкръсва духовно тяло. Ако има естествено тяло, има и духовно тяло. Така е писано: „Първият Адам стана жива душа“; последният Адам, животворящ дух. Духовното не дойде първо, а естественото, и след това духовното. Първият човек беше от земната пръст; вторият човек е от небето. Какъвто беше земния човек, такива са и тези, които са от земята; и какъвто е небесния човек, такива и са тези, които са от небето. И точно както сме носили образа на земния човек, по същия начин ще носим и образа на небесния човек. Заявявам ви, братя, че плът и кръв не могат да наследят Божието царство, нито тленното наследява нетленното. Чуйте, казвам ви една тайна: Ние няма всички да починем, но всички ще се променим – в един миг, в миг на око, при последната тръба. Защото тръбата ще прозвучи, мъртвите ще бъдат възкресени нетленни, а ние ще бъдем променени. Защото тленното трябва да се облече с нетленното, и смъртното с безсмъртното. ... „Къде, о смърт, ти е победата? Къде, о смърт ти е жилото?“ (1 Коринтяни 15:35-53, 55 NIV).

Първото възкресение и грабването – тука

Вероятно най-известната теория за последните времена, която обгражда определени елементи на възкресението е „грабването“.

Това понятие взема много форми. Най-известната форма е вярването, че всички вярващи в Христос присъстващи на земята изведнъж ще бъдат преместени от земята на небето в началото на голямата скръб, където те ще изчакат по време на този седем годишен период.

Идеята е, че Бог ще ги премести от земята, за да ги предпази от страдание, докато останалата част от човечеството претърпява яростта на звяра и Божието възмездие.

Теорията за грабването се основава на библейското време за възкресението на мъртвите, в края на века, когато Христос се връща на земята.²⁰³ Обаче, това не се разбира ясно като възкресението на мъртвите, просто като трансформацията и спасението на вярващите в Христос; и пренебрегва основното понятие и голяма част от детайлите, обграждащи внезапната трансформация на живите вярващи в Писанието.

Писанието писва възкресението на мъртвите в края на века или „първото възкресение“, като случващо се в деня на Господното завръщане от небето:

Ние вярваме, че Исус умря и възкръсна отново, и така вярваме, че Бог ще доведе с Исус онези, които са починали с Него. Според словото на Господа, ние ви казваме, че ние, които все още сме живи, които сме останали до идването на Господа, със сигурност няма да изпреварим онези, които са починали. Защото Сам Господ ще слезе от небето, със силна заповед, с гласа на архангела и с тръбния звук на Бог, и мъртвите в Христос ще възкръснат първи. След това, ние, които сме живи и сме останали ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците, за да посрещнем Господа във въздуха. И така ще бъдем с Господа завинаги (1 Солунци 4:14-17 NIV).

Това събитие включва както възкресението на мъртвите в Христос и, впоследствие, внезапната трансформация на онези, които още са живи:

Чуйте, казвам ви една тайна: Няма да починем всички, но всички ще се променим – в миг, в мигване на око, при последната тръба. Защото тръбата ще прозвучи, мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се променим. Защото тленното трябва да се облече с нетленното, и смъртното с безсмъртното (1 Коринтяни 15:51-53 NIV).

Заедно те ще бъдат грабнати в облаците. Забележете, че никой няма да бъде грабнат в небето, само в облаците.

В допълнителен контраст на теорията за грабването, след като бъдат възкресени и/или променени те ще се върнат с Христос на земята.

Те не са се поклонили на звяра нито на образа му и не са приели неговия белег на челата си или на ръцете си. Те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. (Останалите мъртви не оживяха докато не свършиха хилядата години.) Това е първото възкресение (Откровение 20:4-5 NIV).

Това първо възкресение води началото на хиляда годишно царуване на земята с Христос:

Блажени и святи са онези, които участват в първото възкресение. Втората смърт няма власт над тях, но те ще бъдат свещеници на Бог и на Христос и ще царуват с него хиляда години (Откровение 20:6 NIV).

Това събитие определено завършва сегашния век.

---

²⁰³ Вижте 1 Солунци 4:14-17.

Исус даде на учениците детайлно описание за „белега на [Неговото] идване и за края на века“, което ще бъде времето, когато онези, които са умрели в Христос ще бъдат възкресени.²⁰⁴ Исус описва събития и обстоятелства по времето на Неговото действително, физическо завръщане, и по-късно, ангели потвърждават, че Исус ще се върне.²⁰⁵ Няма да има никаква тайна при завръщането на Господа; то е определено да бъде най-поразителното събитие в цялата човешка история.

Като противоположност на тесногърдия възглед на грабването като възможност да се избяга на небето, самото възкресение е много по-значително понятие в Писанието. То описва състоянието, което идва, когато някой е станал победител над смъртта.

Когато тленното е облечено с нетленното, и смъртното с безсмъртното, тогава ще се изпълни писаното: „Смъртта беше погълната победоносно“. „Къде, о смърт, ти е победата? Къде, о смърт, ти е жилото?“ Жилото на смъртта е греха, а силата на греха е закона. Но благодаря на Бога! Той ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос (1 Коринтяни 15:54-57 NIV).

Възкресението се прилага само след като някой е умрял, физически или символично. Възкресението дава пълна трансформация в природата на съществото, свободна от последиците на греха и на смъртта. Дори за тези, които са още физически живи, след възкресението съществуването е доста различно от бившия живот на човека, тъй като той е изцяло ново същество:

Единствения път напред е чрез възкресение. Човека минаващ през този процес започва нов живот като възкресено същество и ново създание. Няма истина в някакво осъждане за грях основано на стария живот, и въпреки че продължителния процес на покаяние и на обновяването на ума, човека е освободен от последиците от греха.²⁰⁶

Тялото, в което се възкресяват мъртвите

„Но някой може да попита ‘Как се възкресяват мъртвите? С какво тяло ще дойдат?’“²⁰⁷ Павел продължава, за да отговори напълно на този въпрос:

Когато сееш, ти не посяваш тялото, което ще бъде, а само семе, може би на жито или на нещо друго. Но Бог му дава тяло както Той е решил, и на всяко семе Той дава негово собствено тяло. Не всяка плът е еднаква: Хората имат една плът, животните имат друга, птиците друга и рибите друга. Има също и небесни тела и има и земни тела; но блясъка на небесните тела е един, а блясъка на земните тела е друг. Слънцето има един блясък, луната друг, а звездите друг; и звезда от звезда се различава по блясък. Така ще бъде с

²⁰⁴ Матей 24:3 NIV; вижте също 1 Солунци 4:14-17 по-горе.

²⁰⁵ Вижте Деяния 1:10-11 NIV.

²⁰⁶ Вижте Римляни 6:22-23 NIV: „Но сега, когато сте свободни от грях и сте станали слуги на Бог, ползата, която пожънвате води към святост, а резултата е вечен живот. Защото заплатата на греха е смърт, а Божия дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ“; Солейн и Солейн, *Сериите Изучаване на първоначалните учения*, „Кръщения“, стр.9 (2012г.).

²⁰⁷ 1 Коринтяни 15:35 NIV.

възкресението на мъртвите. Тялото, което се сее е тленно, възкръсва нетленно; сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в слабост; възкръсва в сила; сее се естествено тяло, възкръсва духовно тяло. Ако има естествено тяло, има и духовно тяло. Така е писано: „Първият Адам стана жива душа“; последният Адам, животворящ дух. Духовното не дойде първо, а естественото, и след това духовното. Първият човек беше от земната пръст; вторият човек е от небето. Какъвто беше земния човек, такива са и тези, които са от земята; и какъвто е небесния човек, такива и са тези, които са от небето. И точно както сме носили образа на земния човек, по същия начин ще носим и образа на небесния човек. Заявявам ви, братя, че плът и кръв не могат да наследят Божието царство, нито тленното наследява нетленното. Чуйте, казвам ви една тайна: Ние няма всички да починем, но всички ще се променим – в един миг, в миг на око, при последната тръба. Защото тръбата ще прозвучи, мъртвите ще бъдат възкресени нетленни, а ние ще бъдем променени. Защото тленното трябва да се облече с нетленното, и смъртното с безсмъртното. Когато тленното се облече в нетление, и смъртното в безсмъртие, тогава ще се изпълни писаното: „Смъртта беше погълната победоносно“. „Къде, о смърт, ти е победата? Къде, о смърт ти е жилото?“ Жилото на смъртта е греха, а силата на греха е закона. Но благодаря на Бога! Той ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос. Затова, скъпи мои братя, стойте здраво. Нека нищо да не ви помръдва. Винаги се предавайте напълно на работата на Господа, защото знаете, че трудът ви в Господа не е напразен (1 Коринтяни 15:37-58 NIV).

Той първо обяснява, че когато сееш, ти не сееш резултатите, които ще дойдат, а семето, от които ще дойдат резултатите. Така че, ако някой посее жълтъд, от него пониква дъб, нещо показателно по-голямо от това, което е било посято. Той предлага като обяснение на факта, че този феномен е лесно се наблюдава в природата, отбелязвайки, че има много различни видове тела на земята, като на птиците, рибите и на животните.

Той простира сравнението до небесата и сравнява небесните тела и техния блясък със земните. Земята е различна от слънцето, луната и звездите; и дори звездите са различни една от друга и по обкръжението си и по блясъка си. Той използва тази аналогия, за да сравни естественото тяло с духовното, и в това сравнение, наблюдава, че естественото тяло е тленно, слабо и се изражда с времето.

Докато духовното тяло е нетленно, славно и силно, Павел силно твърди, че, колкото е сигурно, че има естествено тяло, има и духовно тяло, което идва след естественото. Той заключава, че „точно както сме носили образа на земния човек, така ще носим образа и на небесния“, говорейки за Адам и Исус Христос, съответно.

Възкресението ще донесе духовно тяло на мястото на естественото.

Ние всички няма да заспим, но всички ще се променим – в миг, в мигване на око, при последната тръба. Защото тръбата ще прозвучи, мъртвите ще бъдат възкресени нетленни, а ние ще се променим. Защото тленното трябва да се облече с нетленното, и смъртното с безсмъртното. Когато тленното се е облякло с нетленното, и смъртното с безсмъртното,

тогава ще се изпълни писаното: „Смъртта беше погълната победоносно“ (1 Коринтяни 15:51-54 NIV).

Исус е „първия плод“ на тези, които са умрели: Той беше разпънат в естественото Си тяло и умря; и беше възкресен в духовното Си тяло като Христос. Той не остави, в гроба, останки от предишното Си, естествено тяло; по-нисшата форма беше включена в по-висшата, духовното тяло.

Тяло, душа и дух

Един от въпросите свързани с възкресението е дали възкресението обслужва някаква цел за тези, които са занаяни на небето когато умрат. За да се разбере нуждата от възкресение след като човек умре, е нужно да имаме по-пълна картина за това, което Бог възнамерява.

Бог даде на човешките същества духове, за да свързват човечеството с Бога. Чрез духа всеки човек има достъп до небесните области и разбиране относно Божието намерение за създаването на света. Бог също даде на хората и душа, така че всеки човек да може да пренесе разбирането за небесата и за Бог в едно практично и функционално управление на земята. Бог обви и духа и душата във физическо тяло, закотвяйки ги в областта на земята. Тези три различни елемента – дух, душа и тяло – всички са обречени на различна дестинация след като тялото умре.

При физическата смърт, тези три компонента се разделят.

Тогава хората отиват във вечния си дом и опечалените вървят по улиците. Спомнете си за Него – преди сребърната връв да се скъса, и златната чаша да се счупи; преди стомната да се строши при извора, и колелото да се счупи при кладенеца, и пръстта да се върне в земята, от която е дошла, а духът да се върне при Бога, който го е дал (Еклезиасти 12:5-7 NIV).

Когато тялото умре, съдът на духа и на душата се изгубва, и човек напуска връзката с естествения свят. Човешкия дух се връща при Бога, произхода, от който идва. И, в зависимост от това дали човека е бил присъединен към тялото на Христос или не, душата отива на небето или в ада.²⁰⁸

Тялото е затворено в земната пръст, от която първоначално е направено. Трябва да се отбележи, че то единствения от трите елемента от съществуването на човека, който в действителност умира. Следователно, то единствения елемент на човека подложен на възкресение. Духа остава жив и същото е и с душата, но те повече не са свързани с естествения свят.²⁰⁹

Второто възкресение и последния съд

Телесното възкресение ще се случи за онези, които са умрели в Христос, по време на първото възкресение и завръщането на Христос. За невярващите, обаче, има второ възкресение. Това възкресение на неправените мъртви ще се случи в края на милениума, който е след връщането на Христос:

---

²⁰⁸ Вижте Матей 10:28 NIV: „Не се страхувайте от онези, които убиват тялото, но не могат да убият душата. По-скоро, страхувайте се от Онзи, Който може да убие и душата и тялото в ада“.

²⁰⁹ Вижте също Евреи 4:12 NIV: „Защото Божието Слово е живо и действащо. По-остро от всеки двуостър меч, то прониква дори до разделяне на душата и духа, ставите и костния мозък; то отсъжда мислите и отношенията на сърцето“.

(Останалите от мъртвите не оживяха докато не свършиха хилядата години.) ... Тогава видях един голям бял престол и Един, който седеше на него. Земята и небесата побягнаха от присъствието Му, и нямаше място за тях. И видях мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола, и се отвориха едни книги. Отвори се и една друга книга, която е книгата на живота. Мъртвите бяха съдени според това, което бяха извършили както е записано в книгите. Морето предаде мъртвите, които бяха в него, и смъртта и Хадес предадоха мъртви, които бяха в тях, и всеки човек беше съден според това, което е правил. След това смъртта и Хадес бяха хвърлени в огненото езеро. Огненото езеро е втората смърт. Ако на някой името не се намери записано в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро (Откровение 20:5, 11-15 NIV)

В това време онези, които не са част от първото възкресение ще бъдат възкресени, за да се изправят пред Божия съд като застанат пред големия бял престол в края на милениума.

Всеки, който е новороден от Духа е прибавен към това тяло и има законното право да нарече Бог свой Баща. В същност, първият вик на всеки новороден вярващ е вика за приемане на Бог като негов Баща: „Татко! Татко!“²¹⁰

В личността на Христос, човек е възстановен до първоначалния план на Бог за неговия или нейния живот на земята и упълномощен от икономиката предназначена да поддържа духовния човек. Такъв човек е ново създание, роден от Духа, свързан с Христос, и приет от Бог като син. Това е истина, над която всички измами, на врага не могат да надделеят. Тя установява вярващия като духовно същество, което не може да бъде отделено от Божията любов.

ГЛАВА ШЕСТА – ВЕЧНИЯ СЪД

Доктрината за Вечни съд подходящо идва в края на изучаването на Първоначалните учения.

Вътрешно, в тялото на Христос, управлението на тази доктрина е съдено сред вярващите. Това е управление запазено предимно за зрелите Божии синове, но по необходимост е такова, което осигурява реда в Божия дом.

Външно, това е реда на Христовото тяло, осигуряван и показван чрез вечен съд, който представя един праведен стандарт в творението, чрез който Бог може да съди всичко.

Чрез вечния съд, стандартите на Небесното царство са донесени на земята с цел да се покаже алтернативата на ограничените, отклонени и вредни стандарти на народите на човечеството. Вероятно повече от всяко друго страна от живота в Божието царство, вечния съд изисква и облагородява Божиите хора сред хората на земята.

Не е възможно да се съди даден въпрос отделно от съществуването на някакъв стандарт. Понеже стандартите на праведност отдавна липсват и от света и от църквата, правилното изобразяване на Божията природа се е влошило драматично в съвременния свят. Възстановяването на доктрината и на практикуването на вечния съд в тялото на Христос е пророчески белег, че Бог възнамерява да доведе съд, първо в Божия дом.

---

²¹⁰ Римляни 8:14 NIV.

Когато тялото на Христос е правилно прегрупирано с Божията праведност, тогава Бог неминуемо ще използва съвършен стандарт, за да доведе съда под съд. Трябва да се отбележи, че Божието намерение в прилагането на стандартите на праведност за човечеството е, за да коригира отклонението му от първоначалната му природа и да донесе примиряване. Този процес определя какво може да бъде спасено и какво не е за употреба и трябва да изоставено.

Не съдете, за да не бъдете съдени

Писанието много често цитирано като забрана за това да се съдят другите е в същност предупреждение срещу съда на неквалифицирани съдии и използването на неправедни стандарти:

Не съдете, иначе и вие ще бъдете съдени. Защото по същия начин, по който съдите другите, ще бъдете съдени и вие, и мярката, която използвате, ще бъде използвана и за вас. Защо гледате песъчинката дървена стърготина в окоето на брат си, а не обръщате внимание на талпата във вашето око? Как можете да кажете на брат си: „Позволи ми да извадя песъчинката от окоето ти“, когато през цялото време има талпа във вашето око? Вие лицемери, първо извадете талпата от вашето око, и тогава ще видите ясно, за да махнете песъчинката от окоето на брат си (Матей 7:1-5 NIV).

Този пасаж предупреждава човек, който е самонадеян да съди, срещу това да използва неправедни стандарти. Наред с другите проблеми съществува вероятността, този, който съди да бъде съден от предубеден стандарт.

Неквалифицирания съдия е човек, на който му липсва яснотата, за да съди, обаче настоява да съди другите докато умишлено (или неумишлено) пренебрегва недостатъците, които замъгляват съденето на човека. Накърняващия съдия, на когото му липсва яснота не може използва вечен стандарт.

Съвета е да се оправят тези дефекти, които водят до това човека да използва вредни стандарти, като необходимо условие за да се извършва праведен съд. Това не е повсеместна забрана срещу съденето или дори евентуално съдене за специфичен въпрос. Преди човек да може да съди специфичен въпрос, този човек трябва да е бил подложен на отстраняването на условията, които водят неизбежно до изкривяване на съда. Ако съдията не е толкова квалифициран, тогава процеса на вечния съд е повреден от самото начало и не може да доведе до праведност и мир.

Противно на общото мнение, че Библията ни инструктира да не се съдим един друг, Писанието прави ясно, че съденето в Тялото на Христос е необходимо за правилното му функциониране:

Каква ми е работата да съдя онези, които са извън църквата? Не трябва ли вие да съдите тези, които са вътре? Бог ще съди външните. „Отстранете нечестивия човек отсрещ себе си“ (1 Коринтяни 5:12-13 NIV).

Павел предупреди Новозаветната Църква срещу това да представят вътрешни спорове пред светските власти:

Ако някой от вас има спор с някого, смее ли да занесете това пред безбожните за съд, вместо пред светиите? Не знаете ли, че светиите ще съдят света? И ако ще съдите света, не стели компетентни да съдите обикновени случаи?

Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? Колко повече нещата от този живот! Затова, ако имате спорове за такива неща, поставяйте за съдии хора, които са незначителни в църквата! Казвам това, за да ви засрамя? (1 Коринтяни 6:1-5а NIV).

Той също прави ясно, че спорове ще се надигнат, но самите вярващи трябва да успокоят тези неща:

Възможно ли е да няма никой сред вас достатъчно мъдър да отсъди спор между вярващи? А вместо това, един брат отива на съд срещу друг – и това е пред невярващи! Самият факт, че имате съдебни процеси сред вас означава, че вече сте напълно поразени. Защо по-скоро не бъдете онеправдани? Защо по-скоро не бъдете измамени? (1 Коринтяни 6:5-7 NIV).

Неизменно, ще се надигат спорове сред Божиите хора, заплашвайки да разрушат добрия ред, който Святия Дух търси за Тялото на Христос. Всичко трябва да се успокои, за да могат вярващите да живеят в мир един с друг, но е ясно, че вярващите не трябва да предават тези неща на съдиите от светските власти.

Докато е неправилно за един вярващ да съди работи, ако той или тя не са квалифицирани, справянето с конфликт вътрешно все пак е необходимо за Тялото на Христос, за да функционира в правилния ред.

Първоначалното учение за Вечния съд е основата за праведното съдене сред вярващите, и то е необходимият принцип за установяване (или възстановяване) на божествения ред в Тялото.

За вечния съд може да се мисли от четири основни понятия: (1) квалифицирания съдия; (2) вечния стандарт; (3) прилагане на стандарта; и (4) определяне на изхода или решението. Този процес е необходим за узряване на Тялото, и това е една критична роля за зрелия вярващ.

Квалифицирания съдия

Ако никой не е квалифициран да съди, тогава стандартите на праведност стават помрачени, тъй като критично важните въпроси са занемарени. При отсъствието на управление на праведни стандарти, всякакво зло може да проникне в редиците на Божиите хора. Младежите са опустошени от такава липса на яснота, и обкръжението, в което никой не е държан отговорен обезсърчава по-старите и по-зрели вярващи. Без наличието на квалифицирани съдии, които да прилагат вечните стандарти, стандартите на праведността са понижени до смътни и несвързани форми. Ако вечните стандарти не се прилагат, тогава хората са неспособни да различат фалшивите стандарти от истинските и, по този начин, не са способни да определят кое е благочестиво и кое е светско.

Квалифицираният съдия маха фалшивите и неточните стандарти и възстановява божествения ред. Отсъствието на праведен стандарт, обаче, е класическата библейска дефиниция за беззаконие – всеки прави каквото му се вижда за добре.²¹¹ Беззаконието и фалшивите стандарти водят до хаос, безредие и разцепление на Тялото на Христос.²¹² Докато, вечния съд е точното приложение на

²¹¹ Вижте Съдии 17:6 KJV: „В онези дни Израел нямаше цар; всеки правеше каквото му се виждаше за правилно“.

²¹² Вижте 2 Солунци 2:2-4 NIV: „Не ставайте лесно неуравновесени или разтревожени от някое пророчество, известие или писмо, предполагайки, че е дошло от нас, казващо, че денят на Господа вече е дошъл. Не оставяйте никой да ви мами по никакъв начин, защото този ден няма да дойде докато не се появи бунта и човека на беззаконието не се разкрие, човека обречена на унищожение. Той ще се

вечните стандарти към човешкия конфликт, и това Първоначално учение носи ред когато хаоса в противен случай ще управлява хората.

Вечния съд изкупва конфликта, което би било пълен разкол в светския свят. Сред вярващите, обаче, конфликта може да донесе най-ценните резултати – разкривайки областите, в които има най-голяма нужда от растеж към зрялост и възстановяване на изгубените взаимоотношения.

Докато се надигне конфликта, скритите препятствия на човек към зрялост могат да стоят здраво на място, повлиявайки и мисленето и поведението. Конфликта размества скритите състояния и вади на повърхността неща, които са скрити дълбоко в душата на личността. Правилното справяне със споровете често позволява възможно най-добрия растеж сред вярващите. Обаче, наложително е процеса на съдене стриктно да съблюдава божествения протокол.

Божествен стандарт за съдене

Първия елемент на божествения протокол за праведно съдене е стандарта, който квалифицирания съдия ще приложи – наречен е вечен, божествен, или праведен стандарт. Божието намерение във вечния съд е Неговата природа и характер да бъдат мерилото за човешкото поведение.²¹³ Това е вечен и, следователно, непременно безпристрастен, непредубеден стандарт. Окато предубедения стандарт се корени в човешките провали на индивида,²¹⁴ божествения или вечния стандарт представя важността на Божия характер като мерилото за човешкото поведение.

Стандарта е Бог. Онези, които Святия Дух е събрал в Христос, Сина, са Неговите земни представители:

В миналото Бог е говорил на нашите предци чрез пророците много пъти и по много начини, но в тези последни дни Той ни говори чрез Сина Си, когото постави за наследник на всичко, и чрез когото също направи и вселената. Синът е сиянието на Божията слава и точното представяне на Неговото съществуване, поддържайки всичко чрез могъщото Си слово (Евреи 1:1-3а NIV).

Всяко съдене извършвано в тялото на Христос трябва да бъде в съгласие с това как Бог ще отсъди въпроса. Освен това, зрелият Божий син е инструмент, чрез който Самия Бог съди въпроса.

Относно разрешаването на конфликти и постановените съдби за това, Исус учи, че „каквото вържете на земята ще бъде вързано в небето, и каквото развържете на земята ще бъде развързано в небето“.²¹⁵ Вечния стандарт за съдене изисква човечеството да възприеме както Божиите стандарти така и Неговия характер на практика и формата на постановените съдби. Правейки това, вечния съд е постановен от Божиите представители, в Негова полза, но това изискване също така прави управлението на вечния стандарт да бъде изключителното право на зрелите синове.

Същността на вечния стандарт е по правилната перспектива. Вечния стандарт вижда човешките събития от позицията на безвремието. Временния стандарт е ограничен от време и от произлизащите спешности, определяни от човешките неотложни приоритети. Вечния стандарт е немотивиран от човешките приоритети.

противопоставя и ще издигне над всичко, което се нарича Бог или му се покланят, така че той се настанява в Божия храм, обявявайки се за Бог“.

²¹³ Вижте Йоан 13:34 NIV, установявайки този стандарт чрез централната заповед на Новия завет, „Както Аз ви възлюбих, така и вие трябва да се обичате един друг“.

²¹⁴ Вижте Матей 6:1-5 NIV по-горе.

²¹⁵ Матей 18:18 NIV.

Той е стандарт, който е верен на вечните ценности, но ги задълбочава в един временен контекст. Вечните стандарти са в съгласие с развиването на Божиите планове в човешките обстоятелства, гледани от човешка гледна точка.

Освен това, един вечен стандарт може да помогне да се донесат определени аспекти от Божията природа, за да се предотврати голяма загуба за Дома на Вярата. Божията природа включва качества като милост, благодат и прошка; докато силно склонните към съдене човешки стандарти нямат място за такива качества, въпреки че тези качества могат да запазят и в края на краищата да спасят съдения. Целта на всички духовни отсъждания е да се избави и възстанови съдения в неговата или нейната вечна съдба до възможно най-голяма степен.

Примери за силата на вечен стандарт изобилстват в Писанието. Ако младия Савел от Тарс (апостол Павел) беше съден въз основа единствено на неговите действия, човешките стандарти за справедливост и възмездие щяха да изискват лишаване от правото му на живот. Той преследваше последователите на Христос, постоянно нападаше и вкарваше в затвора много от първите вярващи, и дори нареди убиването на Стефан.²¹⁶ Обаче, Бог съдеше Павел според един вечен стандарт, който включваше Божия план за живота на Павел. Инструктирайки Ананий, ученик в град Дамаск, да отиде и да посети Павел, Бог разкри Своя план за живота на Павел:

„Господи“, отговори Ананий, „Чувал съм много слухове за този човек и за всичката вреда, която е причинил на Твоите светии в Ерусалим. И е дошъл тук с власт от главните свещеници, за да арестува всеки, който призовава Твоето име“. Но Господ каза на Ананий: „Иди! Този човек е Мой избран инструмент да занесе Моето име пред езичниците и пред царете им и пред народа на Израел. Аз ще му покажа колко много трябва да пострада за Моето име“ (Деяния 9:13-16 NIV).

Ако беше съден по човешки стандарти, Павел щеше да бъде загубен за Божия Дом преди да можеше да бъде изкупен, за да стане една от водещите фигури на ранната Църква.

Петър беше подобно изкупен чрез един вечен стандарт. По време на арестуването и изпитанието на Христос, Петър силно се кълнеше, че не познава Исус; изправен пред възможността да бъде арестуван и да му се случи същото като на Исус, той се отрече от всякакво познаване на Месията.²¹⁷

Но, Исус не беше обезсърчен от отричането на Петър. По-късно, когато Исус възлагаше задачата на Петър, казвайки му „храни овцете Ми“, Христос погледна отвъд момента на слабостта на Петър към сигурността на неговия призив.²¹⁸ Бог разкри на Исус, че Той беше избрал Петър да представя истината за Христос, първо на юдейския народ и след това и на езичниците.²¹⁹

Вечният стандарт произлиза от гледната точка на Божия трон и допуска въвеждането на характеристики на Бог, които са непостижими за човешките стандарти

---

²¹⁶ Вижте Деяния 7:58; 8:12 NIV: „Те завлякоха Стефан извън града и започнаха да го замерят с камъни. Междувременно, свидетелите сложиха дрехите си в краката на един младеж на име Савел. ... А Савел се съгласяваше със смъртта му.

²¹⁷ Вижте Матей 26:69-75 NIV.

²¹⁸ Вижте Йоан 21:17 NIV.

²¹⁹ Вижте Матей 16:17-19 NIV: „Блажен си, Симоне, син на Йона, защото това не ти беше разкрито от човек, но от Моя Баща в небето. А Аз ти казвам, че ти си Петър, и на тази канара Аз ще съградя Моята църква, и портите на Хадес няма да е завладеят. Ще ти дам ключовете на небесното царство; каквото вържеш на земята ще бъде вързано в небето, и каквото развържеш на земята ще бъде развързано в небето“.; вижте също Деяния 2 и Деяния 10.

на съдене. Съдейки от една вечна гледна точка, човек вижда какво знае Бог за човека, ситуацията или за бъдещето и тогава може да отсъди въпроса по начин съвместим с Божиите развиващи се цели.

Господ каза на Самуил: „Не гледай на външността му нито на високия му ръст, защото съм го отхвърлил. Господ не гледа на нещата, на които гледат хората. Хората гледат на външния изглед, а Господ гледа на сърцето“ (1 Царе 16:7 NIV).

Нормалните човешки отсъждания са ограничени до начина, по който изглеждат нещата и до фактите обграждащи случващите се събития.

Защото Божието слово е живо и действащо. По-остро от всеки двустър меч, то прониква дори до разделяне на душата и духа, ставите и костния мозък; отсъжда мислите и отношенията на сърцето. Нищо в цялото творение не е скрито от Божиите очи. Всичко е разкрито и голо пред очите на Този, пред когото трябва да отговаряме (Евреи 4:12-13 NIV).

А, Бог съди сърцето.

Съденето от вечна гледна точка носи Божието Царство по-пълно на земята. В контраст, неправедното съдене отхвърля вечната ценност като маловажна, понеже не е способно да разбере или да оцени ценността на вечното.

Исус предупреди учениците Си за предаване на неща, които могат да имат голяма вечна стойност, на неправеден съд, който няма представа за вечното: „Не давайте на кучетата това, което е свято; не хвърляйте бисерите си на свинете. Ако го направите, те могат да ги стъпчат под краката си, и да се обърнат и да ви разкъсат“.²²⁰ Съдът не може да бъде поставен в ръцете на някой неекипиран да прилага вечния стандарт, понеже това съдене вероятно е да се отхвърлят хора и неща от голяма вечна стойност чрез временни и линейни отсъждания.

Прилагане на вечния стандарт

Има точен формат за прилагането на праведния съд. Той започва с определяне на властта да се отсъжда въпроса. Относно стандартите за вечен съд, Писанието предупреждава вярващия да не съди невярващия според божествените стандарти.

Защото Бог не е изпратил Сина Си в света, за да съди света, а да го спаси чрез Него. Който вярва в Него не е осъден, а който не вярва вече стои осъден, защото не е повярвал в името на единствения Божий Син. Това е присъдата: Светлината дойде в света, но хората обикнаха тъмнината вместо светлината, защото делата им бяха зли. Всеки, който върши зло мрази светлината, и не отива към светлината, защото се страхува, че делата му ще се разкрият. Но който живее според истината идва в светлината, за да може да бъде ясно видяно, че това, което е извършил е било извършено чрез Бог (Йоан 3:17-21 NIV).

Това ограничава сферата на съда, над която вярващия може да упражнява божествена власт до Божия Дом. Дори когато вярващия е поканен да отсъжда въпроси

---

²²⁰ Матей 7:6 NIV.

сред невярващи, този човек трябва да се въздържа от това да прилага божествените стандарти, тъй като юрисдикцията на праведните не се простира да включва несправедните.²²¹ Неправедните вече са осъдени, и, следователно, осъдението, което установява вина вместо изкупление е ненужно.

Вярващ, който е поставен в позицията да съди извън Божия Дом не е свободен да използва божествени стандарти като основа за съденето. Вместо това, той или тя са ограничени до приложимите правила установени от управляващата власт.

Например, вярващ, който е част от съдебната система трябва да съди нещата въз основа на подходящите светски закони и му е забранено да въвежда божествени стандарти като милост, прошка и примирение, като част от наличните лекове, въпреки че такива стандарти са пропили разрешаването на спорове сред вярващите.

Следователно, първата стъпка в процеса на прилагане на вечния стандарт е точното определяне на това кой има властта да съди по даден въпрос. Дори сред вярващите този, от който се изисква да съди трябва да има достатъчно взаимоотношение с човека или обстоятелството подложено на съдене. Общо взето, въпроси относно целият Божий Дом изискват апостоли за съдии, въпреки че апостолите могат също така да съдят и лични въпроси, обикновено онези, които имат ефекти достигащи по-далеч.²²² Самият въпрос често дава издигането на точния съд.

Следващата процедурна стъпка е точно да се определят истинските факти. Тази стъпка е решаваща и трябва да се предприема без предразсъдъци и предупреждения. Божествения съд не може да се издава, ако основните факти са неточни. Може да е нужно да се потвърдят фактите. Ако обстоятелствата изискват потвърждение, но е трудно да се получи, може да е подходящо да се преустанови процеса докато фактите станат ясни и неопровержими. Ако това, което се твърди е истина, но съда не може да потвърди фактите по времето на твърдението, тогава е сигурно, че поведението ще се повтори, и в това време, съда може да напредне.²²³ Тази стъпка може да изисква търпението на зрелия син да остави работата да узрее, за да може съдът правилно да използва правдата на точния вечен стандарт.

Следващата стъпка е да се донесе правилния стандарт, чрез който да се оценят фактите. Това също е решаваща стъпка, която може да бъде предмет на предразсъдък и на покварата на злото. Ако правилния стандарт не се използва, резултатите ще бъдат гибелни.

Исус демонстрира начина и формата на един вечен стандарт, когато беше изкушен в пустинята. Сатана първо изкушаваше Исус като се опитваше да Го убеди да превърне камъните в хляб.²²⁴

Исус току-що беше завършил 40-дневен пост, и беше много гладен. Изкушението на Сатана беше предназначено да използва отслабналото Му състояние и разяждащия Го глад. След това, Исус отсъди думите на врага като даде точния стандарт, казвайки: „Писано е: ‘Човек няма да живее само с хляб, но с всяко слово,

---

²²¹ Вижте Йоан 12:47-48 NIV: „Колкото до човека, който чува думите Ми, но не ги спазва, аз не го съдя. Защото не съм дошъл да съдя света, но да го спася. Има съдия за този, който Ме отхвърля и не приема думите Ми; самото слово, което говорих ще го осъди в последния ден“.; вижте също 1 Коринтяни 6:1-11 по-горе.

²²² Вижте Деяния 15 NIV, отсъждайки неща относно цялата църква; вижте също Деяния 5:1-10 NIV, показва отсъждането на Петър за лични неща.

²²³ Вижте Галатяни 6:7-10 NIV: „Не се мамете: Бог не може да бъде осмян. Човек жъне каквото сее. Този, който сее, за да угоди на грешната си природа, от тази природа ще пожъне разруха; този, който сее, за да угоди на Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. Нек да не се изморяваме да вършим добро, защото на правилното време ще пожънем жътва, ако не се откажем. Затова, когато имаме възможност, нека да вършим добро за всички хора, особено за онези, които принадлежат на семейството от вярващи“.

²²⁴ Вижте Матей 4:1-4 NIV.

което излиза от Божиите уста“.²²⁵ Изваждайки този стандарт, Исус обърна фокуса към духа над душата и не се отклони от Своята позиция на одобрения Син на Татко.

Научавайки бързо как Исус съди за нещата, врагът си помисли да обърка появяващия се изход като даде своя собствена версия на вечния стандарт със следващото изкушение.

Когато Исус беше занесен на върха на храма, врагът подкани Исус да се хвърли долу от най-високата точка на храма, с увещанието: „Писано е: Той ще заповяда на ангелите Си за Тебе и те ще Те вдигнат на ръце, за да не удариш в камък кракът Си“.²²⁶

Исус поправя Сатана като дава точния стандарт: „Исус му отговори: ‘Също е писано: Да не изпитваш Господа твоя Бог’“.²²⁷

Въпреки че Сатана цитира точно пророческото Писание за Исус, това не беше точния стандарт.

Исус не се съгласи с неточен стандарт, понеже Той познаваше ума на Господа.

Възможно е онези, които имат власт да отсъждат дадени въпроси, за да донесат неточен стандарт. За да се разграничава между правилния стандарт и неточния, необходимо е да съществува абсолютна симетрия между буквата на Писанието, определяща стандарта и Божия Дух, Който се прилепва точно и разкрива Божието намерение в съденето на въпроса.

Беше лесно за Исус да отклони опита на врага да Го накара да използва неправилен стандарт. В действителност, усилията на врага очевидно бяха манипулативни и замислени да донесат физическата смърт на Исус. В изкушението, намерението не беше да се приеме Исус като Божия Син и да има покорство към Него.

От началото, *начина на действие* на врага е бил да използва Писанията като оръжие предназначено за разрушение. Сатана възнамеряваше да донесе смърт и унищожение с правилно цитираното Писание. Това ярко контрастира на Божията цел. По този начин, очевидно е явно, че намерението зад предлагания стандарт е в противоречие с Божията природа и Неговото намерение за Исус.

Дори и стандарта за съдене да е библейски основан и може да представя точно цитиране на Писанието, необходимо е да се направи следващата стъпка и да се проучи мотива и вероятно последствието зад стандарта, който е представен. Дори и Писанията да са точно цитирани, резултата става намерението на човека предлагащ стандарта. Ако предвидения резултат на приложението на стандарта е в противоречие с Божията природа, тогава стандарта не е точният.

Обаче, ако има съответствие между стандарта и изкупителната природа на Бог, дори е непосредствените последици да са доста драстични, това вероятно е правилния стандарт.

Например, вечния съд може да изисква изключването на неморален брат от общението на вярващите.²²⁸ В краткосрочен план, този съд може да изглежда като едно нелюбящо решение, но като крайна мярка, това може да е действието изисквано, за да се разкрие нивото на измама, в което може да падне блуждаещият вярващ.

Ако е разбираемо, че този стандарт се прилага като крайна мярка, за да се унищожи съпротивата на бунтовния вярващ срещу истината, в сравнение с изключването от общението, понеже той е станал противен, тогава Бог може да донесе изкупление дори чрез това крайно действие.

Присъдата

Когато е донесен правилния стандарт и е приложен без предразсъдък, тогава резултата ще отрази Божията воля. Един пример за този съд се появява, когато Бог

²²⁵ Матей 4:4 NIV (цитирайки Второзаконие 8:3).

²²⁶ Матей 4:6 NIV (цитирайки Псалм 91:11-12).

²²⁷ Матей 4:7 NIV (цитирайки Второзаконие 6:16).

²²⁸ Вижте Матей 18:17 NIV: „Ако откаже да ги послуша, кажи това на църквата; а ако откаже да послуша църквата, считай го както би считал един езичник или бирник“.

носи осъждане за царуването на Валтасар, племенника на Навуходоносор. Посред празненството, една ръка се появява и пише по стената на двореца. Данаил превежда и тълкува това знамение:

Това е надписа, който е написан: мене, мене, текел, уфарсин. Ето и какво означават тези думи: Мене: Бог е преброил дните на твоето царуване и ги е довел до край. Текел: Ти си претеглен на везните и си намерен недостатъчен. Перес: Царството ти е разделено и е дадено на мидяните и персите (Данаил 5:25-28 NIV).

Царуването на Валтасар беше донесено под внимателното изследване на Божия съд. Везните са метафора за точността на мерките и шаблоните на Божиите съдби и безпристрастното приложение на този стандарт на съд. Бог използва присъда относно царуването на Валтасар; везните бяха небалансирани. Присъдата не беше в полза на Валтасар. Финалният етап на този процес е указа, който оформя Божиата воля.

Бог може да е избрал милост, но тъй като нямаше вечна цел в продължаването на царуването на Валтасар, милостта не беше подходящият указ. Царството на Валтасар беше отнето от ръцете му и беше дадено на завоевателите.²²⁹

Това е един от многото примери на съд, които се появяват в Писанията. През всички примери, процедурите за праведен съд са ясни и различни. Има квалифициран съдия, вечен стандарт, прилагането на стандарта, и указ съвместим с Божиата воля за този, който е подсъдим. Доста често целта на самото съдене и съпровождащите го укази е да се даде сблъсък, за да се махнат пречките за Божиите цели. Винаги, целта на вечния съд е да се възстанови божествения ред.

Вечния съд и променящите се сезони

Вечната област е различна от областта на времето. Вечните перспективи напредват във времето чрез постепенни промени. Във времето, тези стъпки са линейни, и се разбират от гледна точка на минало, настояще и бъдеще; но във вечното, края на всяко нещо се знае от началото. Божиата непроменяема, всезнаеща природа, която е включена в Неговото настоящо знание на всичко – дори нещата, които се случват във времето – е представена като „Алфа и Омега...който е и който бе и който идва“.²³⁰ Бог никога не се променя. Но, по начина, по който неподвижното слънце изглежда, че се движи през дневното небе докато земята се върти, от линейната гледна точка на временния свят, Бог може да изглежда, че се променя.

Времето позволява разкриването на всички детайли както и на процесите, които са залегнали в основата на Божиите цели. Тъй като Бог знае края на всичко и резултата от всеки процес, преди те да започнат във времето, всяко увеличение на разкриване е в съответствие с това, което вече се знае. Неща на небето са предназначени да дойдат на земята и да бъдат видени на земята както са на небето в техните правилни и определени времена.

Невъзможно е да бъдете в хармония с небесните мандати докато търсите сигурност чрез предсказване на бъдещето като удължаване на миналото. Склонността на хората е да се опитват да контролират всички събития, които влияят на живота им. Това създава илюзията за контрол, която идва чрез предвидимостта. Обаче, тенденцията да се запазва контрол над обстоятелствата на човека чрез всякакви средства, по своята същност е в конфликт с Божието намерение да се съдържат вечни събития и да се показва божествения процес във времето. Вечните неща са

²²⁹ Вижте Данаил 5:30-33 NIV; вижте също Данаил 10:20.

²³⁰ Откровение 1:8 NASB.

предназначени да променят траекторията на развиващите се събития към вечните цели, осуетявайки човешката предсказуемост.

Оставайки посветен на това, което изглежда предвидимо въз основа на минали събития, дори в лицето на истинска промяна, ще причини човек директно да се конфронтира с Божиите цели. Религиозните организации и институции, които сеят човешки традиции и култура като форма на контрол върху хората, показва природата на този присъщ конфликт.

Откакто император Константин в началото на 4-ти век сл.Хр. прави църквата официалната религия на римската империя, ударенията на този религиозен модел в следващите две хилядолетия са били напълно да се влее в културата на групите хора и да определи историята на хората чрез религиозни практики и спазвания. За държавната църква, традицията е най-ценната придобивка, тъй като тя е средствата, чрез които националните групи идентифицират себе си културно. Това е довело с течение на времето, до имунитет, който трябва да се промени.

Инертните форми на повечето религиозни групи се съпротивяват дори на съвременните ценности, които предизвикват тежестта на религиозните традиции. Заради традицията, повечето национални религиозни групи са избрали да продължават да настояват да се придържат към насоката на стремежа на националните групи за освобождаването им от религиозните традиции, които са започнали да виждат като товари върху личните решения. Докато тази насока няма нищо общо с вечните процеси и божествените приоритети, тя илюстрира настоящата дилема на религията, която е закрепила своите надежди за господството над групи хора в поглъщането на тяхната култура чрез вливане на религиозни влияния.

Божиите хора трябва да очакват промени докато вечните цели се развиват в контекста на времето. Беше нормално за първите апостоли, както и за хората, да наблюдават непогрешимите промени в тяхното време и да ги отнасят към пророчествата изговорени векове преди това, за да разбират и тълкуват феномена, който наблюдават в момента.

Често се съобщава в Писанието, че хората в Новия завет, дали ще е като индивидуалности или като църковен сбор, са казвали: „Това е, което е казано от пророците“.²³¹ За да дойдат до това заключение, те трябваше да преценят и да вземат под внимание събитията разкрили се пред очите им в светлината на това, което преди това е било заявено пророчески. Те отсъдиха тези определящи събития на тяхното време, не чрез политическа целесъобразност на социалната ценност в техния момент, но чрез вечните стандарти. Земята е предназначена да съдържа неща предопределени от Бог, за да разрива Неговите намерения, известни преди основаването на света.

Сигурно е, че Божиите вечни цели ще продължават да се разкриват на земята. Във всяка епоха, отговорността на праведните на земята е да отсъждат развиването на събитията в техните дни правилно, чрез вечните стандарти и да препозиционират себе си и начина си на мислене в развиващата се Божия воля в тяхното време. Ако не успеят да направят това, те ще бъдат толкова непросветени колкото и невярващите около тях и ще се спъват в тъмнината на собственото си неверие. Дали вярващите ще се възползват или не от знанието на това разкриване и от икономиките, които подкрепят тези промени, ще зависи от това дали вечния съд или желанието за контрол и предсказуемост са основата за оценяването на събитията. Все още е задължение на тялото на Христос, по настоящем, правилно да определя кога развиващите се събития на земята са тези неща, изговорени в пророческото Писание.

---

²³¹ Вижте Деяния 1:NIV: „Писано е в книгата на Псалмите: ‘Мястото му да обезлюде; да няма никой да живее тука’, и, ‘Нека друг да заеме лидерското му място’“.; вижте също Деяния 2:16 NIV: „Не, това, което е говорено от пророк Йоил“.; вижте също Деяния 3:17-18, 24 NIV: „Сега, братя, знам, че сте действали в невежество, както и вашите лидери. Но това е как Бог изпълни това, което е предсказал чрез всичките пророци, казвайки, че Неговия Христос ще пострада. ... В същност, всичките пророци от Самуил нататък, всички, които са говорили, са предсказали тези дни“.

Вечния съд и възстановяването на божествен ред

Преди да може да се случи промяна, настоящия ред трябва да се оцени. Ако нещата са поддържани от традициите или погрешните схващания, и плода от тези заключения са били дълго установени като несъвместими с намерението на Писанието, и неефективността на тези заключения е била очевидна от дълго време, тогава промяната е задължителна. Обаче, в много случаи, системите, които са били развити за управлението на тези заключения и лидерите, чиито позиции им дават законен интерес в поддържането на статуквото са последните, които са заинтересовани от промяна.

Накрая, тяхното пренебрегване на истината заради позициите им започва да разочарова хората, които ги следват до точката, когато хората умствено категоризират неефективните форми като просто необходими аспекти на социалния ред, за да се произведе нормалност и обичайни модели на поведение. Но те не вярват наистина, че тези форми са полезни помагала в стремежа към Бог и желанието за лична праведност. За жалост, обаче, те често ще продължават да моделират живота си около тяхното участие в тези форми.

Ясно забележимо е, че в настоящата църковна култура, огромното мнозинство от хора посещаващи редовно църквата, правят това поради социални причини. Също е явно, че тяхното търсене на Бог, и на лична праведност е водено, без да се споменава, към или тези институционални форми или към лидерите свързани с тях.

Ако хората ще открият своя път обратно към истината и към ефективната работа на Божията сила в живота им, тези религиозни форми и придружаващите ги доктрини, които оформят основата на традициите, с които хората се идентифицират, трябва да бъдат махнати, за да се направи място за истината.

Дали ще е чрез пълно преглеждане или частично оценяване на отделните доктринални позиции, настоящата форма на църквата трябва да бъде съдена. Нито е правилно да се пренебрегват тези форми нито да продължаваме мълчаливо да се съгласяваме с тях. Стандартите на вечната истина трябва да се приложат и тези форми, заедно с лидерите, които са техните защитници, трябва да бъдат подведени под отговорността на вечните стандарти.

Докато върви преглеждането, настоящите форми, които са загубили доверие трябва да се заменят от дълго пренебрегваните първоначални стандарти. Божествения ред трябва да замени традиционния ред като следствие от прилагането на шаблона на първоначалното намерение на Бог, което е възстановено чрез процеса на вечен съд.

Това преглеждане не трябва да се води от неквалифицирани и незрели вярващи. Бог е поставил, в тялото на Христос, дарът на апостола, чиято главна работа е да представя Божия ред за взаимоотношенията в тялото.

Удивително, и институциите и техните лидери често не считат вечните стандарти за важни. Повечето институции имат някаква форма на ред, която е приспособяване към социалния ред. Типично, тази форма до голяма степен е основана на колективната воля на членството или на историческата сила на определени офиси в институцията. Когато се надигат спорове, въпросите са склонни да се установяват във форма, която или отразява общата воля на хората, с надеждата да се запази богатството и влиянието на тяхната организация, или в защитата на институцията и нейните действащи лица.

В контраст, винаги когато възникваха спорове в ранната църква, апостолите използваха случая да изравнят вярващите с реда на небето.²³² Тези поводи за конфликт

---

²³² Вижте Деяния 6:1-4 NIV: „В онези дни, когато числото на учениците се увеличаваше, гръцките юдеи сред тях се оплакваша от еврейските юдеи, понеже техните вдовици били пренебрегвани в ежедневното разпределение на храната. Така че, дванадесетте събраха учениците и казаха: ‘Няма да е правилно за нас да пренебрегнем служението на Божието слово, за да чакаме при трапези. Братя, изберете седем човека изсред вас, които да са известни с това, че са пълни с Духа и с мъдрост. Ние ще прехвърлим тази

позволиха бързото напредване на разбирането на вярващите за взаимодействието между небето и земята.

Умът на Господа беше допълнително разкрит в управленията използвани от апостолите. Този процес вижда преход на различни хора в една свята нация.

Сред значителните неща, които се надигат било допускането на езичниците в ранната църква.²³³ Преди това, Църквата се състояла изключително от юдеи. Работата на Павел сред езичниците накрая наложила конфронтация с апостолското лидерство в Ерусалим, изисквайки да се свика апостолски съвет, за да се реши въпроса дали ученията на Исус били приложими и за езичниците и да се реши дали Небесното Царство сега е на разположение за цялото човечество, или дали езичниците, които сега желаели достъп до него имали нужда да претърпят обръщане към юдаизма като подготовка за приемане в Царството.²³⁴

Апостолският съвет в Ерусалим прегледал пророческите Писания и изслушал безупречните свидетелства на апостоли като Петър и Павел и били водени от Святия Дух да заключат, че посланието на Христос било толкова приложимо за езичниците колкото и за юдеите.

Това бил момента, в който ранната църква възникнала в своята пълнота от предишния контекст на реда определен от Мойсей към раждането на Христос.²³⁵ Традицията на юдаизма изпълнила своята възнамерявана цел да роди Месията, от племето на Юда. Когато Христос дойде, с Него дойдоха благодат и истина за цялото човечество.

На първите апостоли било възложено да прегледат реда на Мойсей, който е изпълнил целта си, но сега, като едно скеле, този ред трябвало да се смъкне и да се изостави. На негово място дошъл божествения ред на Божиите синове, заедно с една отворена покана за цялото човечество.

Приближаването към Бог повече не било покрито в тайната на образи и сенки, като скинията и закона. Вместо това, достъпа до Божия трон бил широко разрешен за всеки, който търсел Бог. Завесата била скъсана на две от Божията ръка. Дошъл е нов ред и с него ново управление.

Павел беше апостола, на който главно беше дадена властта да установи езичниците в Божието Царство.

Поради тази причина аз, Павел, затворник на Христос Исус заради вас езичниците – Със сигурност сте чули за нареденото от Божията благодат, която ми е дадена заради вас, която е тайната, разкрита ми чрез откровение, както вече накратко ви писах. Прочитайки това, ще можете да разберете моето вникване в тайната на Христос, която не беше известна на хората в други поколения, както сега е била разкрита чрез Духа на Божиите свети апостоли и пророци. Тази тайна е, че чрез евангелието езичниците са наследници заедно с Израел, заедно членове на едно тяло, и участници заедно в обещанието в Христос Исус. Аз станах служител на това евангелие чрез дара на Божията благодат, даден ми чрез работата на Неговата сила (Ефесяни 3:1-7 NIV).

отговорност на тях и ще отдадем вниманието си на молитва и на служението на словото“.; вижте също Деяния 15:6-20 (Съвета в Ерусалим).

²³³ Вижте Деяния 15 NIV.

²³⁴ Вижте Деяния 16 NIV.

²³⁵ Вижте Йоан 1:17 NIV: „Защото закона беше даден чрез Мойсей; благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос“.

Премахването на стария ред и заместването му с новия изисквал една вечна перспектива и процедура, чрез която старото било сложено настрана и заменено от новото. Това също изисквало компетентни съдии, апостолите, които да извършат съдебната функция на потвърждаване на края на единия ред и въвеждането на другия.

Ранната църква постоянно се въвличала в тази практика. Наред с нещата, които характеризирали живота на ранната църква било това, че „те се посветили на поучението на апостолите и на общението, на разчупването на хляба и на молитвата“.²³⁶

Дарът на апостолството предава на всички вярващи екипиране, за да могат да извършват определени нива на съдене, правилно използвайки вечните стандарти.²³⁷ Всеки един от петте дара допринася за специфични и уникални предавания, които екипират узряващите вярващи, за да функционират напълно в представянето на Бог, като част от корпоративния Син. Специфичното предаване на апостолското носи разбиране за божествения ред, заедно с правилното управление.

Всички човешки взаимоотношения са подложени на несъгласия и конфликти, и членовете на Божия Дом не са изключение. Божествения ред е един от отличаващите и прославящите аспекти на Божиите хора. Способността да се разрешават конфликти по начин, който спомага за зрялост сред въвлечените в споровете е една изрична демонстрация на функционалните ползи от любовта. Въпреки че процеса не винаги е лесен, последователното му прилагане „носи мирния плод на правдата“ за онези, които се обучават от него.²³⁸

Необходимо е всички вярващи да бъдат изложени на Първоначалното учение за вечния съд, тъй като всеки рано или късно ще бъде въвлечен в сериозни конфликти като членове на Тялото на Христос. Правилното управление на тези конфликти е необходимия и нужен елемент за растежа и зрялостта на вярващия.

Отмъщението е Мое

Винаги когато е извършено някакво престъпление, което е толкова отвратително, че отмъщението изглежда единствения правилен отклик, съденето на работата от човешка гледна точка може да изглежда напълно оправдано. Човешкото желание за наказателна справедливост е добре представено в неговите съдебни системи.

Възмездие, обаче, узурпира всяко разглеждане за поправителна справедливост, която има вечна стойност. Дори вярващия е изкушен да прибягва до тези стандарти в определени обстоятелства, за да задоволи човешкото желание за възмездие. В светските законови системи, това може да е единственото средство, което да се разглежда. Обаче, сред Божиите хора, се прилагат различни стандарти. Отмъщението не е целта на божествения съд. Целта винаги е изкупление.

Вечната гледна точка смята, че човека е дух облечен в плът, а плътта ще пострада много неща, включително несправедливости, и накрая ще умре. Целта на духа облечен в плът е да покаже Божията природа дори в ситуации на силна несправедливост, давайки на извършителя на злото възможността да види изявата на Божията природа в онеправдания човек и, по този начин, да му бъде показана по-висшата форма на човешки живот.

Бог Си е присвоил искането на отмъщение сред вярващите, като Си е запазил всичките права за него: „Не си отмъщавайте, приятели мой, но оставете място за

²³⁶ Деяния 2:42 NIV.

²³⁷ Вижте Ефесяни 4:11-13 NIV: „Така че, Сам Христос даде едни да бъдат апостоли, едни да бъдат пророци, едни да бъдат евангелизатори, а други да бъдат пастори и учители, за да подготвят Божиите хора за работите на служението, за да може тялото на Христос да бъде изградено докато ние всички достигнем единство във вярата и в познаването на Божия Син и станем зрели, достигайки до пълната мярка на пълнотата на Христос“.

²³⁸ Вижте Евреи 12:11 NASB.

Божия гняв“.²³⁹ Нищо не избягва внимателното изследване и крайния съд на Бог, и всичко е съдено чрез Неговите праведни стандарти. Дори и даден въпрос, който вика за обезщетение да остава занемарен дълго време, Божието намерение не е да го пренебрегва, а да изкупи това, което е предадено на изкупление.

Чули сте, че е казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си“. Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви преследват, за да можете да бъдете синове на вашия небесен Баща. Той прави слънцето Си да изгрява над злите и над добрите, и изпраща дъжд на праведните и на неправедните. Ако обичате онези, които ви обичат, какво награда ще получите? Не правят ли дори и бирниците това? И ако поздравявате само своите братя, какво повече правите от другите? Не правят ли това дори и езичниците? Затова, бъдете свършени, както е свършен вашият небесен Баща (Матей 5:43-48 NIV).

Накрая, всеки трябва да застане пред Божия престол, престола на вечния съд, за да даде отчет за делата си.²⁴⁰

Божии намерения могат да не са явни по време на злодеянията на хората, както беше в случая с Павел и Петър. Праведния съд е задържан от присвоеното отмъщение от страна на Бог.

Не си отмъщавайте, приятели мои, но оставете място за Божия гняв, защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението; Аз ще отплатя“, казва Господ. А напротив: „Ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие нещо. Правейки това, ще натрупате горящи въглици на главата му“. Недейте да бъдете побеждавани от зло, а побеждавайте зло с добро (Римляни 12:19-21 NIV).

Това присвояване е, което прави път за волята на Господа в праведния съд.

Божията любов е определена като усърдна, любезна и търпелива.²⁴¹ Той позволява максималната възможност за промяна като позволява на неправедните да показват скритото нечестие в сърцата им, така че ако можеха да се обърнат те щяха да бъдат склонни да направят това.

Страданието, дали ще е поради лошото поведение на някого или в ръцете на нечестивия, позволява на жертвата да покаже характеристиките на Божията любов. Дали човек страда или живее спокоен живот, целият човешки живот се характеризира от неговата краткотрайност.

Както говорихме по-рано, под Първоначалното учение за възкресението на мъртвите, трябва да се разбира, че човешкото тяло е просто жилището за неговия неразрушим дух. Всяко страдание в плътта, от какъвто и да е вид, е предназначено да породи отклик, който показва Божията природа в лицето на неправдата. Всички нараняващи обноси се отнасят единствено до човешкото тяло и са полезни да

---

²³⁹ Римляни 12:19а NIV; вижте също Евреи 10:30-31 NIV: „Защото познаваме Този, Който е казал: ‘На Мене принадлежи отмъщението; Аз ще отплатя’, и отново ‘Господ ще съди хората Си’. Страшно нещо е да паднеш в ръцете на живия Бог“.; вижте също Второзаконие 32:35-36 NIV.

²⁴⁰ Вижте 2 Коринтяни 5:10 NIV: „Защото всички трябва да се явим пред съдийския престол на Христос, за да може всеки да получи това, което му се полага за нещата, които е правил докато е бил в тялото, било то добро или зло“.

²⁴¹ Вижте 1 Коринтяни 13:4 NIV.

усъвършенстват отклиците на човешката душа, докато не са способни да въздействат на човешкия дух.

Въпреки че Бог е усърден, любезен и дълго търпелив, Той никога не толерира злото. Самия Бог е благ и милостив към всички, понеже „Той не иска никой да погине, но всички да дойдат до покаяние“.²⁴² Обаче, Божията милост накрая прави път за Неговата справедливост, когато сърцето на човека става достатъчно закоравено, че той се измества отвъд точката на покаяние.

Въпреки че средно статистическия човек не се счита за престъпник, в Божиите очи „всички съгрешиха и отпаднаха от Божията слава“, а „заплатата на греха е смърт, а Божия дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ“.²⁴³ Въпреки че Божията справедливост може да бъде дълго отлагана, и хората могат да се предават прогресивно на „грешен ум“, чрез премахването на ограничението, Бог възнамерява да покаже истинската природа на човешката поквара като последното действие на това да го конфронтира с нуждата от промяна.²⁴⁴

Дори процедурите, които са замислени да спрат лошото поведение на някой брат, до и включително изгонването на неморалния брат, са предназначени да бъдат действия на изкупление.²⁴⁵ Обаче, дори и да е явно, че престъпника е смогнал да избегне последствията на своите незаконни и нечестиви действия, очаква го време на даване на сметка, от която няма избягване: „Ако преднамерено продължаваме да грешим след като сме получили познаването на истината, не остава никаква жертва за греховете, а само едно ужасно очакване на съд и на яростен огън, който ще погълне Божиите врагове“.²⁴⁶

Вечния съд трябва да се разграничава от Божието отмъщение. Вечния съд е Първоначално учение, с което вярващите трябва да станат опитни. Това е част от установената практика на всеки узряващ вярващ. Това е изискване за изравняването на някого с Божията воля по време на живота на човека, и е необходимо условие за определяне на Божиите сезони.

Отмъщението на Бог – което със сигурност ще дойде върху нечестивите и невярващите – е последният указ на Бог върху онези, които живеят в опозиция на Неговата воля и намерение. Характера на този съд е в природата на отмъщението, тъй като Бог накрая маха покварата на греха от творението. Дори ангелите са подчинени на този съд.

Съдене на ангели

Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? Колко повече нещата от този живот! (1 Коринтяни 6:3 NIV)

Когато Божиите синове са доведени до зрялост, те упражняват вечен съд като основния компонент на тяхното управление над различните сфери на власт, които са им дадени. За разлика от земните князе, които управляват според човешките стандарти, Исус вършеше само това, което виждаше Баща Му да върши, и този шаблон остава стандарта за праведния съд сред Божиите синове. Докато, като индивиди, този стандарт се прилага в сферите на управление, които зрелите синове притежават, корпоративния Син също управлява чрез този стандарт.

---

²⁴² 2 Петрово 3:96 KJV.

²⁴³ Римляни 3:23; 6:23 NIV.

²⁴⁴ Вижте Римляни 1:28, 32 KJV; вижте също 2 Тимотей 3:8-9 KJV.

²⁴⁵ Вижте Матей 18:15; 1 Коринтяни 5:9-12 NIV.

²⁴⁶ Евреи 10:26-27 NIV; вижте също Евреи 10:30-31 NIV: „Защото познаваме Този, Който е казал: ‘На Мене принадлежи отмъщението; аз ще отплатя’, и отново ‘Господ ще съди Своите хора’. Страшно нещо е да паднеш в ръцете на живия Бог“.

Едно от пророческите изразявания посочващо цялостните цели на Христос идващ в света, признава, че Той идва, за да управлява като цар над Небесното Царство.²⁴⁷ Той установи Небесното Царство и повери управлението му на Тялото на Христос; „Управлението ще бъде на раменете Му“.²⁴⁸ Като Главата, обаче, Той продължава да упражнява власт и да управлява над цялата земя от Своето място на Божия трон. Неговото тяло на земята е инструмента, чрез който Той упражнява Своята суверенна власт.

Всички дейности на управление свързани с Небесното Царство са предназначени да донесат вечни стандарти, за да повлияят на човешките обстоятелства. Както отбелязахме по-рано, този процес замества културата на греха с една небесна култура на праведност. Съществуването на Божиите синове използващи властта и управлението на Христос, установява културата на Небесното Царство на земята.

Това има ефекта на предизвикване на модела на живот, който се е развил от царството на тъмнината. Светлината и славата на Небесното Царство проектирани чрез управлението на синовете, имат сред ефектите си, способността да поправят човечеството за Бог и го правят като „разрушават делата на дявола“.²⁴⁹

Бог възнамерява не само да съди и да разруши делата на Сатана чрез разкриването на корпоративния Христос и славата на Неговото управление; Той също така възнамерява да доведе до съд ангелите, които съгрешиха и, накрая, да ги премахне от създадения свят като част от Неговото намерение да очисти покварата на греха и от видимото и от невидимото творение. За да се разбере целта за съденето на ангелите, необходимо е да се разбере защо Бог създаде света.

Една от големите цели на Бог в създаването на света и поставянето на човечеството в него беше да позволи защитата на Божията праведност в избора на човека за Негов наследник. Бог първоначално се концентрира в това да покаже любовта Си чрез модела на баща и син.

Бог създаде човека като израз на Себе Си, който беше замислен да живее на място различно от Неговото. Контекста на Божието решение да направи човека по Своя образ и подобие беше „за да могат да управляват над рибите в морето и над птиците в небето, над добитъка и над всички диви животни, и над всички създания, които се движат по земята“. Битие 1:26. Това е в съгласие с Божието намерение да се отнася към човека като към син и Негов представител, но показва, че представянето на синовете трябваше да се случва на земята.²⁵⁰

Изразяването на Божията любов се показва в своето съвършенство в този модел. Бог първоначално си представяше човека като създание, което щеше да бъде дарено с дух от личността на Бог, и по този начин, човека щеше да може да обича и Бог и себеподобните си, по същия начин, по който Самия Бог обича.

Човека беше създаден да обича както Бог обича и, по този начин, да показва основната природа на Бог в творението. „Нова заповед ви давам: Обичайте се един друг. Както Аз ви възлюбих, така и вие трябва да се обичате един друг“.²⁵¹ Стандарта на любов в тази заповед е един и същ стандарт за Бог и за човека.

В контраст, ангелите бяха създадени да служат и на Бог и на човека.

---

²⁴⁷ Вижте Исая 9:6-7 NIV.

²⁴⁸ Пак там.

²⁴⁹ Вижте 1 Йоан 3:8 NIV: „Който върши това, което е грешно е от дявола, понеже дявола съгрешава от началото. Причината да ся яви Божия Син беше, за да разруши делата на дявола“.

²⁵⁰ Солейн и Солейн, *Татко мой! Татко мой!*, Гл.6, стр.57 (2012г.).

²⁵¹ Вижте Йоан 13:34 NIV.

Защото на кого от ангелите Бог някога е казал: „Ти си Мой Син; днес аз станах твой Баща“? Или отново: „Аз ще бъда Негов Баща, и Той ще Ми бъде Син“? ... Не са ли всички ангели служебни духове, изпращани да служат на онези, които ще наследят спасение? (Евреи 1:5, 14 NIV)

Ангелите, които се разбунтуваха считаха, че са били несправедливо заточени да служат на хората, които те гледаха като по-низши същества.²⁵² Те искаха да бъдат синовете и наследниците на Бог. Понеже те не бяха създадени да носят и да изобразяват Божията любов, тяхното виждане за наследството беше да упражняват власт вместо ограничението на любовта.²⁵³

Някои от ангелите, под лидерството на Луцифер поставиха под съмнение Божията праведност в Неговия избор на човека за Негов наследник. Въпреки че Бог можеше да заличи ангелите, които съгрешиха, Той разбра природата на тяхното предизвикателство и реши да ги преследва чрез праведен съд.

Ако просто ги беше унищожил, въпросите за праведността на Неговото решение да отстрани Своята опозиция, щяха да бъдат оставени неотговорени. Алтернативно, ако им беше дал отговор, Той щеше да се снижи до същото място на създадените същества и да даде право на творението да съди Твореца си. Това щеше да замени божествения ред с хаос и щеше да отстрани всички стандарти на праведен съд.

Вместо това, Той избра да даде отговор чрез самите създания, които бяха предмета на спора. Божия отговор щеше да бъде, че човека щеше да покаже Божията праведност и, чрез това, да унищожи измамата на Сатана и да държи отговорни всички ангели, които съгрешиха. Човешката праведност като зрял син на Бог щеше да покаже точната природа на Бог, неговия Баща, и щеше да стане стандарта за съдене на самите ангели.

На първия човек, Адам, му беше даден избора да разчита на Божието присъствие или на дървото за познаването на добро и зло, като основата за неговото решение, и той избра независимост от Бог. Той беше подпомогнат в това решение от активното участие на Сатана.

Исус, Последният Адам, беше подложен на същото изкушение, да премине чрез мъдростта на удобството. Вместо това, въпреки че беше гладен от четиридесет дневния пост, Той избра да празнува с Хляба на Божието Присъствие. Неговото решение възстанови за човека правото отново да живее в Божието присъствие.

Ефективното въздействие от решението на Исус беше да позволи на човечеството да бъде изкупено от отклоняването на Адам и да бъдат събрани наново като Божиите синове. Това събиране на Божиите деца на земята се споменава като Тялото на Христос. Те трябва да станат тренирани в упражняването на вечния съд. Тяхното влечение към този начин на живот ще ги приспособи към самите стандарти на вечния съд и не само ще разруши делата на дявола, но ще бъде стандарта, чрез който всички ангели, които са съгрешили ще бъдат държани под отговорност.

Като свята нация съставена от хора извлечени от целия спектър на човечеството, събрани да носят Божията слава на земята, един от най-блестящите и поразителни аспекти на корпоративния живот ще бъде начина на тяхното управление. В това отношение особено, Божия Дом ще бъде виждан като град на светлина поставен на хълм. Това ще бъде видимия израз на праведност и ще бъде най-често назоваваната характеристика като основата за тяхното видимо мирно съществуване.

²⁵² Вижте Евреи 2:6-9 NIV: дискутирайки човечеството като направено „малко по-долу от ангелите“.

²⁵³ Вижте Галатяни 4:7 NIV: „Така че, повече не си слуга, а син; и понеже си син, Бог също те е направил и наследник“.

Отвъд установяването на праведен процес на земята, Божиите хора ще станат стандартите за вечна правота, чрез които задържаните ангели ще бъдат предадени на разглеждането на Божиите съдби.

ГЛАВА СЕДМА – ПЪРВОНАЧАЛНИТЕ УЧЕНИЯ И УЗРЯВАЩИЯ СИН

Първоначалните учения установяват аспекти от културата на корпоративния Син и снабдяват средствата, чрез които тази култура е установена във всеки вярващ. Този процес е непогрешимо вързан към понятието за зрялостта.

Конкретно, етапите на узряващия син на Бог зависят от работата на Първоначалните учения в ежедневието на вярващия. Писанието установяват тези етапи на синовство като средства за установяването на нивото на зрялост на човека в обсега на невръстен син до такъв, който е достигнал своето пълно представяне на Татко Бог в по-голямото Тяло. По същия начин, етапите на синовство могат да описват узряването на корпоративния Син, Тялото на Христос, докато Тялото узрява чрез ново откровение през епохите на времето.

Етапи на синовство

Етапите на синовство започват с бебешка възраст, или току-що новороден вярващ, и напредват до зрял син. Всеки етап се отнася към отделна гръцка дума за „син“, нейното значение, и начина, по който е използвана в Писанието.

Невръстният син, или най-ранния етап, е наречен етапа *непиос*.²⁵⁴ Когато човек в началото се новороди, той е Божий син и, следователно, наследник в Божия дом. Обаче, *непиос*, въпреки че е наследник, „не се различава въобще от роб, въпреки че притежава всичко“.²⁵⁵

Новороденият вярващ е като наследник под настояничество. Такъв наследник не е достатъчно обучен или достатъчно зрял, за да има достъп до ресурсите на дома, въпреки че е наследник на всичко в него. По отношение на обучението и подготовката на *непиос*, този човек е готов единствено за „мляко“, което в Писанието е описано като противоположно на „послание на мъдрост сред зрелите“.²⁵⁶

Защото въпреки че до това време трябваше да бъдете учители, вие отново се нуждаете някой да ви учи на първоначалните принципи на Божиите слова, и сте стигнали до там, че се нуждаете от мляко, а не от твърда храна. Защото всеки, който яде само мляко не е свикнал със словото на правдата, защото е невръстен [непиос]. А твърдата храна е за зрелите, които поради практика са обучили чувствата си да различават доброто и злото (Евреи 5:12-14 NASB).

Човек трябва да забележи, че писателя на Евреи определя, конкретно, Първоначалните учения като стартовото място за невръстния син на Бог и определя зрелият като някой, който ги практикува.

Павел също приравнява посланието за тези в този етап на бебешка възраст като проповядване на „нищо ... освен Исус Христос, и то разпънат“, и така това послание е в

²⁵⁴ Вижте Strong's G3516, *nepios*, „(1) бебе, малко дете; (2) непълнолетен, не на възраст; (3) метафорично, детински, неук, неквалифициран“.

²⁵⁵ Галатяни 4:1 NASB.

²⁵⁶ Вижте 1 Коринтяни 2:6 NASB.

контраст с посланието на мъдрост за зрелите.²⁵⁷ Етапа непиос е такъв, в който са необходими голямо учене и основа, но и такъв, в който отделния човек няма свободен или преднамерен достъп до ресурсите на Божия Дом, поради липса на зрялост.

Следващия етап на синовство е етапа паидион, често превеждан в писанието като дете или деца. Йоан пише:

Пиша на вас, бащи, понеже познавате Онзи, Който е от началото. Пиша на вас, младежи [неанискос], понеже сте победили злият. Писах на вас дечица [паидион], понеже познавате Татко (1 Йоан 2:13 NASB).

Паидион е малко дете. В Писанието, термина е използван за някой, който може да разпознава Татко. Този етап може да се разглежда като втория етап на синовство, тъй като понякога е синонимен с дете, което е невръстно.²⁵⁸

Следва етапа текнон, и това е първия етап, в който сина е достатъчно зрял, за да му се даде отговорност и възможност да отговаря за нещо и да управлява. От гледна точка на зрялостта, текнон все още се счита за дете.²⁵⁹ От гледна точка на синовството, обаче, текнон е син, който е достатъчно зрял, за да се въвлече във взаимно взаимоотношение с Татко.

Исус каза следната притча, която включва синове, които са в етапа на зрялост текнон:

„...Един човек имал двама сина, и отишъл при първия и казал: ‘Сине, върви работи днес на лозето’. И той отговорил: ‘Няма да отида’; но после съжалил и отишъл. Човека отишъл при втория син и му казал същото нещо; и той отговорил: ‘Ще отида, господине’; но не отишъл. Кой от двамата извършил волята на баща си?“ Те казаха: „Първият“. Исус им каза: „Истина ви казвам, че бирниците и проститутките ще влязат в Божието царство преди вас“ (Матей 21:28-31 NASB).

Тези синове са достатъчно зрели да им бъде дадено управление и отговорност, но непоследователността им в това да извършат волята на баща си показва, че е нужно повече обучение преди да станат синове, които да са пълно представяне на бащата.

Следващия етап, етапа неанискос, е подобен на узряването на „младежите“:

Пиша на вас, бащи, понеже познавате Този, Който е от началото. Пиша на вас, младежи [неанискос], понеже сте победили злият. Писах на вас, дечица, понеже познавате Татко. Писах на вас, бащи, понеже познавате Този, Който е от началото. Писах на вас, младежи [неанискос], понеже сте силни, и Божието слово пребъдва във вас, и сте победили злият. Не обичайте света нито нещата в света. Ако някой обича света, любовта на Татко не е в него (1 Йоан 2:13-15 NASB).

Това е етапа на победителя. Това е син, който е изпитан и е показал сила, и който, в изпитанието, е представил Божието слово. Неанискос повече не е дете, а

²⁵⁷ Вижте 1 Коринтяни 2:1-7 NASB; вижте също 1 Коринтяни 3:1 NASB.

²⁵⁸ Strong's G3813.

²⁵⁹ Вижте 1 Йоан 2:12 NASB: „Пиша на вас, малки дечица [текнон], понеже греховете ви са простени заради Неговото име.

загатването, че е победил злият посочва някой, който е бил пречистен много чрез страдание.

Последния етап е хуиос. Това е сина, който може да бъде изпратен като пълното, завършено представяне на Бащата. Вероятно най-важната отличителна черта на хуиос в Писанието следва притчата описана по-горе за човека с двамата, текнон, сина, когато Исус разказва следващата притча:

„...Имало един земевладелец, който ПОСАДИЛ ЛОЗЕ И ПОСТАВИЛ СТЕНА ОКОЛО НЕГО И ИЗКОПАЛ ЛИН В НЕГО, И ПОСТРОИЛ КУЛА, и го дал под наем на лозари и отишъл на пътешествие. Когато приближило времето за жътва, той изпратил слугите си до лозарите, за да получи продукцията си. Лозарите взели слугите му и един били, друг убил, а трети замярали с камъни. Отново той изпратил друга група слуги, по-голяма от първата; и те направили същото с тях. Но след това изпратил сина [хуиос] си при тях, казвайки: 'Ще почетат сина ми'. Но когато лозарите видели сина, те си казали: 'Това е наследникът; елате, нека да го убием и да ограбим наследството'. Те го взели, и го изхвърлили вън от лозето и го убил. И така, когато собственика на лозето дойде, какво ще направи на тези лозари?'“ Казаха Му: „Ще доведе тези нещастници до един нещастен край, и ще даде лозето на други лозари, които ще му дават приходите на правилното време“. Исус им каза: „Никога ли не сте чели в Писанията: 'КАМЪКЪТ, КОЙТО ОТХВЪРЛИХА ЗИДАРИТЕ, ТОЙ СТАНА ГЛАВНИЯ КРАЕЪГЪЛЕН камък; ТОВА ДОЙДЕ ОТ ГОСПОДА, И Е ЧУДНО В НАШИТЕ ОЧИ'? Затова ви казвам, Божието царство ще ви бъде отнето и ще бъде дадено на народ, който ще принася плод от него. И който падне върху този камък ще се строши на парченца; а върху когото той падне, ще го разпръсне като прах“ (Матей 21:33-44 NASB).

Сина в притчата се отнася за Христос, Сина, който беше изпратен. Представянето на този Син на Бащата е толкова цялостно, че Той може съзнателно да бъде изпратен във вреда или смърт и една такава вреда е обвинение срещу онези, които биха го отхвърлили.

Сина хуиос носи мярка от Божия Дом, когато е изпратен, установявайки стандартите на праведност чрез своето представяне на Татко. Това е напълно зрелият, подобен на Христос син.

Покаяние, Вярa в Бог, Кръщения, Полагането на ръце, Възкресението на мъртвите и Вечния съд са принципите, върху които се изгражда зрялостта във всеки вярващ докато той или тя напредват от бебе към син, който е изпратен като раздаване от Божия Дом.

Тези поучения оформят основата за това как всеки човек може да бъде отгледан в Божието Семейство, за да отразява неговата култура. От тези съграждани блокове и отделната личност и корпоративния Син напредват от спасение към точното представяне на Татко, чрез което останалата част от света може да види невидимите качества на Бог показани чрез Неговия Син.